

ОЛИВИЯ ГОЛДСМИТ ДА ОМЪЖИМ МАМА

Превод от английски: Владимир Германов, 1997

chitanka.info

На Нан с несекваща обич

Старостта е ад за жената.

Нинон де Ленкло

ЕДНО

— Айра, отивам си. — За Филис не бе лесно да съобщи новината на съпруга си от четирийсет и седем години, но го направи. Винаги бе казвала истината. През целия ѝ живот хората я наричаха „груба“, „безчувствена“, „трудна“, но в действителност тя само бе честна. — Не издържам, Айра — каза му тя. — Знаеш, че никога не съм харесвала Флорида. Дойдох тук заради теб, защото ти го искаше. — Замълча. Не искаше да обвинява. Живееха в свободна страна и Айра не я бе довел насила. — Да, винаги си ме подкрепял — призна тя. — Да бъдем честни: ти печелеше парите, така че съм ти задължена. Само че ти се пенсионира, не аз. Не бях готова да се пенсионирам. Ти обаче даде ли ми избор?

Айра не каза нищо. Разбира се, тя и не очакваше. Истината бе, че през четирийсет и седем годишния им брак той не бе говорил много. Въпреки това, благодарение на някаква брачна осмоза, тя винаги знаеше какво мисли по даден въпрос. Сега си даде сметка, че вълната на неодобрение, която очакваше да почувства, не се материализира. Това означаваше или че Айра се цупи, или че изобщо не я е чул. Замълча. Дори за нея, която всички смятаха за устата през целия ѝ живот, дори за нея бе трудно да каже това. Но трябваше да се каже.

— Ти не им обръщаше достатъчно внимание, Айра. Имаше нужда от мен във фирмата и аз правех каквото трябваше. Децата обаче имаха нужда от нас. Не мисля, че им дадохме достатъчно от себе си, Айра. Нещата с тях се объркаха. Шарън с Барни... Сюзън неомъжена... и Брус! — Филис замълча и прехапа устни. Имаше някои неща, които е по-добре да останат неизречени. — Не искам да те упреквам, но не мисля, че те те имаха, Айра. Плащаше за най-добрите училища, но те не се научиха как да живеят. Не знаеха кое е важно. И мисля, че се нуждаят от майка си. Смятам да се грижа за децата, Айра. Тогава не бях достатъчно добра майка, но сега мога да опитам да поправам нещата.

Филис въздъхна дълбоко. Слънцето беше безмилостно и тя си помисли за кожния рак, който се бе появил на плешивата му глава. Тя трябваше да носи шапка, но не понасяше шапки, слънчеви очила или каквито и да било допълнителни финтифлюшки, с каквито се разнасяха хората във Флорида — козирки, балсами за устни, очила, шапки. Кой имаше време? Флорида приличаше на рай, но всъщност бе смъртоносна.

— Айра, Денят на благодарността беше непоносим. Ядене на пуйка в ресторант вчера и обаждането на децата само по задължение. Що за празник беше това? Не беше добре за тях, не беше добре и за мен. Беше потискащо, Айра.

Филис не беше суетна, но лъжеше за възрастта си.

— Седемдесетият ми рожден ден е на дванайсети, Айра. Това ме плаши. След това идват Ханука, Коледа и Нова година. Няма да оцелея, ако опитам да направя всичко това тук. Разбираш ли?

Нищо. Никакъв отговор. Филис си каза, че не би трябвало да се изненадва. Винаги говореше тя, той само слушаше. Поне на времето слушаше. Във Флорида, през последните няколко години, сякаш се бе затворил в себе си. Неговият свят беше голям колкото кухнята на гръдния му кош и болестта, настанила се в нея. Филис се грижеше да си взема хапчетата, следеше да спазва диетата, а той правеше упражнения. Разговори обаче? Лукс. Филис въздъхна пак. Какво очакваше?

Обърна му гръб и избърса влагата от очите си. Не беше ревла. Беше нелепо да се поддаваш на чувствата. Знаеше го и гневно си заповяда да престане. Пак се обърна.

— Няма да си сам тук — каза тя. — Айрис Блумбърг е ето там, до върбата, Макс Фигълбом също не е далече. — Замълча за момент. — Знам, че не понасяш Силвия, но тя ще идва всяка седмица да ти чисти.

Нямаше какво повече да се каже. С Айра имаха добър брак. Някои хора я смятаха за прекалено напориста, пряма, егоцентрична. Айра — не. Той обаче грешеше, защото тя наистина беше такава. Човек не би могъл да стане на шейсет и девет, размишляваше тя, без да научи поне малко за себе си. Освен ако не си дебелоглава или мъж. Айра, мъжът, така и не разбра и не научи нищо за нея, нито пък за себе

си. От друга страна, какво пък толкова можеше да се научи за един мъж?

Мъжете или имат работа, или нямат, или мамят, или не, или те очароват или не. Преди да се пенсионира Айра беше счетоводител — преди близо десетилетие. Беше добър човек. Работеше и носеше заплатата си у дома, не лъжеше и не очароваше. Но я харесваше. Ако не я бе разбирал, поне ѝ се бе наслаждавал. И ѝ бе дарил три прекрасни бебета.

Филис се замисли за Сюзън, Брус и Шарън. Бяха толкова прекрасни, великолепни. Чудно как бебетата израстват и стават също толкова несъвършени, колкото останалите възрастни.

Тръсна глава и прогони страничната мисъл. С възрастта, слава богу, не бе загубила паметта си. Напротив, спомняше си твърде много неща, твърде често.

— Така че, както и да е, Айра, надявам се решението ми не те стряска. Знаеш, че мразя това място. Тук има само туристи, стари евреи и бачкатори. Трябва да те напусна. Става дума за душевното ми здраве. — Каза го, макар и да си даваше сметка, че за Айра това не беше приемлив претекст. „Кога стана нормална?“ — бе един от въпросите, които ѝ задаваше често. Въпреки тази шега и двамата знаеха, че тя е гласът на разума.

— Не съм казала на децата. Знам, че ще се разстроят, но не мога да живея само за тях или за теб, Айра.

Филис се наведе и взе едно камъче от земята до гроба. Отиде до надгробната му плоча и го пусна на купчинката при другите, останали от предишни посещения — нейни или на децата. Кой щеше да идва на гроба сега? Единствено приятелката ѝ, Силвия Кац? Пазачът на гробището, на когото винаги даваше по пет долара, когато дойдеше? Който и да е, тя знаеше, че Айра няма да одобри.

— Айра, *трябва* да го направя. — Взе чантата си и се приготви да тръгва. — Ще умра, ако остана още малко.

Буквално всеки ден в продължение на девет години и три месеца Айра и Филис Герономос се бяха разхождали по асфалтовата ивица по крайбрежието, която всички в Дания, Флорида, наричаха „Широката алея“. Сега, след смъртта му преди близо две години, Филис

продължаваше да се разхожда по-скоро по навик, отколкото, защото имаше желание. Днес, Черния петък, денят след Деня на благодарността, хубавото време не съответстваше на настроението ѝ, макар и да се чувстваше по-добре след разговора с Айра. Морето, карибско синьо, ѝ намигна, когато излезе от сенчестия участък на алеята и тръгна по правата част, която водеше към естрадата за оркестъра, бутиците за евтини бански костюми и фланелки, закусвалните и мръсните ресторанти. От другата страна на асфалта рязко контрастираше ивицата девствено чист пясък, който пресрещаше водата. Никой, дори най-смахнатите плажуващи, не бе дошъл тук толкова рано. Алеята вече бе поръсена с пешеходци — десетки хора на повече от шейсет и пет, за които бе невъзможно да спят след пет сутринта и правеха утринното си раздвижване преди жегата да е станала непоносима.

Филис не знаеше защо се разхожда сега. Правеше го с Айра, защото беше нужно — при инфаркта и стеснените му кръвоносни съдове той трябваше да поддържа кръвообращението си, да не допуска наднормено тегло и появата на течности в дробовете. Айра не би се разхождал без нея, така че всяка сутрин тя ставаше и изминаваше петте километра до паркинга и петте километра обратно, покрай заведението на Хауард Джонсън, покрай палмите и евтините мотели, чак до хотел „Калифорнийска мечта“. След това се прибираха.

Сега мина покрай парка „Пайнхърст“ и, както обикновено, видя там да чака Силвия Кац, седнала на алуминиев стол, с вездесъщата си огромна черна лачена чанта, кацнала в скута ѝ. Силвия Кац беше на седемдесет и пет, а може би и повече, макар че не го признаваше. Беше закръглена, ниска, с оредяла коса. Носеше я тупирана и боядисана в червено — отровния червен цвят на черешките, които слагаха върху храната в лошите китайски ресторанти наоколо. Беше от Куинс — Кю Гардънс — и бе прекарала последните петнайсет години от брака си тук. Не беше нито умна, нито остроумна, но беше лоялна и търпелива — най-доброто в областта на приятелството, което Филис бе успяла да постигне в момента. Приятелите ѝ бяха измрели или изчезнали в диаспората на старците.

— Може ли да се разхождам с теб? — попита Силвия, както винаги.

— Живеем в свободна страна — отговори Филис и сви рамене, за да завърши сутрешния ритуал както обикновено.

Силвия Кац се надигна от стола и прекрачи бетонната оградка, която отделяше парка от простолудието по алеята. Известно време вървяха мълчаливо и единственият звук, който чуваха, беше тътренето на сандалите на Силвия и триенето на чантата в шортите ѝ. Филис многократно я бе умолявала да остави чантата и да си купи чифт маратонки като всички други. Силвия не желаше. Не можеше да се разбере дали мразеше промените или не желаше да похарчи тези пари. Филис сви рамене. Какво значение имаше, че Силвия мъкне чанта и влачи краката си? Така ходеше по-бавно. Голяма работа. И без това не бързаха за никъде.

— Казах на Айра — обяви Филис.

— Мислиш ли, че се е разстроил? — попита Силвия.

— Откъде да знам? — Филис чу как в гласа ѝ се прокрадва раздразнението, което Силвия често я караше да изпитва. — И когато беше жив, човек трудно би могъл да каже дали изобщо чувства нещо. В болницата, когато дробовете му бяха пълни с течност, не се оплакваше.

Минаха покрай естрадата, която сега беше пуста, ако не се брои плакатът, който обявяваше концерта на някакъв суинг оркестър същата вечер. Веднъж седмично алеята се изпълваше от танцуващи двойки. Силвия, чийто съпруг я бе изоставил преди няколко години след двайсет и една години брак, идваше редовно и гледаше, здраво стиснала в скута си черната лачена чанта. Бе канила Филис многократно и Филис неизменно бе отказвала. Силвия не забелязваше и продължаваше да я кани.

Не че Филис не обичаше музиката, освен може би тази петък вечер, когато на плаката бе написано, че първият оркестър за сезона ще свири весели мелодии. Имаше нужда от печени кестени колкото от меланома. Обикновено обичаше да слуша музика. Сега обаче музиката я правеше неспокойна и тъжна. Някак си Силвия можеше да седи отстрани и да се чувства добре, но за Филис бе болезнено да си дава сметка, че никога вече няма да танцува. Хората танцуваха на алеята и след това, сякаш само след миг, бяха мъртви, изчезваха. Все едно бяха отдолу, заровени в пясъка. Филис потисна една въздишка. Айра не си падаше по танците. Тя, някак си, се бе отказала отдавна. Беше нелепо

да мисли за това на нейната възраст, но в музиката имаше нещо, което влизаше под кожата ѝ и не ѝ позволяваше да седне — без да съжалява, без да чувства каквото и да било — заедно със Силвия.

— Идваш ли довечера? — попита Силвия, предсказуема като банков скандал на републиканците.

— Не мога — отговори ѝ Филис. — Канена съм на вечеря в Бъкингхамския дворец.

— Не се шегувай с мен — укори я Силвия, но в гласа ѝ имаше достатъчно съмнение, за да знае Филис, че може.

— Бети е много нещастна — продължи Филис. — Децата ѝ я разочароваха. До едно. Казах ѝ: „Бети, децата са за това“. Довечера ще поприказваме за тези неща. Знаеш ли, говори се, че Едуард е като моя Брус. „Лява резба, дясна резба — казах ѝ. — Почакай малко да си намери някоя фуста и да се установи.“

— Принц Едуард е като твоя Брус? — попита Силвия, снишила глас.

— Събуди се и вдъхни нитроглицерина — каза Филис на приятелката си, която имаше проблеми със сърцето.

— Каква трагедия — зацъка с език Силвия. — И в такова семейство.

— Има го и в моето — тросна се Филис. — Какво сме ние? Помия? В това няма нищо лошо.

Имаше предостатъчно, според Филис, според Сюзън и Шарън също, но не беше ничия работа да го изтъква, освен нейна.

Ако Филис вземеше Силвия насериозно, трябваше да се обиди. За щастие, тя знаеше колко нелепо би било да се обиждаш от приказките на Силвия. Тази жена имаше силно телосложение, добро сърце и слаб ум.

— Чух, че Кралицата майка била оперирана от рак на дебелото черво — каза Силвия тихо. — Като моя Сид. — Последното десетилетие, преди Сид да я напусне, Силвия се бе справяла не само с болното си сърце, но и с рака на Сид. — Представяш ли си? Всичките тези градински увеселения! — Нямахме логична връзка, но Силвия не обърна внимание. Кой би могъл да каже как работи мозъкът на Силвия?

Стигнаха до края на алеята и, както винаги, Силвия трябваше да докосне бетонния стълб, побит в асфалта, за да не влизат автомобили.

— Какво ще стане, ако поне веднъж стигнем до края на алеята и ти не докоснеш стълба? — попита Филис.

— Всички го докосват — отвърна Силвия. — Трябва да го докоснеш.

— Не, не трябва. Аз не го правя.

— Ти. Ти си различна.

— Сериозно? Кажи ми нещо, което не знам.

Филис въздъхна. Различна — добре. Проблемът бе, че това означаваше самотност. Не знаеше откога бе самотна. Със сигурност дълго преди Айра да умре. След известно време самотата се превръща в част от живота и просто не ѝ обръщаш внимание. В това беше опасността. Все едно да дишаш газ — не го усещаш, а той може да те убие. Във Флорида Филис нямаше истински приятел, който да я разбира и да схваща шегите ѝ. Дори Айра, дълго преди да умре, бе престанал да реагира. Но и никой не разговаря със съпруга си. Какво можеш да кажеш след четирийсет и седем години? „Все още ли харесваш циците ми?“ „Мислиш ли, че трябва да скъся тази пола?“ „Трябва ли да изтеглим войските си от Босна?“

Филис все още можеше да каже много, но кой искаше да слуша? И кой би могъл да каже нещо интересно в отговор? Затова сега се разхождаше по Широката алея със Силвия Кац. Силвия не беше Мария Кюри и не разбираше и половината от това, което ѝ говореше, но поне не се обиждаше от шегите ѝ.

Повечето жени, които Филис познаваше, се обиждаха. Трябваше да го признае — наистина имаше голяма уста. Открай време. И ако успяваше да обиди повечето жени тук, във Флорида, на свой ред те я отегчаваха. Говореха за рецепти, внуци, пазаруване, пак рецепти. Отегчаваха я до смърт. Силвия бе нещо като облекчение. Никакви деца, никакви рецепти, никакви усложнения.

Филис проявяваше интерес към собствените си деца, но не обичаше да се хвали с тях. Проявяваше интерес, защото бяха интересни, а не защото бяха нейни. Сюзън беше брилянтна, Брус беше забележително остроумен, а Шарън... е, нямаше как да не признае, че Шарън приличаше на баща си. Въпреки всичко ги обичаше. Както кралица Бети би трябвало да обича потомството си. Това не означаваше, че одобрява поведението им или пък че те одобряват нейното.

— Значи през празниците ще си с децата. Това е хубаво. — Прозвуча тъжно. — Хубаво е и за тях. — Силвия замълча за миг. — Знаят ли, че отиваш при тях? — попита тя.

Филис мълчеше.

— Не си им казала, така ли? — попита Силвия с укор.

— Още не — призна Филис.

— Трябва да го направиш. Трябва — каза Силвия. Собственият ѝ син бе отказал на поканата ѝ за Деня на благодарността, не бе поканил и нея. — Ако не им кажеш ти, ще го направя аз.

— Да не си посмяла — предупреди Филис.

— Кога ще им кажеш?

— За следващия Пурим — отговори Филис и отвори портичката на парка „Пайнхърст“, за да мине приятелката ѝ.

ДВЕ

— Шегуваш се.

— Ще ти се.

— Хайде стига — каза Сиг Герономос пренебрежително. — Това е поредната празна заплаха. Едно от смахнатите неща, които говори, за да ни разиграва за нищо. Помниш ли как си кореспондираше с онази азиатка, за която искаше да те омъжи по обява?

— Сега не се шегува — увери я Брус, брат й. — Тод, ела тук и й кажи, че е истина.

Брус не живееше с Тод, но прекарваха доста време заедно. Винаги, когато Сиг го питаше дали е сериозно, той отбягваше отговора.

— Брус има доказателство — извика Тод в слушалката.

— Какво доказателство?

— Дала е на госпожа Кац камъшитената поставка за списания.

— Поставката за списания? О, Боже! — Сюзън Герономос, понастоящем известна на приятелите и сътрудниците си в бизнеса като Сигорни, без да иска изпусна телефонната слушалка. Тя се удари толкова силно в гранитния плот, че брат й, Брус, трепна от другата страна на линията.

— Какво беше това? Удари ли се?

— Ще ми се. — Сигорни отново бе овладяла телефона. Сега трябваше да овладее себе си. Не й се вярваше, че всичко това се случва наистина... нищо не би могло да е толкова лошо, колкото изглежда... отсъствието кара сърцето да се привързва... твърде много готвачи. Престана. Изглежда полудяваше. Не би могло да е истина. Коледа и майка й идват едновременно? Вече би могла да извади бръснарските ножчета. Сиг погледна елегантната си китка критично. — Значи каза, ей така, че дава поставката за списания?

— Колко повече знам от теб! — пропя Брус в слушалката. — Не ми каза мама. Не е заговор. Обади се госпожа Кац.

— Кога?

— Преди дваайсет минути.

— Може мама да я е накарала.

— Обадох се на собственика на къщата. Потвърждава. Освен това тази седмица ще има гаражна разпродажба.

— Гаражна разпродажба? Тя няма гараж, за бога.

— Дворна разпродажба, ливадна разпродажба, каквото искаш. Сигорни, да не играем на думи точно сега. Истина е. Какво ще правим?

Сигорни опита да възвърне част от самообладанието си.

— Какво ти каза госпожа Кац? Точно. Дума по дума.

— Че мама напуска Флорида завинаги. Че взема нещата си и се мести в Ню Йорк. Днес си купува билет. Иска да пристигне в сряда.

— В сряда! Това е само след шест дни!

— Ммм. Умееш да броиш, Сиг. Затова печелиш толкова пари. Всъщност, дните са пет, ако не броим...

— Не бъди толкова педантичен, Брус. И сарказмът никак не е уместен точно сега. След сряда на плещите ни ще легне повече, отколкото можем да понесем. — Сигорни забарабани по плота. Майка ѝ отново да живее в Ню Йорк. Да ѝ се обажда. Да гледа в шкафовете ѝ. Да коментира. Да критикува. Боже! Страхът стегна гърдите ѝ като сутиен. — Брус, това е краят на живота такъв, какъвто го познаваме. Как можем да я спрем?

— Хmmm. — Замълча и се замисли. Брус беше умен. Може би щеше да измисли решение. — Какво ще кажеш за малко пластичен експлозив в багажното отделение? Ще лишим от живот множество невинни хора, но пък, както знаем, това е малка цена.

— Брус!

— Хайде стига, Сиг. Това ще е милостив акт. Хората обичат трагедии по празниците. Така има какво да гледат по телевизията. Така приемат по-леко трагедиите, които се разиграват под собствените им коледни елхички.

— Амин, братко — извика Тод някъде встрани. Тод бе възпитан като баптист южняк в Тулса, Оклахома, след това бе избягал в Ню Йорк, за да стане фотограф агностик.

— Брус! — Сигорни се насили да издиша въздуха от дробовете си, докато едновременно с това гледаше безупречния син таван на кухнята си за седемдесет и пет хиляди долара. Нейният дом, нейният прекрасно обзаведен, луксозен и удобен дом, бе нейният пристан,

убежището, в което царуваше съвършенството. Той я успокояваше както нищо друго. Пое дълбоко въздух. Погледът ѝ спря върху едва забележимо очертание. Пукнатина ли беше това, точно в ъгъла? Нима боята вече си отиваше, въпреки уверенията на Дуарто, че четиринайсетте нанесени на ръка пласта ще издържат поне десет човешки живота? Взе химикалката, започна да си отбелязва, че трябва да му се обади и едва тогава си даде сметка какво прави. Новината, тази съкрушителна новина бе дошла, а тя пишеше бележка да се обади на дизайнера! Къде бяха стойностите ѝ, приоритетите? Намесваше се отрицанието. По-добре да се съсредоточи.

— Обади ли се на Шарън? — попита брат си.

— Наистина не разбираш. Не си правя труд да ѝ се обаждам за добрите новини... не че напоследък е имало много такива. — Брус, на своя край на телефонната линия, огледа неугледния си тухлен апартамент. Двете стаи, макар и да бяха уютни и спретнати, съдържаха не само всичките му земни богатства, но и остатъците от целия му бизнес — серията поздравителни картички за хомосексуалисти, които бе произвеждал и продавал, преди партньорът му да избяга с повечето пари миналата година. Сезонът не вървеше така добре, както се бе надявал. Наистина, той едва бе започнал, но вече започваха да му връщат партии от магазините в Гринидж Вилидж. Обратният Дядо Коледа не се продаваше според очакванията му. Брус въздъхна. Сиг продължаваше да жужи в ухото му. Обожаваше по-голямата си сестра, макар че понякога тя ужасно обичаше да се налага, особено когато беше уплашена. Прекъсна бърборенето ѝ:

— Сиг, ако се обади на Шарън, а няма да го направя, тя чисто и просто ще ми каже, че нейното положение ще е още по-лошо, отколкото нашето. Тя винаги е по-зле. — Брус въздъхна пак, този път с пухтене. — Знам, че това е синдромът на средното дете, но човек би си помислил, че на трийсет и седем би трябвало да го е преодоляла.

Шарън беше тяхната разочарована и разочароваща сестра — четири години по-млада от Сиг и само година по-голяма от Брус, но изглеждаше два пъти по-стара от него. Беше се занемарила — не само наднормените килограми, но и посребрената ѝ коса, която изглеждаше с десет години изостанала от модата, впитите дрехи, с които не би минал метър дори кльошав янки от Кънектикът и най-вече

успоредните, увиснали в двата края дъгообразни линии, които описваха очите, устата и раменете ѝ.

— Трябва да се обадим на Шарън — каза Сигорни, без да обръща внимание на брат си. — Само двамата няма да се справим.

— Е, да, тя е по-голяма от двама ни заедно. — Брус се засмя. — Не че ще имаме някаква полза от нея.

Сиг знаеше за какво става дума. Брус трудно изтърпяваше Шарън, а самата тя изпитваше съжаление към дебелията си, скимтяща, объркана по-малка сестра. Може би, защото Шари я караше да се чувства виновна. Може би, защото Сиг бе успяла. Независимо от причината, сега нямаше време да слуша обичайните заяждания на Брус.

— Аз ще ѝ се обадя — каза тя. — Можем ли да се срещнем тук в събота? Давам предколеден обяд за първокласните си клиенти в единайсет. В неделя с остатъците ще посрещна второкласните. В три, събота, е окей.

— Ей, не си създавай главоболия. Ние какви сме... третокласни клиенти?

Сиг знаеше, че е обиден, защото не бе поканила него и Тод. Брус не знаеше колко зле върви собственият ѝ бизнес напоследък, а тя бе твърде горда, за да му каже. Освен това се чувстваше неудобно заради малките икономии, които беше принудена да прави — например, с една поръчка от фирмата доставчик да осигури необходимото и за двата обяда. Осемдесетте години обаче бяха минало и тя не можеше да си позволи Тод и Брус да отблъскват клиентите и да развалят плановите ѝ.

— Ще дойда — съгласи се Брус накрая. — Само че не можем да направим кой знае какво. — Започна да рецитира напевно: — Розата червена е, кокошката перната, ако мислиш, че ще ѝ попречиш, нямаш ум в главата.

— Не е за чудене, че не ти потръгна с картичките. — Сиг можа да отговори само това. — Затварям и ще се обадя на Шарън.

— Добре, поне не допускай да дойде Барни — каза Брус умолително, победен. Барни не беше само неуспелият съпруг на Шарън — освен това бе и самохвалко. Беше едър, с цилиндричен гръден кош и плешив. Брус и Сиг обаче не понасяха факта, че не бе успял да се задържи на нито една работа, с която се бе захващал, като в

същото време караше Шарън да се чувства пълна неудачница. Барни беше от хората, които са в състояние на чашка да разясняват на някой кардиохирург новата техника, за която са чели в случайно попаднало им научно-популярно списание. С една дума, беше задник.

Сега бе ред на Сиг да въздъхне.

— Ще опитам да сме само ние, но напоследък Шарън не шофира. Когато се наложи да мине по мост, я обземат пристъпи на страх.

— О, стига. Шарън страда от фалшива агорафобия. Просто я мързи да кара в града. Или се опитва да си издейства разрешително за паркиране за инвалиди. Пълен фалш.

— Брус, това не е истина.

— О, Сиг, Сиг. Сиг! Животът понякога има нужда от украшения.

— Боже мой! Говориш точно като майка ни тогава.

— Не е така.

— Така е.

— Започна се — пропя Брус.

Сиг замълча и преглътна необходимостта да му каже, че вината е негова.

— Прав си — призна тя. — Добре. Събота, в три. Сега ще се обадя на Шарън.

— Доскоро. Не ми се ще да съм на твое място — пусна фалцета си брат ѝ и тя затвори.

Сиг остана няколко секунди в средата на безупречната си всекидневна. Знаеше, че не бива да го прави, но тоалетната масичка в спалнята ѝ я привличаше неудържимо. Огледа стаята и красивата мебелировка. Трябваше да продаде апартамента, нямаше никакво съмнение. Изоставаше с плащанията за поддръжка и председателят на жилищната кооперация вече я гледаше накриво, когато го засечеше във фойето.

Клиентите ѝ намаляваха, комисионните ѝ спадаха, бе принудена да продава от акциите си. Добре дошла в новото десетилетие. Сиг бе направила всичко възможно, за да намали разходите си — не беше използвала кредитните си карти от месеци, плащала бе сметките за електричество и вода навреме, давала бе пари само за най-

необходимото. Не беше достатъчно. Бизнесът бе намалял застрашително и ако продадеше акциите си сега, щеше да загуби много и да отреже възможностите си за бъдещето. Просто трябваше да продаде апартамента.

Този апартамент обаче беше нещо повече от актив — беше нейното убежище. Може би, защото смяташе, че майка ѝ никога не ѝ бе създала дом. Както Филис често казваше: „Ще съм доволна, дори да живея в мотел и нещата ми да се побират в един куфар“. Дори само мисълта караше Сиг да потрепери. Освен това апартаментът бе видим признак за успех, нейна сигурност, място, където можеше да се прибере след уморителните и рисковани операции с чуждите пари, за да си ближе раните. Беше красив. Беше съвършен, а тя трябваше да се примири с факта, че не може да го поддържа и се налага да го продаде. Парите щяха да се изпарят по-бързо от добър парфюм от отворено шишенце и тя щеше да стигне до отчаяние. Или, още по-лошо, щеше да заживее в апартамент във Форт Пий, Ню Джърси.

Сиг се погледна в огледалото, защото знаеше категорично, какво ще трябва да направи. Това, което видя, не ѝ хареса. Беше ли прав Брус? Че тя не само остарява, но и се вкисва? Това в ъгълчетата на устата ѝ нови бръчки ли бяха? Вгледа се по-внимателно. Тогава очите ѝ се спряха на отражението ѝ в едната странична част на тристранното огледало. За момент меката извивка на брадичката ѝ напомни за... какво? Сбръчкваше се, разлагаше се, вехнеше. Бе тръгнала по пътя на всяка плът. Потрепери. Но не само възрастта я караше да трепери. Беше заприличала на... майка си.

Сиг помръдна главата си, но светлинният ефект или ъгълът вече го нямаше. Боже, щеше да остане сама. Нямаше да има дори утехата да ядосва и да бъде ядосвана от три деца. Сълзи на самосъжаление и нещо друго — по-дълбока тъга — се появиха в очите ѝ. Наистина остаряваше, но освен това се вкисваше. Мисълта за Филип Норман я натъжи. Сиг знаеше, че той не е гений, но пък беше представителен, бе постигнал значителен успех — ако подобно нещо би могло да се каже за фирмен адвокат — а топлотата му към нея донякъде компенсираше собствената ѝ студенина. Беше приятно да се чувства желана, а Филип изглежда искаше брак и дете. От нея се искаше поне да направи компромис — да се откаже от идеята за духовен приятел, за да има приятел, партньор и семейство. Започваше обаче да вярва, че Филип бе

нещо по-малко от приятел — беше празен костюм. Той и всички останали празни костюми и лоши момчета преди него накараха устните ѝ да затреперят. Изглеждаше гадно и се чувстваше още по-зле.

Не че не се бе опитвала да си намери някого — някого, с когото да се установи, за когото да се омъжи. Дори да създаде семейство, ако не е твърде късно. Майка ѝ се държеше така, сякаш самата Сиг не желаше това да се случи. Истината бе, че просто нямаше мъже, които да проявяват интерес. Въпреки добрата ѝ прическа, видимия успех, добре сложения грим, костюмите „Армани“ — или може би заради тях — Сиг не бе в състояние да си спомни кога за последен път някой мъж бе показал интерес към нея. Истината бе, че нямаше избор, освен Филип. Е, да, би могла да има връзка с всеки от по-интересните, но дълбоко женени мъже, с които работеше, но тя не беше като героинята на Глен Клоуз от „Фатално привличане“. Не смяташе да краде съпрузите на другите жени. А освен съпрузите на другите жени, кой я бе поглеждал напоследък? Момчето от фирмата за доставки? Операторът на асансьора? Жените, прехвърлили трийсет и пет ставаха невидими. Губеше всичко и го губеше бързо.

Взе червилото, за да придаде малко цвят на устните си, но ръката ѝ замръзна във въздуха. Защо да си правя труда, помисли си. Защо да оцветявам? Губеше, беше загубила. Цветът на младостта, намекът за плодовитост, който привличаше мъжете и им въздействаше дори подсъзнателно, изчезваше. Може би мъжете на нейната възраст търсеха по-млади момичета не само заради вида им, но и заради хормоналното послание, което изпращаха — че могат да износат децата им. Че могат да демонстрират пред света тяхната мъжественост с набъбналите си гърди и издути коремии. Цикълът ѝ все още беше редовен. Още колко време обаче щеше да е така? Тя не беше за разплод. Цветът на младостта си бе отишъл и тя щеше да остарее сама.

Вгледа се в огледалото. Зад тънката маска на майка ѝ не се ли криеше отчаяние? Нямаше ли някаква смелост, която казваше на Сиг, че е по-добре да паднеш, докато се сражаваш, че трябва да си жизнена и нападателна, че хората не бива да те възприемат като сантиментална и самотна?

Огледа още веднъж спалнята, после стана и обиколи всичките си чудесни стаи. Както обикновено, стигна до кухнята. Погледът ѝ веднага бе прикован към единствения недостатък — тънката пукнатина

върху лъскавата боя. Беше ли се увеличила? А може би трябва да похарчи тези пари, за да заглади собствените си бръчки, да придаде блясък на самата себе си. Може би ако се освободи от още някой и друг килограм, ако намери повече време за фитнес залата и ако си оправи очите, ще успее да привлече някой по-приемлив, по-интересен и по-човечен от Филип Норман? Или пък няма да успее? Посегна към вратата на фризера и извади кутия нискомаслен шоколадов сладолед. Седна на пода и се зае да го изяде целия с една лъжица. Рядко правеше такива неща, но сладостта в устата ѝ беше приятна. Разбираше как сестра ѝ е станала повече от сто килограма. Когато се замисли за Шарън, си спомни, че още не ѝ се е обадила. Е, ще ѝ се обади по-късно. След като приключи със сладоледа.

ТРИ

— Филис Герономос. Билет за Ню Йорк — обяви тя. — Еднопосочен. За четвърти декември.

— Имате ли резервация?

— Имам много резерви, но така или иначе заминавам. — Служителката не вдигна очи от клавиатурата и не обърна внимание на шегата на Филис. Филис сви рамене. Познаваше този тип хора. За тях възрастните жени бяха невидими.

Намираше се в малък, препълнен офис, с много бюра, поставени едно срещу друго. В средата имаше малка пластмасова коледна елхичка, по която висяха розови крушки. Това пътническо бюро ѝ бе препоръчано от зет ѝ — служителката пред нея беше собственичката. „Ще уреди въпроса ти — бе ѝ казал Барни. — Задължена ми е.“ Филис не искаше да мисли за какво точно тази неприятна флоридчанка с голяма коса е задължена на зет ѝ, но все отнякъде трябваше да си купи билет. Служителката я погледна за първи път, сякаш знаеше, че от нея се очаква нещо, но не разбираше какво.

— Значи... заминавате за Ню Йорк? — попита тя.

— Така изглежда — усмихна се Филис мило. Единственото преимущество на старите дами бе, че ако се усмихнат, могат да се отърват безнаказано, дори и да са извършили убийство.

Служителката се консултира с екрана и се нацупи бебешки.

— Трябваше да планирате пътуването си по-отрано. Знаете ли, че еднопосочният билет струва колкото билета за отиване и връщане? — Говореше снизходително и силно, сякаш Филис бе едновременно глупава и глуха. — През празниците сме много натоварени. Сега вече не е възможно да се възползвате от намалението, което даваме при четиринайсет или двайсетдневно предварително закупуване на билет.

Кажи ми нещо, което не знам, помисли си Филис, а жената не преставаше да говори. Къде беше помощта или отстъпката в цената, за които бе споменал Барни? Типично. Барни Голямата уста. Филис в

никакъв случай нямаше намерение да иска от тази жена каквито и да било услуги.

— Както и да е — каза жената, — не желаете ли да си вземете и билет за връщане?

— Няма да се връщам! — почти извика Филис. — Дойдох тук само защото Айра искаше. Той почина! Защо да стоя повече? — Веднага разбра, че е казала повече, отколкото трябва. Боже! Още малко и щеше да започне да разказва биографията си на непознатите в автобуса. Потенциалното унижение на самотата беше като ритник по гордостта ѝ. Пое дъх. Щеше да отвърне с единственото си оръжие — езика.

— На кого му е притрябвало да живее на място, където всеки говори, а всички са глухи и не слушат? Никой не е роден тук, тук хората само умират. Фу! Тук нищо не е пуснало корени, освен дърветата. Мразя Флорида.

— Аз съм родена в Гейнзвил — отвърна по-младата жена. — Обичам Флорида. Особено Маями.

Филис скръсти ръце.

— Как можете да обичате град, чийто най-известен рок състав се нарича „Умрелите немски туристи“? — попита тя.

Снизходителната млада жена се оживи.

— Ами... насилието се отразява зле на бизнеса ми...

— Не се отразява добре и на немските туристи — прекъсна я Филис. — Но оцелелите лесно могат да те накарат да станеш убиец. А пенсионерите! — Филис обърна очи към тавана. — Не харесвах никого от тези хора, когато живееха в Ню Йорк и бяха важни и напористи. Не мога да разбера защо трябва да ги харесвам сега, когато не правят нищо по цял ден и продължават да са напористи.

— Флорида е хубаво място за възрастните хора. Климатът е добър и...

— Наричате деветдесет и девет процента влажност добър климат? — прекъсна я Филис. — В сравнение с какво? Джакарта? Трябва да видите каква градина от плесени е поникнала на зимното ми палто! И още нещо: кой казва, че хората на една и съща възраст трябва да стоят заедно? Аз не искам да съм с тях. Това е възрастово гето. Това не е чакалнята на Бога, а фойайето на Ада. Слонско гробище. — Филис се изпъна в целия си ръст. — Е, аз не съм слон. Аз съм нюйоркчанка.

Служителката я изглежда хладно.

— Ню Йорк е опасен град. Особено за сама възрастна дама. — Започна да се държи сякаш Филис беше глупава, трепереща развалина.

— Искате да кажете, че според вас съм неспособна да се грижа за себе си?

— Ммм... не. — Вещицата повдигна вежди. — Разбира се, че не. — Каза го с искреността на медицинска сестра, която уверява пациент, че няма да го заболи.

Защо хората под петдесет си мислят, че могат да разговарят с една по-възрастна жена така, сякаш е изкуфяла? — питаше се Филис. Ожесточи се още повече.

— Вижте, дайте ми билета и толкова. Първа класа. Ако имам нужда от лоши съвети, ще се обърна към децата си.

Филис зачака да се отпечата билета. Утешаваше се с мисълта, че това момиче някой ден също щеше да навлезе в критическата. След четирийсет и пет години щеше да скубе косми от полегатата си брадичка — ако все още е в състояние да я види и ако все още може да координира ръката си, за да държи пинсетата.

— О... — изгука младата жена, когато ѝ подаде билета. — Там са вашите деца. Това е друго нещо. Сигурна съм, че ще ви се зарадват.

— Голямата ми дъщеря е преуспяващ борсов посредник. Има фантастичен апартамент край Централ Парк. Синът ми, най-младият, е предприемач. — Филис замълча за миг. Не можеше да пропусне Шарън. — Средната ми дъщеря има две чудесни дечица.

— При кого от тях ще отседнете? — попита служителката.

— Сигурна съм, че ще се скарат при кого да отида — каза ѝ Филис. — Веднага щом научат, че пристигам.

— Не знаят ли?

Филис поклати глава.

— Изненадата е съществена част от изкуството на войната. — Малко зад нея госпожа Кац се задави. — Силвия, да не би да си...

— Искате ли това? — прекъсна я грубо служителката.

Филис грабна билета от ръката ѝ и поклати глава.

— Разбира се. Просто отсега нататък се постарайте да показвате повече уважение към възрастните. Остеопорозата очаква и вас.

Филис стана от стола, обърна се и се отдалечи.

ЧЕТИРИ

— Кой ще вземе мама от летището в сряда? — попита Шарън. Братът и сестрите бяха у най-голямата, но най-много говореше Шарън. Беше едра жена, макар че дланите и стъпалата ѝ бяха фини — почти ненормално тънки. Очите ѝ, заровени сред месестите бузи, бяха в същия тъмнокафяв цвят като непосредствените участъци от косата ѝ и нервно се стрелкаха насам-натам. От два часа и половина се тревожеше за летището.

Сиг въздъхна. В четирите дни до сряда трябваше да вмести много неща. Трябваше да се подготви за срещата във връзка с маркетинга, да завърши информационния бюлетин, да започне покупките за Коледа с несъществуващия си бюджет, да изпрати коледни картички на клиентите си, както и да се справи с пристигането на майка си. Винаги трябваше тя да прави всичко, мислеше си, включително да организира каквото трябва, да се погрижи за минималните разноски на майка си и редовно да дава заеми на сестра си и брат си. Понякога човек просто трябваше да тегли чертата. Чакаше. Знаеше, че Шарън, като самата природа, се ужасяваше от вакуума. Щеше да наруши мълчанието, а след това...

— Аз няма да го направя — каза Шарън и запълни празнината. Гласът ѝ прозвуча твърдо, макар че брадичката ѝ трепереше. — Няма — повтори тя. Увереността си бе отишла, започваше хленченето. Сиг продължи да чака. Използваше тази техника, когато изпълняваше голяма поръчка. — Нали трябва да се мине по моста „Трибъро“? — попита Шарън тревожно и зачака отговор. Такъв не последва, ако не се брои пъшкането на Брус, когато издиша дима от цигарата си. — Не мога да мина по този мост — добави Шарън с глас на малко момиченце. Сиг започна да я съжалява. — Нека Брус я вземе.

Брус изсумтя. Станал е зеленикав на цвят, но продължава да пуши, помисли си Сиг с раздразнение. Сестра ѝ се тъпчеше. Брат ѝ пушеше. Чудесно.

Преди Брус да успее да реагира с още нещо, Сиг се намеси:

— Брус каза, че няма да може, защото имал среща с евентуален нов клиент. — Винаги се срещаше с евентуални клиенти и от това не се получаваше нищо, но... — Чисто и просто ще изпратя кола — добави тя уморено.

— Не можеш да постъпиш така! Мама ще го коментира през следващите десет години.

— Слушай, Шарън. Аз не мога да отида, Сиг не може да отиде, ти не можеш да отидеш. Какво предлагаш в такъв случай? — попита Брус гадно.

Шарън не му обърна внимание:

— Сиг, тя никога няма да се качи в лимузина. Знаеш отношението ѝ към парите. Ще се опита да натъпче целия си багаж в автобуса. Докато го прави, ще получи сърдечен удар и след това ще трябва да се грижим за нея.

Последва дълга пауза, докато тримата си представяха чутото картинно.

— Права си. Трябва да отидем всички — каза Сиг. Чувстваше се зле. Обедът не бе минал добре, а Брус я бе скандализирал с...

— Решено. Какво ще правим с нея, след като пристигне? — попита Брус, смачка фасата си в безупречно чистия кристален пепелник на сестра си и запали нова.

— Имам идея. — Шарън вдигна поглед от канапето, което бе хлътнало под тежестта ѝ. Въпреки страха в очите ѝ, тя се усмихна с надежда на брат си и сестра си. Брус, потънал в креслото, все още се възстановяваше след тежката петъчна вечер. Приближаващите празници, незначителните продажби и новината за пристигането на майка му го бяха накарали да прекали.

Сиг, потънала в мисли, стана и започна припряно да вдига микроскопични трохички от килима, да намества декоративните свещници и салфетките, да бърше невидимите петна, останали от обета на първокласните си клиенти. Трябваше да поддържа нещата в ред заради второкласните клиенти утре. Нито Сиг, нито Брус поглеждаха към Шарън, но Сиг — с глас, който далеч не беше безразличен — най-накрая попита:

— Е?

— Мамче, мога ли да получа малко сок? — намеси се Джеси, докато триеше бузата си с меката кашмирена покривка на Сиг.

Въпреки че я бе помолила да не го прави, Шарън бе довела Барни и дъщеря си, а Барни не се грижеше за нея, както Шарън бе обещала.

— Ето какво ми хрумна — каза Шарън, без да обръща внимание на безмилостната си дъщеря. — Ще оставим мама в старчески дом.

— Да. Точно така — подметна Брус с отвращение.

— Шарън, в никой дом няма да я искат, защото физически е здрава — отбеляза Сигорни. — Не е саката или болна...

— ... Освен емоционално — съгласи се Брус. — Никоя ясла няма да я задържи. Ще започне бунтове заради храната. Ще изгризе тунел с изкуствените си челюсти и ще избяга.

Замълчаха.

— Можем да им кажем, че е душевно нестабилна — предложи Шарън.

— Ей, може и да се получи — възкликна Брус и присви очи. — Ще я заведем в някой добре охраняван дом за възрастни и ще кажем, че има сенилна деменция.

— Тя винаги е имала деменция, Брус. Това не е свързано с възрастта ѝ — припомни му Сигорни. — Така или иначе, тя знае кой ден от седмицата е и кой е президент. — Сиг се засмя горчиво. — Когато ѝ зададат този въпрос, в отговор ще изслушат петнайсетминутна тирада.

— Мамо! Мога ли да получа малко сок? — попита Джеси отново.

— Барни, ще дадеш ли на Джеси да пийне нещо? — Шарън почти изпищя. Сиг и Брус се сепнаха и се свиха отвлечени. Барни бе настанил собственото си туловище в кухнята, гледаше мач на „Овните“ по телевизията и лакомо гълташе остатъците от обета. Брус се хвана за главата. Шарън не забеляза, нито пък стана от канапето. Не намали и силата на звука.

— Джеси, бъди търпелива или ще се наложи да седнеш на стола за размисъл в ъгъла. — Каза го с гласа на малко момиченце. Джеси наведе глава и отиде да се скрие зад копринените пердета на Сиг, по осемдесет долара метър. Взе покривката със себе си. — Какво ще стане, ако кажем, че страда от заблуди? — продължи Шарън отчаяно. — Можем да обясним, че не ни е майка, а само си мисли, че е.

Брус за първи път отвори очи изцяло и седна изправен.

— Шарън, Боже, гордея се с теб. Идеята ти е наистина коварна. Обичам коварството у хората. — Замълча за момент. — Като в стар криминален филм. Мама е старата богата еврейка, ние сме лошите измамници. „Но, лелю Филис, нали знаеш, че нямаш деца?“ След това скриваме шапката ѝ в шкафа.

— Сигурно се забавлявате с тези глупости — намеси се Сиг. — Мама няма шапка, вие не сте в никакъв шкаф, а кошмарът започва след три дни. Брус, не насърчавай Шарън. — Сиг се обърна към по-малката си сестра: — Шари, никой старчески дом няма да вземе мама, а дори и да я вземе, тя не може да си го позволи. Знаеш ли какви са цените? В „Де Уит“ искат по двайсет хиляди долара на месец.

— Е, не е нужно да е на такова тежкарско място — обади се Барни, който най-накрая се появи със сока. Голият му корем се виждаше под издутата памучна фланелка с емблемата на „Овните“. Въпреки собствените си тлъстини, той продължаваше да укорява Шарън заради теглото ѝ. — Не ѝ трябва нищо префърцунено. Не е маркизът, нали?

— Млъкни, Барни — казаха му Сиг и Брус едновременно.

— Изтикайте я в някоя лудница — продължи той и подаде препълнената чаша на Джеси. — Заведение за смахнати престъпници. Там ѝ е мястото и без друго. Побъркана е.

— Не е побъркана, Барни — започна Сиг с глас, калибриран така, че да бъде разбран и от четиригодишно дете. — Не е побъркана, а мрази. Мрази теб. Има разлика.

— Добре, аз пък твърдя, че е побъркана.

Брус повдигна вежди и погледна Шарън.

— Може би е време тъкмо Барни да седне на стола за размисъл в ъгъла? — каза той с глас на малко момиченце. Без да каже дума, Барни се обърна и тръгна към кухнята. — Ах, така е по-добре. — Брус въздъхна и затвори очи. — Сега мога да умра спокоен.

— Брус, престани. Ти имаш ли някаква идея? — попита Сиг, която поглеждаше нервно към Джеси със сока. Нима племенницата ѝ се стремеше да пробие дупка в покривката? И защо се безпокоеше за материални неща, когато целият ѝ живот щеше да рухне?

— Мисля си, че майка ни е нещо като отрицателна леля Мама. — Замълча. — Еврика! Това е то! Анти-мама. Не бива да се бърка с Антихриста, макар че както разбирам, там, на юг, е била точно това.

Какво да правим? Какво да правим? Може би трябва да я поръсим със златен пращец и да я продадем като лампион на битаката на Двайсет и шеста улица? Тя е типичен продукт на петдесетте години.

— Ще се държиш ли сериозно? — сопна му се Сиг. Брус не беше глупав. Лошото бе, че непрекъснато се шегуваше, до самия си фалит. Замисли се по какъв начин да го накара да се концентрира.

— Обади ми се и госпожа Кац. Изглежда мама ѝ е казала, че смята да отседне в „Челси“.

— О, Боже! — извика Брус и едва не изпусна цигарата си. — Та това е само на три преки от апартамента ми!

— Не беше ли това мястото, където умряха от свръхдоза няколко рок звезди?

Брус кимна. Обземаше го истински дълбок страх.

— Де да имахме същия късмет! От какво би могла да умре? Свръхдоза бонбони? Единственият начин подобно нещо да те убие, е на главата ти да падне цял кашон.

Сигорни не обърна внимание на приказките им. Щеше да ѝ се наложи да се справи с майка си, празниците и раздялата с Норман едновременно.

— Вие двамата, ще престанете ли? Защо не опитате за момент да се съсредоточите?

Брус погледна най-голямата си сестра с кървянали очи.

— Само ако престанеш да се държиш толкова високомерно. — Стисна болната си глава. — Знаеш, че в момента, в който мама се появи тук, ще започне отново да те нарича „Сюзън“ и ще капитулираш. Ще те нарече „Сюзън“ пред всичките ти обядващи, търгуващи с акции приятели. Ще те следва в банята, след като си се нахранила, за да е сигурна, че няма да повърнеш. Ще надебелееш до деветдесет килограма за нула време.

— Пфу! Пфу! — започна да плюе Джеси и изпопръска пердетата с портокалов сок. — Пфу! В чашата има разни неща!

— Да, скъпа. Нарича се пулп. Това е част от портокала — обясни Шарън спокойно.

— Прясно изстискан е — каза Сиг през стиснати зъби, за да избегне мозъчен кръвоизлив. — Барни, би ли донесъл малко книжни салфетки и бутилка сода? — извика тя, като все пак съумя да не се

разпищи. — Ще избърша лицето ти и ще взема сока — каза на племенницата си.

Джеси започна да скимти. Тогава, за изненада на Сиг, майката на Джеси също започна да скимти. Сиг и Брус се обърнаха към Шарън и после се спогледаха изумени. Сиг повдигна вежди, което по целия свят означава „Какво става?“. Брус сви рамене в отговор: „Кой знае?“. Дори Джеси престана да плаче и погледна майка си. Сиг забрави пердетата и навъсено седна до Шарън на канапето.

— Какво има, Шари?

— Знам, че искате мама да дойде да живее при нас. Затова е цялата работа. Знам го! Само че не може да дойде, просто не може! — Разрида се. — Нямаме къде да я сложим. Не можем да ѝ дадем кола. Барни използва свободната стая за кабинет, докато си намери нова работа, а и на мен самата ще ми дойде твърде много.

Шарън продължи да плаче и вдигна края на кашмирената покривка, за да избърше сълзите си.

— Знам, че ще се опитате да ме убедите, но няма да се съглася. Просто не мога. Не мога да я оставя да живее при Джеси и Травис — изхленчи тя. Затършува в издутата си чанта, за да намери помпата за дишане. Когато се разстроеше, винаги посягаше към лекарството против астма. — Миналия път, когато беше при нас, трябваше да се подложим на шест двойни сеанса при семейния психотерапевт. Знаете ли колко струва? — Шарън избърса носа си в покривката, а Сиг трепна. — Травис сънуваше кошмари всяка нощ. Мисли, че думата „на-ни“ е ругатня. А Джеси онемя.

— Е, това би било облекчение — промърмори Брус. — Струва си усилията.

Барни дойде във всекидневната отново. Твърде късно — Джеси бе избърсала устата и езика си с другия край на кашмирената покривка. Риданията на Шарън станаха по-силни и бурни. Тревогата на Сиг сега се разпреди по равно между сестра ѝ и покривката. Потупа месестото рамо на Шарън и ѝ подаде салфетка.

— Шари, не искаме от теб това. Знаем, че животът ти би се превърнал в ад.

— Не че вече не е такъв... — добави Брус. Скимтенето на Шарън се усили.

Сиг хвърли укоризнен поглед към брат си: видя ли какво направи?

— Не се опитваме да те измамим, за да вземеш мама при теб. Най-напред, не би било честно. Второ, мама няма да се съгласи. Не обича квартала ви. — Сиг реши, че няма смисъл да добавя, че Филис не обича и Барни. — Трето, това няма да реши проблема ни. Когато не ти натяква и не превръща живота ти в ад, ще се занимава с нашия. — Шари вдигна очи. Сълзите ѝ бавно намаляха. — Слушай — продължи Сиг, — трябва да намерим постоянно решение. Начин наистина да я неутрализираме и да я отделим от себе си веднъж завинаги. Мисля, че знам как може да стане това. Трябва да го направим веднага. Вземаш или ликвидираш.

— Боже мой! Искаш да я убием? — изохка Шарън и закри ушите на Джеси с ръце, за да я предпази. — Искаш да ти помогнем да го направиш, нали? Всички ни ще натикат в затвора!

— Не. Убийството е изключено — каза Брус. — Но не по морални причини, ей богу. Тази жена съсипа първите трийсет години от живота ми. Нямам намерение да прекарам вторите трийсет в затвора заради нея. — Потрепери. — Можете ли да си представите мен в затвора? Всяка нощ ще е различен. Бас хващам, че Тод дори няма да идва да ме вижда. — Погледна Сигорни сериозно и попита: — При всичките ти неясни клиенти, познаваш ли някой, който би свършил работата така, че да не пострадаме?

Сигорни извъртя очи към тавана. Брус никога ли не ставаше сериозен? Шарън не умееше ли да мисли малко повече?

— Не можем да я убием — обясни Сиг със стиснати зъби. Понякога сестра ѝ беше пълна тъпачка. — Най-напред, тя е наша майка и второ, по-важното, нямам никакво намерение да се премествам в някое изправително заведение. Вземаш или ликвидираш е борсов жаргон и означава, че или сключваш сделката веднага, или я изоставяш. Трябва да ми помогнете. Трябва да се заемем веднага. — Погледна двамата строго, както някога, когато бяха още хлапета и ги караше да играят на „Монопол“, докато купеше най-скъпите улици и построеше хотели на тях. — Трябва ни план, стратегия и аз имам такава. За да я осъществим обаче, трябва да работим заедно. — Най-накрая, за първи път, настъпи тишина и Сиг разполагаше с пълното им внимание. Точно така ѝ харесваше.

Умът ѝ заработи на пълни обороти, по начина, по който работеше при търговията — попиваше огромна по обем и разнообразна информация и съставяше сбита, реалистична програма. Умееше да се справя със слабостите им и да се възползва от силните им страни. Знаеше, че е в състояние да ги мотивира и може би, за първи път, тримата щяха да действат заедно. Виждаше, както вероятно Уелингтън си е представял плана за битката при Ватерло, ролята, която щеше да изиграе всеки един, не само за да спечелят сражението, но и за да сложат край на войната. Както винаги, когато търгуваше, стана спокойна и имаше чувството, че времето е спряло. Знаеше, че може да покрие загубите.

— Шарън, освен от повече пари, имаш нужда и от някакво занимание. Ти си умна и на времето беше чудесна библиотекарка. Можем да използваме уменията ти. — Шарън отвори малките си очи докрай. — Брус, трябва ти човек, който да инвестира в бързо западащия ти бизнес. Освен това имаш ненадминат вкус. Аз пък имам нужда от нови клиенти. Всички ние имаме нужда да отвлечем вниманието на мама, така че да не ни побърка окончателно. — Направи още една пауза, за по-голям драматизъм. — Знам как можем да постигнем всичко това.

Брус проточи врат.

— Как?

— Ще я омъжим.

— Ще я какво? — попитаха едновременно Шарън, Брус и Барни.

— Ще я омъжим. За предпочитане, за някой богат тип с влошено здраве и без наследници.

— Ааа! — извика Брус и в главата му просветна. — Схемата на Ана Никол Смит!

— Предпочитам да го наречем операция „откриване на дъртак“ — обяви Сиг с достойнство. — Ако работим заедно, имаме шанс да успеем. — Мисълта за сделката я изпълни с ентусиазъм, точно както когато продаваше акции или облигации. — Ще опаковаме мама като бижу в кадифена кутия. Ще я облечем както трябва. Ще я сложим в добър хотел. Не, не просто добър, а най-добрият. Ще се погрижа за това. После ще я представим на кандидатите. Шарън, твоя работа е да ги откриеш. Ако направим всичко както трябва, сделката ще е златна. Ще намерим купувач, преди цената на мама да падне.

— Ами ако не стане? — попита Брус.

— Тогава сделката ще ни излезе златна — отговори Сиг и вдигна очи към тавана. — Ще загубя ужасно много пари, за да покрия разходите.

— Ами татко? — попита Шарън. Всички се обърнаха и я изгледаха.

— Шарън, татко почина — припомни ѝ Брус.

— Знам! Това обаче не означава, че всичко това би му харесало. И защо ѝ е на нея старец? Та тя никога не се е грижила дори за нас! Защо ѝ е да се грижи за някакъв си дъртак? — Очите на Шарън се напълниха със сълзи. — Обикновено са болни и не миришат добре.

— Не става дума тя да се грижи за него, а той за нея — обясни Сиг. — Трябва да е болен. Искаме да омъжим мама за някой наистина стар и наистина богат. Някой, който да харесва нас, при това много. Би могъл да ме свърже със състоятелни, влиятелни клиенти. Би могъл да осигури работа на Барни и да плаща за частно училище на Джеси и Травис. Би могъл дори да вдъхне живот на полумъртвия бизнес на Брус.

— За да стане всичко това, трябва да е глух, ням и сляп — отбеляза Барни.

Сигорни кимна.

— Това би било добре — съгласи се тя и започна да отброява на пръсти: — Глух, ням, сляп, стар и богат.

— Престани, Сиг — почти ѝ се присмя Шарън. — Самата ти си едва на четирийсет и една. Слаба си и печелиш добре. Имаш странно малко име, красива си и пак не можеш да си намериш приятел. Филип Норман е скапан. Дори не те оценява. Мъжете искат млади, красиви и свежи момичета. Как, дявол да го вземе, ще намерим богат мъж за мама?

Сиг се сепна. Филип Норман бе дошъл на обеду за първокласните клиенти и после, когато тя разчистваше остатъците и чакаше Шарън и Брус, ѝ бе казал, че макар и много да я харесвал, било важно тя да знае, че той не виждал бъдеще във връзката им. Сиг не знаеше дали да плаче или да се смее. За нея Филип бе такъв компромис, такъв търтей, преживяващ покрай корпорациите... Беше с него предимно заради ентусиазма, с който я бе приемал. Осъзнаването, че не я е желал особено, бе почти като шега, но с неприятно ироничен

привкус. Колко ниско би могла да падне? Щеше ли изобщо да си намери друг мъж? Може би щеше да започне да спи, с когото ѝ падне?

— Точно така — съгласи се Брус. — След като аз не съм си намерил, от къде на къде тя ще си намери? И ако предположим, че се доберем до такава стока, как ще накараме мама да му обърне внимание. Знаеш каква е. — Сви рамене. — Да я познаваш, означава да си вечно ядосан.

Сигорни се овладя. Или сега, или никога. Опита се да бъде максимално убедителна.

— Добре, деца, не казвам, че ще е лесно, но още не сме опитали. Шари, ти все още не си загубила уменията си на библиотекарка. Можеш да се заемеш с издирването на дъртаците. Бруси, гардеробът ти все още е пълен с рокли. — Той направи гримаса. — Добре, добре... ще купим костюми. Можем да използваме поне гримовеите ти. Аз ще напиша сценария и ще режисирам репетициите. А Барни... — Тя замълча, за миг загубила ентусиазма си. — Все ще намерим нещо, с което да можеш да се справиш. Така че, това е, деца. Да се заемем с представлението.

Тя заряза имитацията на въодушевление и тонът ѝ стана максимално мрачен и страшен.

— Защото — добави, — ако не го направим, животът ни ще стане по-лош от сега.

ПЕТ

Въпреки че беше осемнайсет градуса и грееше слънце, летището в Маями бе нелепо накичено с изкуствени елхови клонки и коледни финтифлюшки. Силвия Кац, тъжно помъкнала голямата си чанта, погледна Филис и поклати глава.

— Първа класа? Как можа да ти хрумне? Това е прахосване на пари.

— Не ме интересува — сви рамене Филис. — Никога през живота си не съм летяла с първа класа. А и познатата на зет ми в туристическата агенция ме погледна с уважение.

— Погледнала те е с уважение за това, че пилееш пари?

— О, в живота винаги има полза от малко украшения. Ако изиграя картите си правилно, никога повече няма да летя. Мога и да пукна, нали, Силвия?

— Да не дава Господ! Не бива да се шегуваш с такива неща. — Силвия замълча. — Сигурна ли си, че няма да промениш решението си? Ще ти върна поставката за списания.

— Изкусително е, но не пуша пури.

— Пури? — учуди се Силвия. — Какво общо имат пурите с това?

Филис се наклони напред и целуна приятелката си по бузата. Не познаваше друг човек, който да приема нещата толкова буквално. Девет десети от нещата, които ѝ казваше, минаваха високо над прекалено фризираната ѝ глава.

— Силвия, ти живееш в свой собствен свят. Може би тъкмо заради това ме изтърпяваш. Не мога да ти скъсам нервите, защото нямаш такива.

— Нерви? На кого му пука за нервите? Сега вече няма да имам никакви приятели. — По сбръчканата буза на Силвия се търкулна една сълза.

Филис бръкна в джоба на якето си и извади връзка ключове.

— За буика са — обясни. — Не карай по магистралата и гледай да не те отвлекат, ако е възможно.

— Даваш ми колата си? Твоята?

— В Ню Йорк няма да ми трябва. Там никой няма кола. Градът е цивилизован. Возим се на таксита.

— Твоята кола!

— Силвия, престани да повтаряш едно и също. Говориш като изкуфял папагал. — Филис протегна ръка, улови пълната, сбръчкана длан на Силвия и мушна ключовете в нея. — Малък коледен подарък. От мен за теб.

— Но ти вече ми даде толкова много! Поставката за списания, цветята... — Силвия извади изпомачкана носна кърпа и шумно се изсекна.

— Силвия, кой продължава да използва носни кърпи в днешно време? — попита Филис и погледна мокрото парче плат неодобрително. — Какво ще правиш с нея сега?

— Ще си я сложа в чантата.

— Ха! Всичко ще се изпоцапа със сополи. Влез в крак с времето и си купи книжни салфетки.

— Не мислиш ли, че трябва да се обадиш на децата? — попита Силвия. — Да им кажеш?

— Тоест, да ги предупредя. Не. Защо? За да започнат да спорят с мен? — Замълча за миг. — Силвия, да не си се набъркала в това?

Силвия сведе поглед виновно. Не беше нужно Филис да задава допълнителни въпроси и остави приятелката си на мира.

— Все още ли ми даваш колата? — попита Силвия.

— Да. И няма да ги притесня. Ще отседна в хотел. Ще имам свое собствено място. Това ще е приятна изненада.

Силвия не беше сигурна, че някое от трите ѝ деца би използвало думата „приятна“, но всеки можеше да говори каквото си иска — живееха в свободна страна.

— Ще ми липсваш, Филис.

— Знам.

— Ако не потръгне, винаги можеш да се върнеш тук и да останеш при мен.

— Знам.

Дебелата жена затършува в чантата си.

— Имам нещо съвсем малко. За сломен. — Подаде на Филис малка кутийка.

— Знам. Жена, която от седем години не е вземала заплата, не може изведнъж да започне да раздава хилядарки. — Филис взе пакетчето и го отвори. — О! Носни кърпи! Какво ли съм правила досега без носни кърпи?

— Какво ще правя без теб? — въздъхна Силвия, без да схване сарказма.

— Играй много канаста. Сега, когато ме няма, за да ги обиждам, момичетата ще те приемат отново в играта.

— Изобщо не трябваше да те гонят — отбеляза госпожа Кац с ново възмущение.

— Силвия, това беше преди четири години. Забрави го. Играй канаста. Печели. Дано изтеглиш цял куп червени тройки. Разхождай се, ходи по магазините и кафенетата. Ще се чувстваш добре. — Филис не беше по емоциите. Каква бе ползата от тях? Повечето неща отбиваше с шегички. На останалите не обръщаше внимание.

Госпожа Кац избърса очите си.

— Ще ми липсваш.

— Повтаряш се, Силвия. Трябва да тръгвам.

Двете жени се прегърнаха кратко, после Филис се обърна и тръгна с тълпата към гишетата за регистрация и охраната.

Мина под голяма табела, на която бе написано: „Върнете се в Маями скоро. Ще ни липсвате“.

— Как ли пък не — отговори Филис с отровен глас, сама на себе си. — Добре, че се измъквам жива.

Сиг седеше в трапезарията си пред чаша „Кианти“ и потайно попълваше формуляра на брокерската фирма, за да обяви апартамента си за продажба. Нямахше представа дали би успяла да се договори за нов жилищен заем или дали биха ѝ позволили пауза в изплащането на ипотеката. Докато опитваше с тези два варианта обаче, беше най-добре да предприеме тази страшна стъпка. Не беше в добро настроение. Предната нощ дори си бе помислила да се обади на Филип, но все пак бе успяла да възвърне достойнството и здравия си разум.

— Не е лесно — каза Шарън от мястото си в другия край на масата. Лакираната повърхност бе покрита с папки, отгоре бяха портативният ѝ компютър и принтерът. — Не знам защо винаги ми се

пада най-тежката работа. — Преди Сиг да успее да се впусне в обяснения за това, колко трудно ѝ е било да измисли, а после и да финансира операция „откриване на дъртак“, на вратата се позвъни. Преди Сиг да успее дори да се надигне, Брус превъртя ключа си в бравата, влезе и се стовари върху канапенцето под прозореца.

— Работя по проучването. — Двамата погледнаха Сиг.

— Да. Аз пък работя, за да платя цялата тази операция — напомни им тя. Тримата се спогледаха неприязнено. Последва пауза, която би могла да приключи по два начина — или да се впуснат в детински караници, или да продължат нататък. Брус реши да направи героично усилие.

— Е, как върви проучването?

Шарън се надигна с известни затруднения заради обема си, намери огромната си брезентова чанта и извади отвътре още папки, списания и изрезки от вестници. Сиг си помисли, че би могла да полудее.

— Добре. За операцията. Класифицирала съм ги по няколко признака. — Шарън започна да подрежда върху масичката разноцветни папки. — Тук съм отделила всички неженени мъже от околността, на седемдесет и над седемдесет, които притежават повече от петдесет милиона. — Погледна Брус и Сиг с тревога. — Не знаех дали трябва да сложа границата на петдесет, или на сто, но нямаше много с над сто, така че избрах петдесет, съвсем произволно. Запазих началния списък, така че, ако искате, мога да се върна назад.

— Мисля, че си взела правилното решение, Шарън — каза ѝ Брус.

Шарън кимна.

— Класифицирах ги още по местожителство, религия, предишни бракове... — Вдигна очи. — Отделих овдовелите от разведените. Не бях много сигурна, но реших, че по-нататък това може да се окаже от значение. Сред разведените отделих тези, които са били осъдени да платят по-солени компенсации. Освен това ги категоризирах според това дали изискват брачен договор, или не. Най-накрая проверих склонността им към благотворителност... нали търсим щедър тип?

Сиг наля последното кафе в сервиза от костен порцелан. Можеше и да има финансови проблеми, но нямаше намерение да не се

храни в порцелан. Шарън разпечата списъка и го връчи на Сиг и Брус като оправдание.

— Е, това е първоначалният ми анализ. Тук е Бърнард Кринц. Тук са Джон Глендън Станфорд и Робърт Химълфарб. Мисля, че тези тримата са добро начало. Живеят тук, в Ню Йорк. — Замълча за момент. — Е, Химълфарб е чак в Сандс Пойнт, но води светски живот в Манхатън.

Сиг огледа откритията на Шарън.

— Добри цели — съгласи се тя.

— Ето за какво в края на краищата е полезно да имаш педантична сестра анален тип — подхвърли Брус.

Лицето на Шарън се сбръчка като празна бирена кутия в чело на атлет.

— Работих много усърдно върху всичко това. Не е нужно да ме упрекваш.

— Шари, той не те упреква — увери я Сиг. — Това е начинът му да ти каже, че одобрява работата ти.

Шарън погледна брат си.

— Така ли е? Смяташ ли, че съм свършила добра работа?

— Мисля, че работата ти е чудесна. Шари, чудесна е.

— Честно?

Брус вдигна ръка като пътен полицаи, който спира кола.

— Шарън, млъкни. Винаги прекаляваш. Няма да те хваля повече. Свършила си добра работа, така че сега трябва да продължаваме.

Сиг поръча още кафе — не правеше кафе у дома, а го поръчваше от гръцкото заведение на ъгъла. Без да разговарят, тримата прегледаха находките на Шарън. Преглътнаха порцията, като от време на време подсвиркваха и възклицаваха при броя на къщите, бившите съпруги и офшорните банкови сметки на кандидатите.

— Шари, това наистина е изключително — каза най-накрая Сиг. — Свършила си чудесна работа. — Шарън се изчерви от гордост.

Брус я погледна с възхищение.

— Шарън, знаеш ли, че за бизнеса ми трябва точно такава маркетингово проучване.

— Шарън, защо не си намериш работа? Забрави за нещастната кариера на Барни — каза Сиг. — Парите определено са ти необходими.

— О, не мога да го направя. В момента библиотеките не наемат никого. — Шарън сви рамене. — Така или иначе, не аз, а Барни има нужда от по-високо мнение за самия себе си.

— Наречи я Клеопатра, царицата на отрицанието — подхвърли Брус.

— Шари, не е нужно да работиш в библиотека. Ти можеш да правиш това. — Сиг размахва листа. — Това е чудесно маркетингово проучване. Задълбочено и цялостно.

Шарън поклати глава.

— Кой ще ме вземе на работа?

— Знаеш ли какво виждам тук? — попита Брус. Другите двама поклатиха глави. — Виждам съвършения господин.

— Няма съвършени хора.

— Даа! Но аз нямах предвид буквално. — Брус отвори папката. — Този тип живее тук, в Ню Йорк, фрашкан е с пари, вдовец е и дава големи суми за благотворителни цели.

— Кой е той? — пожела да се осведоми Сиг.

— Бърнард Е. Кринц.

— Архитектът? — попита Сиг.

— Да. — Брус вдигна поглед към тавана и придоби вид на киноактьор, както го наричаше Шарън. — Ей, ще бъде като някой филм с Патриша Нийл и Гари Купър. Без сексуалните сцени. — Брус потрепери и вдигна един лист. — Ей, вижте това! Май няма да е съвсем така. Второто му име е Егберт. Майка му трябва да го е мразела.

— Филис Кринц! Фю! — възкликна Сиг.

— Няма да говориш така, когато видиш счетоводния му баланс. — Брус подаде папката на сестрите си. И двете повдигнаха вежди, дълбоко впечатлени.

— Е, какво значение има името? — попита Шарън и сви рамене.

— Голямо — отвърна Брус. — Ротшилд звучи добре. Рокфелер звучи добре. Бил Гейтс звучи много добре.

— Имена! Не ми говорете за имена! „Сюзън“! Има ли нещо по-банално от това? — попита Сиг ядосано. — Има ли изобщо име, което да е по-старомодно, по-отегчително, по-стереотипно тъпо от Сюзън?

— А как ти звучи „Брус“? Това ли е име, с което да се гордееш? Като че ли е искала да стана какъвто съм.

Шарън вдигна очи.

— От какво се оплаквате вие двамата? Аз нося името на жена, която е бръкнала в агнешки задник, за да си изкара прехраната.

Отрезвени, братът и сестрата на Шари се спогледаха и кимнаха.

— Права е — призна Сиг.

— Я да видим — заразсъждава Брус и размаха папката. — Ако приемем, че сме набелязали целта си, как ще накараме мама да се срещне с него?

— Най-напред ще проверим в какви събития възнамерява да участва. Тези хора водят светски живот — ходят на премиери, на театър, по приеми. Особено тези, които са склонни към благотворителност — каза Сиг. — Знам кои светски мероприятия подпомага моята фирма, така че ще успея да уредя да седнат заедно. Целта е налице, остава да се приближим до нея. Ако мама получи покана, трябва да сме сигурни, че ще се срещне с него и той ще я хареса.

— Добре. А как смяташ да уредиш второто?

— Ясно е, че някой от нас ще трябва да я придружава, за да се погрижи целта да я забележи. Иначе няма да стане.

— Няма да съм аз — каза Брус. — Достатъчно лошо е да те унижават например в супермаркет, да не говорим за някакъв...

— О, аз нямам нищо против да отида на прием — обади се Шарън.

— Изключено — каза Брус. — Сиг, отиваш ти, с Филип Норман.

Сиг едва не се изчерви. Нямаше сили да признае, че Филип я е зарязал.

— Не мисля — каза тя максимално небрежно. — Слушай, всичко това ще струва ужасно много пари. Тоалетите, билетите, лимузината. Брус, мисля, че трябва да отидем заедно с теб, за да сме абсолютно сигурни, че мама ще се появи пред целта. — Обърна се към Шарън. — Шарън, ти си нашето тайно оръжие. Дотук свърши чудесна работа, но сега трябва да се заемеш с подготовката на следващата фаза.

— Каква следваща фаза? Аз не мога да правя нищо друго.

— Можеш. Просто открий кога ще се състоят следващите големи благотворителни събития в Ню Йорк. Аз ще проверя кои от тях спонсорира нашата фирма и дали някой от тези трима палячовци смята да присъства. След това ще изровиш всичко друго, което можеш, за

първата цел. — Върна папките на Шарън. — Излишно е да казвам, че ако нещо се обърка в тази операция, ще отречем всякаква връзка с...

Брус я прекъсна:

— Права си. Това е Мисия невъзможна.

Сиг остави папката, която беше в ръката ѝ.

— Както и да е. Едно знам със сигурност — не можеш да хванеш риба, ако нямаш стръв. Шарън свърши своята работа, аз върша моята. Да видим какво ще направиш с мама, когато пристигне.

ШЕСТ

Братът и сестрите нервно чакаха на летище „Ла Гуардия“. От изхода се точеше група хора като добитък, тръгнал на заколение. След тях крачеше Филис.

— Изумително — каза Брус сото воче^[1]. — Прилича на Кийзър Сози от „Обикновените заподозрени“. Куцука с хората, но никой не подозира смъртоносните й умения.

— Млъкни — предупреди го Сиг. — Идва. Ще те чуе.

— Опитайте се да изглеждате щастливи, че я виждате — каза Шарън, но нито Сиг, нито Брус я слушаха. — Здравей, мамо — пропя Шарън с престорено весел глас.

Филис се приближи до тях.

— Откъде знаете, че идвам? — попита тя.

— Обади ни се госпожа Кац.

— Обяснимо. Тя просто не може да си държи устата затворена — кимна Филис. — Е? Няма цветя? — попита тя, погледна Шарън и добави: — Шари, надебеляла си поне с петнайсет килограма. — Шарън се стопи пред погледа й. — Аз дебелеех, когато имах сексуални проблеми. Барни напълно импотентен ли е вече? — Филис целуна дебелата си дъщеря, която се отдръпна инстинктивно.

— Да започваме игрите! — обади се Брус.

Филис се обърна към него.

— Е, как върви бизнесът с картички за обратни? Стана ли милионер вече? — Целуна Брус по бузата и махна с ръка. — Боже мой, имаш повече парфюм от мен!

— Поне е *добър*.

Най-накрая Филис огледа критично и Сиг.

— Много хора смятат, че червеното и черното си подходат, Сюзън. — Сви рамене. — Не ме питай защо.

— Може би, защото са класика — усмихна се Сиг.

— Или защото са банални? — отвърна Филис и отново сви рамене. — Не и ако искаш да приличаш на мажоретка с барабанче

обаче... рам-там-там, рам-там-там. — Филис намигна на Сиг и огледа космополитната блъсканица на летището. Тук коледните финтифлюшки изглеждаха добре — цветните играчки, гирляндите, червените панделки, белият сняг... е, всъщност беше сив... зад стъклата. — Хайде да отидем да си взема багажа, преди някой перко да си е тръгнал с него.

Сестрите и братът, зашеметени от взривната вълна, тръгнаха послушно до Филис. Тя се усмихна широко.

— Ужасно хубаво е да се върнеш в Ню Йорк. Да разговаряш с онези от Флорида е все едно да дъвчеш авокадо — толкова са меки! Хората тук са като пелмени — когато ги дъвчеш, мускулите на челюстта ти се напрягат. В самолета имах приятен разговор.

— Можеш ли да си представиш какво е да си принуден да седиш до мама?

— О, Боже! — въздъхна Шарън. — Хваща ме клаустрофобия само като си го помисля. Къде е помпата ми?

— Поиска телефонния ми номер — добави Филис самодоволно.

— Какво искаше да ти продаде? — попита Брус и дръпна от „Марлборо“-то, въпреки табелките „Пушенето забранено“.

— Има ли някакво значение? Тя и без това няма пари — припомни му Сиг.

— Така да е — изсумтя Филис. — Беше много симпатичен.

Брус въздъхна дълбоко.

— Започна се — каза той напевно. — Шари е дебела, мама е скучна, Сиг е неомъжена, а аз съм лош син.

Филис се обърна и изгледа дима от цигарата му неодобрително. Размаха покритата си със старчески петна длан пред лицето му.

— С този дим убиваш и двама ни.

— Не е достатъчно бързо — промърмори Брус.

Филис се престори, че не е чула и забърза към багажното, с вид на човек, готов да сдъвче всекиго. Трите ѝ зашеметени деца я последваха.

— Невероятно. Колкото и често да я виждам, в промеждутъците забравям за какво става дума — отбеляза Брус.

— Това казват и за неидентифицираните летящи обекти — припомни му Сиг. — Съмняващите се не престават да упорстват.

— Нищо чудно, че съм дебела — промърмори Шарън със съжаление.

— Нищо чудно, че съм неомъжена — добави Сиг.

— Нищо чудно, че съм обратен.

— *Брус, ти си обратен!?* — попита Сиг с престорено изумление. Брус я изглежда смъртоносно.

— Да забравим операция „търсене на дъртак“. Хайде чисто и просто да я убием — предложи Шарън и погледна кръвнишки. — И не съм надебеляла с петнайсет килограма. Най-много с десет.

— Петнайсет — подвикна през рамо майка им, която бе доста по-напред.

— Боже мой — обади се Брус, — все още е запазила сетивата си.

— Няма да е задълго — каза заплашително Сиг. — Хайде. Да я заведем при теб и да я инструктираме.

— При мен? Защо при мен? — почти изпищя Брус. — По-близо сме до твоя квартал — каза той на Сиг.

— Да, но в твоята квартира няма място за нея. Освен това там е Тод. Ще я развълнува веднага.

Въпреки тълпата, Филис забеляза куфарите си веднага и се втурна към тях. За възрастта си все още беше доста бърза. След няколко минути излязоха с багажа на студа и зачакаха да дойде Тод с микробуса си, за да ги вземе. Филис потрепери, въпреки че беше със зимното си палто. Сиг тропна с крак ядосано и нетърпеливо. Трябваше да инструктират майка си колкото може по-бързо, да я накарат да приеме идеята, да я заведат в апартамента на хотел „Пиер“, който Сиг вече бе резервирала. Преговорите нямаше да са леки.

— Не можем ли да направим нещо друго? — попита Брус.

— Не.

— Защо?

— Защо ли? Защото аз го казвам, ето защо — обясни Сиг на Брус.

Филис се засмя.

— Говориш точно като мен — каза тя на дъщеря си.

— Не е вярно — сопна се Сиг.

— Вярно е — потвърдиха Брус и Шарън с кимване. Точно тогава, слава богу, се появи микробусът на Тод. Минаха цели петнайсет безценни минути, докато натоварят асортимента от боклуци в

раздрънканото превозно средство, с което Брус разнасяше картичките си.

— Имаме ли нужда от още нещо? — попита Тод весело, когато най-накрая всички се качиха.

— От малко валиум и от бейзболна бухалка — отвърна Сиг през зъби.

[1] Sotto voce (музикален термин) — полугласно. — Б.ел.к. ↑

СЕДЕМ

— Забравете. И през ум не ми минава — каза Филис на децата си. Седяха в малкия тухлен апартамент на Брус, наблъскани в предната стая. Над главите им се издигаха кутии с поздравителни картички, които заплашваха всеки момент да се срутят, както и целият бизнес на Брус. Филис не обръщаше внимание нито на безпорядъка, нито на аргументите на децата си.

— Мамо, не разбираш. Не че не искаме да си тук или да живееш при нас — излъга Сиг. — Просто си загубила представа за реалностите в Ню Йорк, това е. Тук не е така безопасно, както някога. Не е и евтино.

— А откога да живееш в хотел стана евтино? — попита Филис.

— Не е евтино, но е безопасно. Ню Йорк се промени много — обади се Брус. Гореше от нетърпение майка му да си отиде от и без това претъпкания му апартамент.

— Не се безпокойте за мен — каза Филис. — Мога да се грижа за себе си. Винаги съм се справяла. Не смятам да се превърна в тежест за никого от вас. — Замълча. Беше ѝ трудно да си признава грешките пред когото и да било, още по-малко пред децата си. — Слушайте — продължи след малко, — не съм дошла на гости. И не съм дошла заради себе си. Дойдох заради вас. Знам, че с баща ви бяхме твърде заети с работа и не ви отделихме нужното внимание. Ако бях... — Сви рамене. — Е, нещата можеше да са различни.

— Мамо, ти...

Филис вдигна ръка.

— Не можех да понасям онези жени от родителско учителската асоциация. Не можех да се занимавам с извънучилищната ви дейност. Не ви помагах с домашните. Сега искам да компенсирам тези пропуски. Дошла съм за по-дълго време — заяви смело, така, както само тя умееше.

— За колко време? — попита Сиг. Майка ѝ бе пристигнала в Манхатън преди два часа, а тя имаше чувството, че е минал месец.

— За постоянно.

Шарън проскимтя, а Сиг си помисли, че брат ѝ стене.

— Сериозно ли смяташ да останеш тук постоянно? — попита Сиг.

— Е, поне докато оправите живота си. Аз съм ви майка. При вас съм, за да ви помогна. Няма да отседна в никакъв скъп хотел. — Потупа чантата си. — Не е нужно да се безпокоите за каквото и да било. Спестила съм нещичко, имам социална осигуровка и малка пенсия. Ще се справя.

Сиг се плесна по челото. Макар и да бе увещавала майка си многократно, тя не се бе съгласила да вложи пари в акции или облигации.

— Социалната ти осигуровка е шестстотин шейсет и три долара на месец — каза Сиг. — Пенсията на татко е... колко? Триста? Четиристотин?

— Триста и осемдесет, но без данъци.

Брус закри очите си с длани. Шарън извърна лице. Единствено Сиг, както винаги, трябваше да продължи неуморно.

— Страхотно. Значи разполагаш с по-малко от хиляда на месец и искаш да живееш в Ню Йорк, който е най-скъпия град в света.

— Не, Сиг, мисля, че Хонконг и Токио сега са малко по-скъпи — поправи я Шарън.

— Да, Шарън, но мама не възнамерява да живее в Хонконг или Токио — каза Сиг през зъби.

— Мечтая си за това — изсумтя Брус под нос.

— Чух те, Брус — сопна се майка му. — Сюън, хиляда долара все още са много пари. Освен това имам и някакви спестявания — повтори тя.

Сиг поклати глава горчиво. Ако навремето майка ѝ се бе съгласила да вложи малко пари в акции, сега щеше да има два пъти по-голям доход. Само че не.

— Майко, просто не разбираш. Знаеш ли колко е наемът на малко ателие тук? На много малко ателие?

— Не съм чак толкова изостанала, Сюън. Ако трябва, готова съм да плащам дори четиристотин и петдесет.

Брус се изсмя.

— Мамо, в центъра местата за паркиране вървят по четиристотин — каза той.

— Не говори нелепости — изсумтя Филис и остави чашата с чай. Тод им го бе сервира и дискретно се бе оттеглил в другата стая. — Може да съм стара, но не съм идиотка. — Поклати глава. — Четиристотин за място за паркиране? Мислиш, че падам от небето ли?

— Не. Ти идваш от планетата на възрастните граждани. Вярваш, че ако влезеш в ресторанта по-рано, ще ти направят отстъпка и че някой е готов да намали билета ти за кино. Сега обаче ти се налага да заживеееш в наистина непознато място... сред хората на планетата Земя.

— По-лошо е от това... сред нийоркчани от Манхатън — каза Сиг и подаде на майка си сгънат вестник. — В Манхатън няма отстъпки за възрастни хора. Не можеш да ходиш на кино за по-малко пари, освен през деня, когато билетите струват четири и петдесет.

— Четири и петдесет? — възкликна Филис. — Във Флорида плащаме по три долара. А колко струва редовният билет?

— Осем и петдесет.

— Може би ще ми кажеш, че обиколният билет за метрото струва долар.

Брус погледна към тавана.

— Пътуването между две спирки струва един и петдесет, мамо. И това е, ако не те ограбят.

— Освен това нямаме специални наеми за възрастни. Чети и плачи — каза Сиг и посочи вестника. — Отбелязах някои от най-евтините апартаменти.

Докато Филис прелистваше вестника, се възцари тишина. След малко тя вдигна поглед към децата си.

— В такъв случай ще живея в Куинс. Манхатън беше първи вариант. Куинс е хубав квартал и с метрото се стига съвсем бързо. — Замълча.

Сиг, подготвена, подаде на майка си друг вестник с подчертани обяви.

— Куинс — каза тя доволно.

Филис още веднъж си даде сметка, че никога не ѝ е било лесно да обича дъщеря си. Прегледа обявите една след друга, после захвърли вестника.

— Добре. В такъв случай ще си намеря някаква работа.

Безмълвно, Сиг й подаде още един вестник, но в този нямаше подчертани обяви.

— Висшисти с отлични дипломи изкарват колкото за хляб като миячи на чинии по закусвалните, мамо — обясни Сиг. — Хлапета с магистърски титли работят колкото да си купят по едни маратонки. Точно каква работа имаш предвид?

Потресена, макар и твърде храбра, за да го признае, Филис стана, оправи полата си и се опита да си придаде безразличен вид.

— Слушай, ще измисля нещо. Просто ми помогнете да занеса нещата си в хотел „Челси“, а после ще видим. Все някаква възможност ще се прояви.

— Проявяват се снимките, мамо. Възможностите си осигуряваш сам.

— Така или иначе, не можеш да отседнеш в „Челси“ — отбеляза Брус. — Първо, не можеш да си го позволиш, а второ, за една възрастна дама не е безопасно.

— Аз не съм възрастна дама — пролая Филис. — Може да съм възрастна жена, възрастна госпожа, възрастна бабичка и каквото искаш, но не съм възрастна дама и, по дяволите, не забравяй това.

— Грешка на езика — извини се Брус и посегна към цигарите си.

Сега Шарън изпусна дълбока въздишка и си взе соленка с масло.

— Мислиш ли, че еклерите са хубави? — попита тя. Никой не бе хапнал нищо с кафето, макар че Тод бе донесъл сладки и соленки. Никой не й обърна внимание. Винаги я пренебрегваха, помисли си с омерзение.

— И без това не ти трябва да добавяш още плът по бедрата си. — Филис отпи глътка кафе и се облегна. Поклати глава. — Знаете ли, аз съм привърженичка на екологичното движение. Имам теория... двойките трябва да възпроизвеждат само себе си. Ако им се родят три деца, трябва да убият едното. — Замълча. — Защо тогава е всичко това? Надушвам някаква недостойна игра. Кой от вас се кани да ми изиграе номер?

Шарън изпъшка от изненада, от астмата си или от двете.

— Мамо, няма нищо, което...

— О, разбирам. Опитвате се да ме качите на самолета за Флорида, нали?

— Не, майко — каза Сиг с цялата увереност, която успя да събере. — Всъщност, искаме да те настаним в „Пиер“.

Фоайето на хотел „Пиер“ беше елегантно и стилно, както винаги, но коледната украса придаваше допълнителен празничен, дискретен блясък на тъмното дърво и излъскания метал. Тук нямаше изкуствени елхички и Филис забеляза този факт. Въпреки това, едва когато се качи в апартамент 1604 и се огледа, подсвирна пронизително.

— Смятате, че трябва да отседна тук!? — попита тя. — Дори Мария Антоанета би се засрамила. Прекалено голямо е. Прекалено префърцунено.

— Понякога в живота има нужда от малко украшения — отбеляза Сиг коварно.

— Да. Ако бях донесла короната си, щях да се чувствам у дома — отвърна Филис и огледа огромната всекидневна с камина, скъпите завеси, между които се виждаше Централ Парк, малкия абаносов роял и дебелия килим. Някаква ваза — Филис реши, че е китайска — беше поставена на малка странична масичка и беше пълна с лилии — повече, отколкото Филис бе виждала на последните три погребения, на които бе присъствала. Отвори една от вратите и се оказа в спалня, в която имаше легло с балдахин. Друга врата водеше към малко помещение с канапе и рафтове с книги.

— Мислиш, че всичко това ми е необходимо, за да ме заухажва мъж? — попита Филис. — Колко струва всичко това?

— Имам фирмена отстъпка — излъга Сиг. — Така или иначе, гледам на тези разходи като на преценена загуба. Понякога в супермаркетите продават някоя стока на загуба, за да те накарат да купиш други неща.

— Какви ги дрънкаш? — попита Филис. — Да не си се превърнала в сводница?

Досега разговорът се развива по най-лошия възможен начин, помисли си Сиг. Ако бяхме израелски командоси, досега заложниците щяха да са избити. Сиг бе започнала да долавя, че идеята за повторен брак се възприема от майка ѝ, меко казано, с липса на въодушевление.

— Зарежи това — каза Филис. Беше ентусиазирана колкото крава на барбекю. — Притрябвал ми е мъж, колкото на рибата ѝ трябва

велосипед.

— Никога не съм разбирал какво означава това — отбеляза Брус.

— Ти не си жена — промърмори Сиг с горчивина и се замисли за Филип Норман.

Филис все още не се бе съгласила с идеята за ухажването, но все пак се опитваше да изслуша децата си. Това бе един от проблемите при подрастването им — не ги бе слушала.

— Стори ми се, че вече се съгласи да опиташ — каза Сиг отчаяно.

Филис въздъхна.

— Слушай, една жена има нужда от мъж заради секса или заради парите... От първото съм имала достатъчно, продължавам да имам второто, ерго, не ми трябва мъж — отвърна Филис.

Сиг не ѝ обърна внимание.

— Да поговорим за плана ни да се омъжиш. Знаеш ли защо според нас ще е добре за теб? Независимо колко пари имаш, финансовото ти положение ще се облекчи. Не само твоето, но и нашето.

— Искам ли ви пари? Дори и цент? — попита Филис настойчиво.

— Не в това е въпросът. Трябва ти някаква сигурност. Имаш нужда и от компания. Имаш нужда от внимание, някой трябва да ти отделя време. Ние тримата сме прекалено заети. Би било чудесно, ако в живота ти се появи някой, който...

— Зарежи тези глупости. Искате да се омъжа за пари и да ви оставя на мира. Аз обаче не съм такова момиче.

— Мамо, не си момиче от шейсет години.

— Знаеш какво имам предвид! Никога не съм намесвала парите в тези неща. Ако исках да се правя на пачавра за пари, можех да стана актриса.

— Пачавра!? — пропя Брус. — Пачавра?

Облегна се назад, за да се изсмее.

Филис не реагира.

— Така или иначе — продължи тя с известно достойнство, — богатите никога не са ме привличали. Те са арогантни. Те са себични.

— Както никой в тази стая — промърмори Брус.

— Не казваме, че трябва да се омъжиш за някой, когото не харесваш — обади се Шарън услужливо. — Можеш да го харесваш и той пак да е богат.

— Вече бях омъжена. Била съм там. Правила съм го.

— Точно така. Беше омъжена за татко и ти харесваше. Защо тогава да не се омъжиш пак?

— Когато се омъжих за баща ви, се омъжих за цял живот. Тогава беше така. Само кинозвездите се развеждаха, но дори и при тях ставаше със скандал. Не че имам нещо против развода. — Филис изгледа Шарън многозначително. — Някои хора не могат без това. Не бих искала да ги обезсърчавам. — Шарън предпочете да не обръща внимание на майка си, взе си покрита с шоколад ягодка и отхапа половината. — В наши дни нещата са други — продължи Филис. — В наши дни всяка жена трябва или да остане неомъжена, или да има четири брака.

— Четири!? — попита Сиг. Четири брака? Самата тя не бе преживяла и един. Майка ѝ беше абсолютно непредсказуема и почти толкова объркваща. — Четири сватби и едно погребение — добави тя саркастично.

— Четири — повтори Филис с влудяващата самоувереност, която проявяваше във всичко. — Да си говорим истината... първият винаги е грешка. — Филис отново се усмихна на Шарън и сви рамене. — Омъжваш се за някой Барни — каза на Шарън — или, в моя случай, за някой Айра. Кой знае каквото и да било?

— Майко! Какво не му беше наред на татко? — пробля Шарън с пълна уста, защото бе лапнала втората половина на ягодката.

— Той беше мъж. Това беше единственият проблем. Не е за първи брак. Първият брак ти показва колко разочароващи са мъжете.

— Благодаря, мамо — обади се Брус. — Не е чудно, че така съм объркал половете.

— О, не го приемай толкова лично — каза му Филис.

— А защо жената трябва да се омъжи повторно? — не можа да не попита Сиг.

— Вторият брак е по любов. Ха! Поне повечето така си мислят, когато го правят. — Филис поклати глава. — Трябва да прочистиш организма си от това нещо или си обречена. Всеки, който има поне малко ум в главата, в края на краищата се отказва. — Погледна Брус и

добави: — Не и ти. Ти продължаваш да гониш мечти. — Кимна към Тод, който правеше снимки от балкона.

Упрекът се хлъзна по добре намокрения гръб на Брус.

— А номер три? — попита той. Понякога майка му го очароваше като О. Джей Симпсън в джипа си — знаеш, че всичко ще свърши с трагедия, но не си в състояние да отделиш поглед.

Филис се отпусна на стола си.

— Третият брак трябва да е за Ф.О.Ц.Ж. Финансова осигуреност за цял живот. Трябва да е някой, готов да се грижи за теб, който няма да допусне да живееш от социалните си осигуровки.

Сиг се почувства хипнотизирана като змия пред дресьор.

— А четвъртият?

— За приятелство — усмихна се Филис почти с тъга. — В краен случай и някоя Силвия Кац може да свърши работа.

— Е, всичко това доказва правотата ни. Трябва ти още един съпруг. Не ти достигат цели три.

— За мен е твърде късно. Имах предвид теб. Не ми трябва съпруг! Искам още внуци!

— Вече имаш двама — напомни ѝ Шарън. — Не е ли достатъчно?

— Да, Шарън. Ти го направи — каза Филис и сниши глас. — Умните никога не се размножават — добави тя с горчивина, съвсем тихо.

Брус и Сиг се спогледаха.

— О, пак ли това? — промърмори Сиг.

— Мислех, че си се отказала от мен, мамо — обади се Брус. — Имам предвид, след като ти казах.

— След като ми каза! Направи такава драма от това! Сякаш вече не знаех. Кой крадеше гримовеите ми? Кое друго момче на четиринайсет знаеше имената на всички дизайнери на обувки във Франция?

— Била си наясно? — попита Брус, искрено ужасен.

Майка му кимна.

— Тъкмо затова бизнесът ти с поздравителни картички не върви. Хомосексуалистите нямат нужда от смешни картички. Или от обратен Дядо Коледа. Лесбийките нямат нужда от нищо смешно.

Брус потъна в стола си.

— Трябва ми време, за да схвана какво ми казваш. Толкова съм объркан, че не мога да мисля нормално.

— Никога не си можел, Брус.

— Но ти винаги си ми натяквала, че трябва да се ожения.

Филис сниши глас.

— Да. Защото искам да се установиш. Да намериш някого и да поемеш ангажименти към него. — Тя кимна към Тод, който продължаваше да прави снимки от балкона. — Изглежда симпатичен. Казвала ли съм ти, че непременно трябва да е жена? — Филис стана. — Пол-мол. Погледни сестрите си. Те не са гордост за моя пол. — Вдигна ръка и посочи помирително Сиг и Шарън. — Не се самообвинявайте. Постигнахте максималното за брюнетки. — Наведе се към Брус и сложи ръка на коляното му. — Провалих се с тях — призна сото воче. — Как му беше името?

— Тод.

— Тод? Сигурен ли си, че е евреин?

— Да, евреин е. Освен това обаче е твърде млад и вероятно глупав. Освен това си пада по видимото. Прилича на Дейвид Хемингс от „Фотоувеличение“. — Брус изсумтя. — Не бива да се бърка с римейка. Траволта е чудесен, но Де Палма не може да се сравнява с Антониони.

— В това, че е млад и глупав, няма нищо лошо. От младите и глупавите стават добри съпруги. По-добри от мен. Имаш ли сериозни намерения спрямо него?

— Мамо, ще ме оставиш ли на мира? Харесвам го. Симпатичен е. Той обаче има нужда от свое собствено пространство.

Филис поклати глава.

— Трябва да наема по едно ателие за всички мъже в Ню Йорк, които имат нужда от свое собствено пространство — каза Филис. — Ти и сестра ти Сюзън сте попадали поне по на дузина такива. Е, ти знаеш как да се забавляваш. Сега обаче е време да се установиш. Намери си някой приятен дизайнер, който умее да готви. Престани да живееш от картонени кутии с храна за вкъщи. Осинови си някое хубаво бебе китайче. Сещаш ли се?

— Е, след като толкова си падаш по брака, защо самата ти не се омъжиш? — попита Сиг, напълно изтощена. — Защо не ни помогнеш?

— Скъпа, аз бях омъжена. Влудявах баща ви цели четирийсет и седем години. След това той умря. Мисля, че това е достатъчно. Сега е твой ред да влудяваш някого.

Ситуацията беше патова. Сиг, както винаги, се опита да мисли бързо, за да измисли някакъв подход — какъвто и да е — стига да свърши работа.

— Деца, искам да знаете, дойдох тук заради вас. Смятам да се реванширам за времето, когато боледувахте, а аз не си стоях у дома. Ще се реванширам за всички родителски срещи, на които не съм присъствала. Ще се реванширам за...

— Мамо — прекъсна я Брус, — разбирам, че съжаляваш за някои неща. Мисля, че всички родители съжаляват. Можеш да се реваншираш пред нас като се върнеш във Флорида.

Филис положи върховно усилие, за да не реагира. В края на краищата, Брус беше дълбоко оскърбен. Айра не му бе обръщал достатъчно внимание. Или може би тя му бе обръщала прекалено много внимание. Така или иначе, тъкмо тя и Айра го бяха създали такъв, какъвто е. Обърна се към Сиг.

— Мамо — каза ѝ Сиг, — това е много важно за мен.

— И за мен — добави Брус.

Шарън мълчеше, но пък гледаше Филис напрегнато, сякаш животът ѝ зависеше от нея.

Тогава, изведнъж, Филис осъзна за какво става дума. Беше на прав път. Децата ѝ наистина се нуждаеха от майка, но това не бе всичко. Имаха нужда и от баща. Това бе викът им за помощ и този път нямаше как да не го признае. Нямаше да ги предаде както преди или както собствените ѝ родители бяха предали нея.

А какво би си помислил Айра? През целия си живот Филис не бе имала друг мъж, освен него. Не би ли страдал Айра? А би ли я приел някой друг мъж, освен него? Замисли се над това и прехапа устни.

Може би, само може би, ако се направеше на онова, което искаха от нея — фотомодел или нещо такова, Сиг най-накрая щеше да си намери свестен мъж, Брус най-накрая щеше да се установи, а Шарън щеше да зарече този неудачник Барни. Филис не беше сигурна, че ще успее, но поне би могла да опита.

— Ще си помисля — каза тя.

— Значи ще ни помогнеш? Ще се срещнеш с някои от мъжете, които издирихме? Ще се държиш мило с тях?

— *Мило?* — попита Филис. — Не мисля, че е ставало дума да се държа мило.

— Права си. Едва ли бихме могли да очакваме подобно нещо от теб. Въпросът е да не се превърнеш веднага в Лорина Бобит. Ще положиш всички усилия да ги окуражиш, нали?

Филис въздъхна.

— Наистина ли мястото за паркиране е четиристотин долара? — Замълча и се замисли. — Ако не бях дала буика си на Силвия Кац, бих могла да живея в колата. — Загледа се към парка през прозореца. — Може би ще се обадя на Силвия.

— Ще направиш ли каквото искаме? — попита Сиг, когато мълчанието стана твърде дълго.

— Мамо, моля те — каза Шарън жално.

— И още как — обади се Брус.

А кога беше последният път, когато децата ѝ се бяха обединили около *нещо*? Това бе важно, много важно и за тримата. И ако един мъж би могъл да ги ощастливи, ако един баща-заместител би могъл да свърши работата, коя бе тя — а и Айра — че да възрази? Най-накрая Филис кимна.

— Значи ще го направиш? — попита Сиг.

— Папата пише ли бестселъри? — попита Филис.

ОСЕМ

Брус оглеждаше майка си критично, както винаги. Този път обаче го правеше с цел. Сиг му бе дала малко пари, бюджет, и го бе упълномощила да ползва сметката ѝ в универсалния магазин. Днес трябваше да започне промяната.

Брус бе взел майка си от „Пиер“ и двамата тръгнаха по Пето авеню покрай „Тифани“, „Плаза“ и „Шери Недърланд“. Всички входове и витрини бяха окичени с елегантна нюйоркска коледна украса — копринени панделки, козметика и фино разпръснати петна изкуствен сняг. Единствено хората изглеждаха зле. Брус забеляза якетата, анцузите, грозните, издути зимни дрехи и потрепери. Майка му не изглеждаше по-добре от тях. Хетеросексуалните нямаха никакво понятие от стил.

— Ще започнем с косата.

— С моята коса? Какво ѝ е на косата ми?

— Само всичко — отговори ѝ той спокойно. — Цветът. Формата. Сту... — Потрепери. — Студеното къдрене. Защо всички възрастни жени не признават друго, освен студено къдрене и руса коса? За това ще ни трябва истински гений. — Повдигна един кичур. По-зле е от природно бедствие. Наричаш това „път“? И Мойсей не би могъл да оправи нещата. Трябва да се доберем до някой салон за спасителни операции.

— На планината Синай? — попита Филис иронично, заради споменаването на Мойсей, но Брус не ѝ обърна внимание.

— При Флекс. Той е Айнщайн на цвета.

— Флекс? Майка му го е кръстила Флекс?

— Истинското му име е Анджели. Флекс е професионалното му име.

— Фризьор с псевдоним? Забрави, няма да отида при такъв.

— Ще отидеш. Ако успеем да си запишем час.

— Брус, ако успея да си уредя среща с истински гений, няма да говоря с него за фризури. Боядисвам косата си сама и вече знам как

става.

— Ти всичко знаеш. Знаеш повече за боядисването на коса от стилиста Флекс, който е един от най-добрите в цялата страна.

— Е...

Брус, който лесно забравяше гнева си, улови умолително ръката на майка си.

— Хайде, мамо, помогни ми. Дървена си като Чарлтън Хестън в „Бен Хур“. Знам, че не се връзва с религията ти, но, моля те, наруши една Божия заповед поне веднъж.

— Извинявай. Нямаше ли заповед да уважаваш майка си и баща си?

— Има, но тя не се отнася за косата на майка ми. Хайде, приятелко, ще те заведа на Калъмбъс авеню.

Калъмбъс авеню представляваше хаос от бутици като тези, в които Филис никога не влизаше, които изглеждаха или претъпкани с всевъзможни безумни боклуци, или бяха съвсем празни, с по три черни памучни фланелки по за 400 долара всяка. Улицата беше в ремонт, имаше купчини мръсен сняг, а коледните тълпи от млади хора се движеха с лекота през студа и хаоса. Филис не искаше да признае, дори пред себе си, че климатът и хората тук са доста по-студени, отколкото си ги спомняше. Кога за последен път бе посещавала Ню Йорк през зимата? Блъсканицата, шумотевицата и температурата изсмукваха силите ѝ. След като минаха три пресечки, с благодарност се остави синът ѝ да я въведе в едно топло убежище.

Е, нещо като убежище. Фризьорският салон не приличаше на нищо от спомените на Филис. Нямаше редици жени, седнали под приличащите на камбани сешоари, музиката гърмеше толкова силно, че не се чуваше нищо друго. Странното бе, че тя не чуваше и самата музика. Или заради силата, или заради начина, по който пееха певците — ако можеха да се нарекат така. През дългото помещение подтичваха кльощави хлапета с черно-бели униформи, непрекъснато влизаха клиентки, които разговаряха с крясъци. Слагаха ги да седнат, миеха косите им, сушаха ги. Всяко работно място бе окичено с коледни гирлянди, които се люлееха, ако подобните на пистолети сешоари работеха. Навсякъде премигваха крушки — малките крушки за

коледно дръвче. Това бе извън топлия розово-син неон, който очертаваше чакалнята и приемното гише. Филис реши, че вината не е нейна — това място би накарало всеки епилептик да изпадне в пристъп.

Всъщност не светлините въздействаха толкова объркващо, а гърменият звук от радиото или от уредбата, или както там го наричаха. Той караше ушите ѝ да жужат и предизвикваше хаос в мозъка ѝ. Филис не хареса това. В края на краищата, тя се гордееше със своята бдителност. Не беше от разсеяните бабки като Силвия Кац, които не са наясно какво става около тях.

Така или иначе, сложиха ѝ специална роба, измиха косата ѝ, покриха я с химикали, измиха я, оформиха я, а тя все още не беше в състояние да разбере каква е гърмещата музика. Престана да мисли и се съсредоточи върху думите.

— Певецът не каза ли току-що: „Пламенна кучко, толкова те обичам“?

Брус, потънал в задълбочен диалог от крясъци с Флекс, се обърна към нея и за миг се послуша с лекота.

— Да, това е Бауи.

— Обичате ли Бауи? — попита Флекс.

— Коя е тя? Нова ли е?

Двамата се засмяха.

— Мамо, той е един от най-известните рок певци. Пее, откакто се помня. Не го ли знаеш? — Филис не бе чувала за такъв певец, но кимна. Питаше се дали ще се чувства по същия начин, когато я споходи болестта на Алцхаймер. Беше уморена. Трябваше да признае, макар и да не ѝ се искаше, че въпреки темперамента и намеренията ѝ, някогашната ѝ сила вече я бе напуснала.

Е, почти на седемдесет съм, каза си. Какво би могла да очаква? Тези хлапета — никой в салона не беше прехвърлил трийсет — тези хлапета слушаха своя Франк Синатра и изразходваха енергията си точно така, както тя бе изразходвала своята. Нямахте за какво да се съжاليا. Нищо необикновено.

След това започна някакъв рап и Филис опита да го чуе. Помисли си, че е „Джингъл Белз“, но ритъмът беше толкова различен, че не би могла да каже дори дали го чува. Въздъхна.

— Още съвсем малко — каза Флекс любезно. — Харесва ли ви цвета?

Филис сви рамене. Не виждаше нищо в огледалото, макар че то покриваше стената пред нея от плота до тавана. Така или иначе, нямаше намерение да каже на Флекс да ѝ върне очилата, защото ѝ ги бяха взели, за да измият косата ѝ и нямаше да ѝ ги дадат. Брус я бе уверил в това. Присви очи.

— Много е хубав — каза тя, макар и да се чувстваше победена от всичко случило се. Флекс стисна леко рамото ѝ. Всъщност, той беше едно много симпатично момче — името му не беше Флекс. Казваше се Анджели и както всички останали хлапета, си бе присвоил чудато име, което не е негово — като Айс, Сторм, Електрик, Хийтър. Защо, чудеше се Филис, хлапетата сменят имената си? Защо Съюзън държеше да я наричат Сигорни? Това я обиждаше. Съюзън беше толкова хубаво име! Защо му е на човек да го наричат Сиг, Флекс или Електрик? Нали майките им са им дали имена? В края на краищата, да родиш дете не е никак лесно и правото да определиш името е най-малкото, което човек би могъл да очаква в замяна за създадения живот. Филис въздъхна отново и почувства цялата тежест на шейсет и деветте си години.

Флекс я потупа леко по рамото, сякаш в отговор на въздишката.

— Готово — каза той. — Какво ще кажете?

Филис погледна към огледалото, но не видя нищо.

— Невероятно! — възкликна Брус. — Флекс, ти си гений.

Подаде очилата на майка си. От огледалото я гледаше една жена, но... за момент, от умората и объркването, Филис не можа да се познае.

— Боже! — възкликна тя. — Не е зле за жена, прехвърлила шейсетте.

— Да. А за жена, която скоро навършва седемдесет, е направо страхотно.

— Седемдесет? Наистина ли? — попита Флекс.

— Шейсет и девет — тросна се Филис. Седемдесет я плашеше. Не беше в състояние да се погледне в очите и затова опита да фокусира отражението си.

Косата ѝ беше съвсем друга. Вместо къдравата, русолява могила, която носеше на главата си, сега имаше гъста, права, сребриста корона. Тръсна глава, за да избистри мозъка си. Косата ѝ се завъртя около

лицето и по бузите ѝ останаха елегантни тънки кичури, леко завити навътре. Филис зяпна, челюстта ѝ едва не увисна. Няколко къдрици прикриваха бръчките на челото ѝ, а може би заради цвета или прическата, кожата на лицето ѝ изглеждаше някак по-светла.

Очите ѝ, зад очилата, щяха да изхвърчат от удивление. Пилешкият ѝ врат все още беше на мястото си и тя пак приличаше на възрастна дама... е, може би не чак толкова възрастна, но все пак... дама. Филис премигна.

— Не ви ли харесва? — попита Флекс/Анджело с угрижен глас.

Филис си даде сметка, че момчето гледа на работата си сериозно, точно както тя някога. Но все още не беше в състояние да обели и дума. Вторачи се пак в отражението си и наклони глава на една страна. Косата ѝ, всеки косъм, се движеше като водопад. Опитваше се да определи точно каква промяна е настъпила. Не че изглеждаше по-млада, а... някак си... сепна се. Приличаше на богатите жени, когато остаряят. Даваше си сметка, че никога не е била красива — не беше красива и сега, но бе променена, въпреки всичко.

— Е, мамо, какво ще кажеш? — подкани я Брус.

— Не е лошо — отговори Филис.

— „Бергдорф“, Брус? Полудя ли? Не е ли достатъчно, че похарчихме цяло състояние само за косата ми? — От всички универсални магазини в Ню Йорк, „Бергдорф Гудман“ беше най-елегантният. Сега, само двацет дни преди Коледа, мястото бе пълно със скъпо облечени клиенти. Това определено не беше квартален супермаркет.

— Трябва да си облечеш нещо, мамо.

— Имам какво да си облека. Имам много неща, които да си облека. Погледни в багажа ми.

— Погледнах, мамо. Кошмар. Не знаех, че още правят сака от изкуствена кожа. Нямах нищо. Нито една прилична дреха. Това не ти е провинциално градче.

— Какво не схващам? — попита Филис.

— Най-напред, нямаш спортно облекло.

— Спортно облекло? Защо ми е спортно облекло? Приличам ли ти на Андре Агаси?

Брус спря до фонтана на „Плаза“ и погледна майка си студено.

— Не знаеш ли, че не е прието да ходиш сутрин до бакалията със старите си рокли за коктейл?

— Защо не? Нали сега рециклирането е модерно нещо? Все едно, дори и да имам нужда от дрехи, защо не отидем в някой по-евтин магазин?

— Защото, майко, в момента евтините магазини продават само лошите неща от колекцията на „Бергдорф“ за миналата година. — Замълча и се загледа отвъд фонтана, към хотел „Плаза“. — Точно на това място Барбара Стрейзънд налетя на Робърт Редфорд в „Такива, каквито сме“ — каза той с въздишка. — Каква емоционална сцена.

— Емоционална? Той беше тъпак, а тя идиотка, след като не се забелязаха.

Брус помъкна майка си покрай естрадата на Армията на спасението, където оркестър свиреше коледни песни и минаха през въртящата се врата. Коледната празничност ги обгърна моментално. Брус хвърли в кутията пет долара от парите на Сиг. Докато се качваха по ескалатора, се обърна към майка си през рамо.

— Знаеш ли — каза й, — сега, след като се отървахме от кошмарната ти фризура, ако се абстрахираме от ужасния ти грим и страховитите ти дрехи, не изглеждаш никак зле.

— Благодаря ти, скъпи — отвърна тя студено. — Нямам думи да ти кажа какво означава за мен твоята оценка.

Брус се изкачи на по-горното стъпало на ескалатора, за да се отдалечи още малко и присви очи.

— Гледам Филис Герономос — каза той, — но виждам Каролина Херера.

Слязоха на етажа с облеклата. Филис огледа една манекенка, облечена с километри тюл и коприна.

— Зърна на гърдите? — учуди се тя. — Сега правят тези кукли със зърна на гърдите?

— Чудо голямо — сви рамене Брус и я улови подръка.

Филис се освободи и спря, за да огледа манекените с отвращение.

— Слушай, след като се търси анатомична достоверност, какво ще кажеш за бричовете и дебелия задници? — попита тя с горчивина

и посочи краката на близката кукла. — Какво ще кажеш за разширените вени и мазолите?

— Боже! Пощади ме! — извика Брус. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, беше майка му да се държи като беден роднина на прием с официални облекла.

Филис поклати глава и отбеляза тъжно:

— Америка мрази жените, каквито са в действителност.

— Не са такива. Погледни кинозвездите. Погледни фотомоделите. Жените печелят повече пари, по-видими са... — Улови я отново за ръката и я поведе към дизайнерските бюра.

— Осъзнай го най-после. Мъжете владеят всичко и не бива да го забравяш. Те са собственици на списанията, редактирани и четени от жени. Те владеят всички телевизионни канали. Хващат няколко генетично мутирали жени, за да заблуждават останалите и по този начин потискат всички нас. Те мразят възрастните жени. Ненавиждат увисналата плът, бръчките и критическата възраст. Старческите корemi. Мъжете, независимо колко стари и плешиви са, независимо колко са дебели, се смятат за страхотни. За разлика от жените, те нямат биологичен часовник и не знаят колко, по дяволите, е часът. Отричат смъртта.

Брус все още я държеше за ръката и с усилие успя да я отдели от манекена и да я преведе през лабиринт от тоалети. Приблжиха една от редиците. Брус направи опит да внесе по-оптимистичен тон и взе един черен сатенен костюм.

— Това ще ти стои добре — каза той. — Тази година сатенът е много модерен.

— Не. Много монотонно е. Искam нещо по-драматично.

— Не е монотонно, мамо. Класика е.

Приблужи слаба, млада продавачка.

— Може би ще ви помогна?

Брус ѝ се усмихна.

— Мисля, че търсим вечерен костюм. За предпочитане черен, от сатен. — Огледа леко изпъкналия корем на Филис и добави: — С по-дълго сако.

— Мисля, че имаме точно такъв — изчурулика продавачката. Отиде до друга редица и се върна с черна рокля и сако с мъниста. — „Ескада“.

— Черен. Защо черен? — попита Филис. — Никой не е умрял. Поне засега. Какво му е лошото на онзи, цветния, например?

— Страхотно. Вероятно искаш нещо в зелено и червено. Искаш да приличаш на коледно джудже психопат, така ли? — заоплакваш се Брус. Сложи костюма пред нея. Филис видя етикета с цената.

— Боже мой, Брус, това струва повече от пенсията на баща ти за цяла година.

Брус сложи ръце на кръста си.

— Защо винаги най-напред гледаш цената? Винаги, когато съм искал нещо, още откакто бях малък, първият въпрос неизменно беше „колко струва?“. А дори не си погледнала дрехата!

Продавачката спря очи първо върху единия, после върху другия и осъзна, че няма да има бърза продажба.

— Ще ви оставя да се споразумеете — каза тя. — Насаме.

— Ето това ти е проблемът — продължи Брус. — Никога не гледаш качеството, а само цената. Веднъж, когато бях малък, поисках да ми купиш две хубави ризи, а ти донесе дузина от най-скапани магазин.

— Брус, с тези пари бих могла да купя цяла къща!

— Да, но в къща за толкова пари ще се чувстваш като лайно, докато в този костюм ще се чувстваш като Гриър Гарсън в „Госпожа Минивър“. Ще се чувстваш като кралица.

— Една кралица не е ли достатъчно за всяко семейство? — въздъхна Филис.

Брус присви устни и попита:

— Мамо, ще ни помагаш ли?

— Не! — Филис изглеждаше непреклонна. Брус замълча и действително тропна с крак. — Брус, няма да пробвам рокля, която струва четири хиляди и седемстотин долара. Просто няма да го направя.

Брус погледна към тавана, сякаш посланието не бе повече от ясно.

— Добре — каза той, — ще опитам още веднъж. Мисля, че още не си схванала концепцията. Ето какво, за да привлечеш някого с пари, трябва да изглеждаш така, сякаш ти самата ги имаш. Не мисли за това като за харчене, а като за инвестиция в бъдещето.

— Бъдещето ми не е достатъчно продължително, за да си позволя да износвам дреха за четири хиляди и седемстотин.

— Да, но моето бъдеще е и ако нищо не се промени, ще трябва да отида в съда за фалити. — Погледна я за първи път сериозно. — Мамо, това, което правя, означава нещо за мен. Наистина. Три хлапета работят за мен, в апартамента ми. Стигнах дотук. Всичко вървеше чудесно и тогава онзи кучи син...

Филис го изглежда изпепеляващо.

— Вземал си кредити от банката? Плащаш лихви?

— Ами... заеми. Не точно от банка. След като Бил се чупи, никоя банка не би ми отпуснала кредит. Взех пари назаем от един тип на име Лефти. Има голям дял от всичко това.

— Но не и кой знае какви принципи, нали? — отвърна Филис и поклати глава. — Брус, Брус, Брус.

Най-накрая се примири и тръгна към пробната.

Вътрешността на пробната на третия етаж в „Бергдорф“ приличаше на вътрешността на ум на шизофреник. Сако с пайети за три хиляди долара се търкаляше смачкано на пода. Тюркоазен италиански шал и съответната рокля висяха безутешно на единствената закачалка, а четирицифреният етикет се поклащаше от течението. По куките за окачане имаше достатъчно неодобрили покупки, за да съперничат на броя на ухажорите на Брус. На единия от малките тапицирани столове бе захвърлена рокля от изкуствена леопардова кожа без презрамки, както и елече от същата материя. Брус се бе настанил на другия, спокоен и величествен.

Филис се боричкаше с поредната рокля — този път червена, със златни бордюри и копчета. Погледна се в огледалото.

— Безвкусно, безвкусно, безвкусно. Боже мой, нужно ли е наистина да се правя на Нанси Рейгън?

Брус я огледа от главата до петите, без да обръща никакво внимание на оплакванията ѝ.

— Знаеш ли, най-после нещо, което не е изцяло неприемливо. Прекалено войнствено е обаче. Твърде много копчета. Искам нещо похубаво. Не си представяйте Адолфо... представете си Лакроа на Кевин Клайн.

Продавачката остана мълчалива в продължение на доста време.

— На какъв език говориш? — попита го Филис. Брус не отговори. Продавачката продължаваше да мълчи. Сякаш бяха установили контакт на някакво по-дълбоко ниво.

— Мисля, че знам *точно* какво имате предвид — каза най-накрая тя.

— Вие сте първата — отбеляза Филис, седна на другия тапициран стол и зачака следващия етап на трансформацията си.

— Мисия изпълнена! Боже мой! Каква умора! — каза Брус на сестрите си, след като се настани на фотьойла сред пръснатите наоколо лъскави торби с покупки. Запали цигара.

— Колко похарчи? — попита Сиг неспокойно.

— Не се тревожи. Можеш да си го позволиш.

— Къде е мама? — намеси се Шарън.

— Каза, че иска да пийне нещо. В барчето е.

— Искала е да пийне нещо? Тя не пие — припомни му Шарън.

— Казах ти да не я оставяш сама — добави Сиг.

— Не е бебе — отвърна Брус наежено. — Освен това е тук, в хотела.

— И пие сама? Мислиш ли, че във Флорида е пиела сама?

— За алкохолизъм ли намекваш? Тревожиш се за здравето й? Ха! Това е най-малкият ни проблем. Ще ми се да пиеше. Най-доброто нещо да се почувстваш фалшиво блажен е един приятен джин с тоник в четири или пет следобед. Ако можеше да опишеш какво не е в ред с майка ни, можехме да се включим в някаква организация, като например „Пораснали деца на алкохолици“.

— Да, това би било утеха — каза Сиг с горчивина. — Най-напред обаче трябва да й поставим диагнозата. Какво ще кажеш за „Пораснали деца на ужасно пилещи по нервите, упорити и саркастични майки, върнали се у дома завинаги“?

— Малко дълго е, но можем да използваме инициалите — засмя се Брус. — Нямах представа какво стана в „Бергдорф“.

— Няма значение какво е станало в „Бергдорф“. Къде е сега мама? — проскимтя Шарън. — Загубил си я.

— Слушай, ако не ти харесва как си върша работата, опитай да я свършиш ти!

— Аз имам друга работа.

Двамата погледнаха към Сиг, сякаш беше волна като птичка.

— Да. Аз пък финансирам цялата операция — напомни им тя. Тримата се спогледаха с негодувание. Всичко беше толкова познато. Сиг имаше чувството, че вече е преживяла всичко това. Нещата можеха да се развият по два начина — или да се впуснат в безкрайни детински караници, или да продължат нататък. Този път Сиг реши да направи героичното усилие.

— Да отидем да намерим мама — каза тя и тримата тръгнаха.

ДЕВЕТ

Откакто бяха открили кандидатите, Сиг работеше зад кулисите. Бе успяла да измъкне три билета за „Зимния бал на чудесата“ в хотел „Плаза“. Фирмата ѝ имаше запазена маса, но тя — чрез десетина телефонни разговора с хора, които не бяха особено радостни, че чуват гласа ѝ — бе успяла да премести местата на маса 11, на която щеше да бъде и Бърнард Кринц. Тоест, ако решише да присъства. По време на празниците — силен период за светския живот в Ню Йорк, мнозина купуваха билети, но предпочитаха да прекарат времето някъде по карибските острови. Сиг би предпочела да направи същото и някога, през славните дни на осемдесетте години, си го бе позволявала. Онова обаче беше друго време, а сега определено бяха деветдесетте.

В деня преди „Зимния бал на чудесата“ им оставаше единствено да подковат Филис и след това да я запознаят с Бърнард или някой друг подходящ стар глупак. После щяха да го замъкнат до „Пиер“, да завъртят колелцата и да се надяват, че стрелата на Купидон няма да излети в грешна посока. Трябваше да направят магия, да създадат илюзията, че Филис Герономос е богата, стилна, очарователна и свободна жена. Целта беше почти недостижима, но Сиг бе свикнала да играе с риска. Акциите на богатите възрастни вдовци нямаше да се покачват, така че би трябвало да се възползват максимално от предоставените им възможности.

В петък сутринта, преди работа, Сиг се отби в „Пиер“. Беше мокра до кости от влажния сняг, който валеше. Надяваше се само да не е повредила роклята, която носеше заедно с цялото си оборудване. Видя, че Брус и Тод все още не са пристигнали и че сестра ѝ е дошла от Уестчестър с влака.

Шарън извади чанта, голяма почти колкото самата нея. Не беше пълна с официално облекло, а с данни от проучванията. Започна да тършува из папките, измъкна една много дебела и я отвори.

— Името му е Бърнард Кринц. Архитект — обясни на майка си.
— Е, поне е започнал като такъв. След това се е занимавал със

строителство. Построил е небостъргача Томсън на Източна петдесет и пета улица. Построил е новото крило на музея... онова, за което говореха всички. Построил е централните офиси на дузина от най-богатите концерни. Ето снимките. Независимо от всичко, още преди това е наследил семейните пари. Сякаш това му е малко, преди осем години жена му е умряла и му е завещала още. Няма деца, той не се е оженил пак. — Шарън премести пръста си надолу по страницата. — Състоянието му се изчислява на повече от петдесет милиона суха пара. — Извади една изрезка от вестник и я подаде на Сиг. — Ето снимката му.

Сиг я погледна. Както би се изразил Брус, определено не беше Гари Купър. Но пък и майка ѝ не беше Патриша Нийл.

— Твоят архитект. Правилният избор — каза тя и подаде снимката на майка си. Филис се вгледа в изпитото лице, плешивата глава, присвитите очи.

— Правилен избор! Фу! Забравете.

— Майко! Обеща да опиташ. Дори не си го видяла още.

— Не е необходимо.

— Следващата възможност ще е Джон Глендън Станфорд — каза Шарън. — Той е на около осемдесет и осем години, но не можах да намеря снимка.

— Чудесно. С единия крак е в гроба, а с другия е стъпил на бананова кора. Представям си на какво прилича — каза Брус от вратата. С Тод бяха донесли грим, сешоари, четки и Бог знае още какво. Готвеха се да направят генерална репетиция.

Шарън не му обърна внимание.

— Последен, но не най-маловажен, е Робърт Химелфарб. Той е по-млад от Станфорд, но състоянието му е по-малко.

— Добре, аз наистина трябва да... — заговори Филис.

— Нали искаш да уредим живота си? — прекъсна я Брус. — В такъв случай ни трябва влиянието на баща като тези.

— Ами внуци? — обади се Сиг и също засвири на струната на вината. Понякога Брус беше хитър. — Когато бяхме деца, ти не беше с нас. Сега ще дойдеш на бала и ще се запознаеш с този човек.

Филис въздъхна.

— Какво трябва да направя?

— Извади портфейла — нареди Сиг. Магията вече действаше, подготовката трябваше да започне.

— Да преговорим. Какво е „конзола“? — попита Брус.

Филис затвори очи.

— Кръстоска между кон и кола.

— Стига, мамо. Съсредоточи се. — Шарън бе подготвяла майка си на архитектурни теми цяла сутрин. — Конзолата е каменен или дървен ъгъл, който стърчи от стената и крепи корниз или перваз.

— Хубаво. Щом го казваш... — Филис сви рамене.

— Какво е еркер?

— Нещо като еклер? Или братовчед на конзолата?

— Майко! Как смяташ да впечатлиш господин Кринц, ако нямаш понятие от архитектура?

— Със скъпата си прическа — отвърна Филис.

— Какво е „Баухаус“? — продължи Шарън безмилостно.

— Конзоли, еркери и баухауси с фиде... това е любимото ми битие — изпя Филис като в мюзикъл, но Шарън дори не се усмихна. За Филис бе безкрайна мистерия как така е успяла да отгледа дъщеря, дотолкова лишена от чувство за хумор.

— Ще престанеш ли? Ще опиташ ли поне малко да се съсредоточиш? — простена Шарън, изгубила търпение. — Ето портфейла със сградите му. Би ли си направила труда поне да ги разгледаш?

— Сгради? Приличат на разтопен сладолед.

— Още нещо. Кринц обича операта. Фанатично.

— Зарежи това. Няма да отида на опера — отсече Филис намръщено.

— Сега имаш представа какво ми мина през главата — обади се Брус, докато с Тод изпразваха чантите си. Филис се постара да се усмихне на момчето приветливо. Беше симпатично. Какво значение имаше, че не е успяло? От него щеше да стане добра съпруга за Брус, а с фотография можеше да се занимава като хоби.

— Време е за генералната репетиция — обяви Брус. — Тод ще помага.

Беше събота вечерта, почти часът X. Сиг се разхождаше нервно и очакваше появата на майка си. Шарън седеше на канапето и ядеше кашу с шепи. Не трябваше да правим това, мислеше си Сиг. Нелепо е. Пилея време и пари.

— Не сте ли почти готови най-после? — извика тя от банята за петдесети път, както ѝ се струваше.

— Почти — пропя в отговор Тод. Сиг приглади полата на роклята си. С това крачене напред-назад краката щяха да я заболят и тя щеше да се превърне в сбръчкан ужас още преди да стигнат до бала.

— Не разбирам защо да не мога да дойда — каза Шарън с укор, след като натъпка още една шепка кашу в устата си.

Трябва да са поне хиляда калории, помисли си Сиг. Шарън беше невъзможна. Сиг погледна часовника си.

— Ще закъснеем! — извика тя.

— Това сега е модерно — отвърна Брус, влезе в стаята, обърна се назад и пропя: — Та-та-та!

— О, Боже!

Появи се Филис Герономос. Сиг се вторачи с изцъклени очи, като Сюън Сарандън. Шарън остави челюстта си да увисне.

— Ти ли си майка ми? — попита тя.

Филис направи бавен пирует.

— Готова съм за близкия план, господин Де Мил — каза тя и Тод ѝ направи снимка. Сатененото сако с тясната рокля отдолу бяха в неопределен цвят, нещо средно между светлосиньо, лила и сиво. Когато се завъртя, финият блясък на скъпите тъкани пролича абсолютно дискретно. Някога русата, стърчаща коса на Филис сега бе прибрана в елегантен сребрист кок. Безупречният ѝ грим сякаш не съществуваше. Вместо това блясъкът на кожата ѝ съперничеше на този на тоалета. Вместо обичайните тюркоазни сенки за очи и контрастиращото с тях синкаво червеникаво червило, над очите ѝ сега имаше едва забележим червеникав оттенък, който бе толкова естествен, че би могъл да се сбърка с естествения ѝ цвят — ако изобщо имаше такъв.

Устните ѝ блестяха, но със свеж, младежки блясък. Около шията ѝ имаше голяма, много голяма двойна огърлица от сиви перли, която прикриваше някои от все още личащите поражения на времето.

Единственият блик идваше от диамантената закопчалка, която носеше елегантно малко встрани и съответните обеци, които потрепваха край лицето ѝ.

— О, Боже! — повтори Сиг. Успя да откъсне очи от видението и погледна Брус, който се перчеше гордо зад Филис. — Ти си гений — каза му тя. Той се изчерви, но Сиг бе твърде впечатлена от майка си, за да забележи.

Краката на Филис бяха обути в някаква вълшебна мрежеста коприна, която сякаш попиваше гланца на самото и роклята и прикриваше разширените вени. Обувките придаваха цялост на гледката — женствени и елегантни сандали с множество ивици, те бяха едновременно секси и видимо скъпи.

— „Бланикс“ ли са? — попита Сиг с удивление. Шестстотин долара чифта.

— Човек може да окуцее от тях — призна Филис. — Чувствам се като спянат кон.

Брус си придаде вид на кинозвезда.

— Прилича на Одри Хепбърн в „Моята прекрасна лейди“. Красива е, но говори като каруцар.

— Чудесно отношение към майка — оплака се Филис добродушно и отиде до масичката, върху която беше дамската ѝ чантичка.

Дори и в походката ѝ се забелязваше някаква промяна, напомнима „Пигмалион“. Дали заради обувките? — питаше се Сиг. — Или ходеше по друг начин, защото се чувстваше по друг начин? Филис почти... се плъзгаше.

— Можеш ли да постигнеш същото с мен? — попита тя Брус. — Ако го направиш, може и да се запозная с някой свестен мъж.

Брус кимна ентусиазирано.

— Ами с мен? — обади се Шарън, най-после излязла от транса.

— Невъзможно — отвърна Брус. — Аз съм художник, не магьосник.

— Брус, бъди мил — предупреди го майка му. Взе чантичката и се обърна към най-голямата си дъщеря: — Прекалено строга си. Полата ти трябва да е малко по-къса. — Вторачи се право в очите ѝ. — Освен това никога не трябва да носиш бяло горе и черно долу, когато си на среща. Ще те объркат с прислугата.

Сиг погледна черно-белия си костюм „Мошино“. Понякога направо ѝ идваше да удуши майка си!

— Е, а сега какво? — попита Филис.

— Сега отвеждаме Пепеляшка на бала, за да се срещне с принца — отвърна Брус.

ДЕСЕТ

— Моминското ми име беше Стейн. Представяте ли си? Филис Стейн.

Архитектът не се усмихна.

— Известната фамилия от Синсинати? Построих им жилище. Имаха кораби.

— Не. Известната фамилия от джунглата. Те имаха предимно неприятности.

— Извинете? — отвърна Бърнард Кринц. Изглеждаше озадачен.

Филис погледна тавана.

— Това беше шега, Бърни.

— Бърнард — поправи я той.

Сиг помръдна неспокойно на стола си. Зимният бал на чудесата бе превърнал и без това красивата голяма бална зала на хотел „Плаза“ във виенска коледна картичка. Полилеите бяха окичени с изкуствени ледени висулки, по масите имаше миниатюрни ледени пързалки с кънкьори, оркестърът свиреше само валсове. Нищо друго обаче не вървеше както трябва. Сиг седеше от другата страна на архитекта, целта им, и вече ѝ бе ясно, че вечерта не се развива според надеждите ѝ. Бяха пристигнали в „Плаза“, бяха заели местата си и се бяха погрижили Филис да седне до Кринц, който бе дошъл сам. Разговорът досега обаче се състоеше предимно от неоценени шеги и общо неразбиране.

— Значи, Бърни, реши да се пенсионираш рано, а? — попита Филис, а Сиг пребледня.

— Бърнард — поправи я Кринц отново. — Предпочитам да ме наричат Бърнард.

— Защо? — попита Филис. — Да си говорим честно. Бърни не е най-великото, но Бърнард... Това едва ли е име, което една жена би извикала, когато е обладана от страст.

Бърнард Кринц демонстративно се обърна към Сиг, която се опита да спаси каквото може.

— Майка ми толкова се възхищава от подхода ви! — каза тя. Кринц дори не премигна. — Притежава наистина голям портфейл с... — изломоти веднага след това, защото чувстваше, че трябва да продължи. — Най-добрият приятел на брат ми подготвя албум за някои от проектите ви... — Искаше да му каже, че майка ѝ има колекция от снимки на негови сгради, но ѝ попречи Уолстрийт. Кринц не разбра и веднага се обърна към Филис.

— О, значи опитвате на пазара, а? Аз съм омагьосан от него.

— Да опитвам? Не. Купувам каквото ми трябва и се махам.

— Значи обичате да плувате в мътни води?

— За пазар ли говорим или за свинщини? — попита Филис, объркана за момент.

— Имах предвид портфейла ви.

Тя сви рамене.

— О, това ли? Децата ми го попълниха. Дори не знам какво има вътре.

— Така ли? Не мисля, че това е добър подход. Вие очевидно имате вкус и чувство за стил. Роклята ви от Лакроа ли е? Те не са евтини. — Замълча за момент. — Знаете ли, мнозина смятат, че хората, които се занимават с приложими в практиката изкуства, не могат да бъдат практични сами за себе си. Аз обаче се гордея с печелившите инвестиции, които съм направил. Не твърдя, че съм професионалист, но с удоволствие бих хвърлил един поглед на портфейла ви, ако нямате нищо против.

— Забрави — каза Филис и в този момент Брус, седнал от другата ѝ страна, я сръга с палец малко под свършено изрязания ръкав на роклята ѝ. Наведе се пред нея и се обърна към Кринц:

— Знаете ли, мама наистина би се зарадвала. Винаги сме ѝ казвали, че трябва да проявява малко повече интерес към пазара.

— Кога си ми казвал такова нещо? Тъкмо ти ме уверяваше, че трябва да изхвърлям купоните от акциите.

— Да изхвърляте купоните? — попита Бърнард, искрено смутен. — Боже мой, наистина се нуждаете от малко помощ.

— Това казват и децата ми. „Имаш нужда от помощ.“

Някакъв хубав възрастен мъж от другата страна на масата се изсмя. Вероятно беше на около седемдесет, но имаше слънчев загар, гъста бяла коса, сини очи, благороден профил и, както забеляза Сиг,

беше с много руса млада жена, която сякаш нямаше и двайсет. Филис присви очи и се вторачи в него и в младата му компаньонка.

— Надявам се да е ваша дъщеря — каза тя силно.

— Не е — отвърна мъжът насмешливо.

— Познавате ли се? — попита Бърнард. Филис поклати глава. — Позволете. Това е Пол Кушинг. Приятели сме отдавна. Построих сградата на корпорацията му. Възможно е да поискат още една. — Прокашля се. — Пол, това е Филис Стейн.

Пол Кушинг се засмя.

— Досещах се.

— Виждаш ли! Какво име! — възкликна Филис. — Трябваше да се омъжа. Не поради обичайните причини, а за да имам друго име. Не че „Герономос“ е голяма придобивка. Звучи като че ли се готвя за парашутен скок. Кой ти знаеше едно време, че можеш да отидеш в общината и да си смениш името само за двайсет и пет долара? — Погледна Кушинг презрително. — Виждали ли сте акта за раждане на младата дама?

Сиг имаше чувството, че всеки момент ще експлодира, но, за щастие, Бърнард Кринц се опита да заглади положението.

— Господин Кушинг е бившият президент и председател на „Уедъръл Индъстриз“. — Сниши дискретно глас и добави: — Той също е вдовец.

— Е, аз пък съм Филис Герономос — каза тя на Кушинг. — Бивш президент на Дамския клуб по канаста от остров Търнбъри. Вдовица на Айра Герономос. А коя е малката приятелка?

Момичето до Кушинг вдигна очи и се изкиска.

— Аз съм Уенди. Уенди...

— Само Уенди — прекъсна я Пол Кушинг, който явно бе клъвнал стръвта на Филис.

— О-о... Само на малки имена, така ли? — попита Филис язвително.

— На принципа „всеки знае колкото е необходимо“ — отвърна Кушинг спокойно.

— Що за човек сте вие? От тайните служби ли? — Филис изгледа хубавото момиче. — Надявам се само да е навършила осемнайсет, иначе ще загазите, господине.

— Майко — обади се Сиг и по лицето ѝ се разля широка, но неискрена усмивка. — Мисля, че господин Кринц искаше да ти каже нещо.

— А вие как се казвате? — попита Пол Кушинг.

— Сигорни Герономос.

— Твърде стара е за вас — просъска Филис. — Само на половината от вашата възраст.

— Извинете, господин Кушинг — каза Сиг, — майка ми е...

— Майка ви е очарователна — прекъсна я Кушинг елегантно.

Много е хубав, помисли си Сиг, въпреки възрастта му. Бръчките около сините му очи го правеха още по-привлекателен. Нейните собствени вече я караха да мисли за операция. Животът е толкова несправедлив!

— Майка ми е много пряма.

— Това качество ми допада — отвърна Пол Кушинг и погледна младата си компаньонка. — Допада и на внучката ми. — Уенди се изкиска пак. — Вие как смятате, госпожице Герономос? Или трябва да кажа госпожо?

Сиг видя, че Уенди гледа към лявата ѝ ръка. Естествено, не носеше брачна халка, но на четирийсетия си рожден ден, в пристъп на отчаяние, си бе купила фантастичен изумруд. Беше си дала сметка, че никой няма да ѝ купи такова нещо. Смяташе пръстена за инвестиция, а не за глезотия. Все пак, тази инвестиция ѝ доставяше радост. Обичаше го и за миг потъна в дълбоки мисли.

— Госпожица — каза тя. — И съм брокер.

— Е, значи имам късмет. Търся си нов апартамент.

— Не такъв брокер. — Ентусиазмът ѝ се изпари. Брокерите на недвижими имоти бяха малоумни. Той не го ли знаеше? Сиг положи всички усилия да поддържа разговора. Заговори за театралната постановка, която бе гледала наскоро, спомена и за последните тенденции на пазара. Накара Уенди, младото момиче, да разкаже за фигурното си пързаяне. От време на време правеше отчаяни намеци, че майка ѝ обича да танцува, каза, че в Палм Бийч, където прекарала лятото, правела само това, но никой не клъвна.

През цялото време Бърнард Кринц разговаряше с Брус. Поне помага, помисли си Сиг с известно облекчение, когато сервираха кафето. Тогава, точно когато бе започнала да се отпуска, се случи нещо

странно. Към масата им се приближи някакъв непознат и покани Филис на танц.

— С удоволствие, Монти — отвърна тя.

Брус и Сиг се спогледаха изненадано. Възрастният мъж беше нисък и топчест. Костюмът му приличаше на донесен от друга епоха.

— Кой е той? — попита Сиг майка си, когато тя стана.

— О, това е Монти. Монти Дънлийд. Този, за когото ви говорих. От самолета.

Филис се отдалечи със стария перко.

— Човекът от самолета? — попита Брус. — Какъв човек?

Сиг стана и разпери ръце в неведение. Покрай масата мина дебела жена със скъп тоалет и мушна в дланта ѝ празна чаша.

— Видя ли? — извика Филис със задоволство, когато стигна до дансинга. — Помисли те за прислужничка.

Преди Сиг да успее да реагира, Пол Кушинг ѝ каза:

— Тъкмо исках да поканя майка ви на танц, но ме изпревариха. След като внучката ми не умее да танцува валс, бих ли могъл да предизвикам вашия интерес?

Говореше нещо за танцуване. Сиг се смути. Остави чашата.

— Моят интерес? — попита тя.

Брус я сбута и прошепна:

— Вземи му телефона. Подкрепа за мама. Може да ни е от полза.

— С удоволствие. — Сиг се усмихна на господин Кушинг, но изпитваше странна неохота. Кушинг ѝ се усмихваше и напредваше към нея.

— Не ни е нужен за мама — просъска тя към Брус. — Вече имаме Бърни.

— Не мисля, че ще се получи — каза ѝ Брус, когато тя стана.

— Не бъди толкова черноглед — укори го Сиг.

— Не съм черноглед — отвърна Брус. — Просто съм сигурен.

— Откъде си толкова сигурен? — попита тя през рамо, когато Пол Кушинг я поведе.

Брус се усмихна.

— Бърнард току-що покани мен на танц.

ЕДИНАЙСЕТ

— Казах ви, че е глупаво — поклати глава Шарън и мушна един пелмен с прекалено много сирене в устата си. Хранеха се в една закусвалня недалеч от нюйоркската Централна гара, за да е по-удобно на Шарън, защото тя бе дошла с влака от Уестчестър, за да научи новините от бала предната вечер. Гарата бе обсадена от живеещите в предградията тълпи, дошли да пазаруват за Коледа. Мястото на срещата беше кошмарно, защото беше неудобно както за Брус, така и за Сиг, а освен това и храната беше лоша.

— Не можете да действате с мама като с нормален човек — продължи Шарън. — Тя не е нормална. Не мога да повярвам, че не сте я показали и на други. Кой още беше там?

— Ти се опитай да управляваш това родео! — тросна се Сиг. — Ние сме фалирали.

Имаше ли някаква полза? Защо да се оплаква и обяснява? Винаги я бяха смятали за торба с пари, безкраен източник на финанси.

— Мисля, че е време да се откажем от проекта. Трябва да съм била луда, когато се захванах с него. Не знам колко дължа в „Пиер“ досега. — Погледна Брус кисело. — Да не говорим за тоалети и обувки, благодаря ти много. — Щеше да се наложи да сподели с тях, макар и за сметка на гордостта ѝ, какво е финансовото ѝ състояние. Пое дълбоко дъх. — Трябва да знаете, че след последния борсов крах нещата са... тъмносиви. Осемдесетте години минаха. При мен идват все по-малко инвеститори. Слава богу, не съм престанала да печеля пари за тях, но броят им непрекъснато намалява, а това означава, че получавам все по-малко комисионни.

— Да, да, знаем тези неща — каза Брус небрежно.

— Изслушай ме, невеж всезнайко! — просъска Сиг със стиснати зъби. — Не беше нужно да пръскаш осем хиляди долара, за да облечеш мама. Тя дори не го оцени по достойнство. Не мога да плащам за всичко това още дълго. До Коледа ще трябва да я извадя от онзи

апартамент. Къде ще отиде тогава, а? При теб ли, а, Брус? — Попита го гадно. Той се стресна. Шарън се изкиска от притеснението му.

— Или пък при теб? — Сиг се обърна към Шарън, която видимо помръкна и извърна лице. — Набелязахме свършената цел. Бърнард Кринц. Похарчих по триста долара на човек, само за да седнем до него на този тъп бал. Мислех си, че бихме могли да попаднем на някакъв спасителен вариант... Шарън, все едно, проучи Пол Кушинг... но майка ни сама да намери вариант, при това толкова неподходящ... това вече е прекалено. Този човек е скапаняк, но поне е хетеросексуален. Не беше *толкова* неподходящ, Шарън, по дяволите!

Брус въздъхна.

— Шарън, не знаеше ли, че Бърни е обратен? Не беше ли написано в „Кой кой е?“, не го ли откри по Интернет или нещо такова?

— Реших, че след като веднъж е бил женен, нищо не пречи да се ожени пак — отвърна Шарън войнствено.

— Но не за мама. Не за нашата майка — въздъхна Сиг горчиво. — Тя дори не направи опит да ни помогне. Ние направихме прическата ѝ, купихме ѝ тоалета. Дори обувките. А тя разкара Бърнард моментално.

— Бърни — поправи я Брус.

Сиг хвърли на брат си убийствен поглед.

— Разкара го още в самото начало. Озъби се и на Пол Кушинг. След това, дори и да бяхме намерили друг кандидат, нямаше да постигнем нищо, защото тя изразходва времето — и парите ми — в танци с някакъв идиот с костюм отпреди войната през 1812 година. — Млъкна и разтри слепоочията си. — Слагам край на тази история — добави след малко. — Безсмислено е.

— Пол Кушинг? — обади се Шарън. — Това не беше ли президентът на „Уедъръл“?

— Все едно е, дори да беше президент на Чехословакия — каза Брус. — Тя го обвини в блудство с малолетна. Типичните ѝ брътвежи. Той не хареса мама. — Въздъхна. — Би могъл да се присъедини към клуба на ненавиждащите я. Това е една голяма, многобройна организация.

— О, не знам, Брус. Стори ми се, че събуди интереса му — възрази Сиг.

— Не можеш ли да слезеш на земята? — попита я Брус.

— А ти не можеш ли да се опиташ да помогнеш, да си практичен и полезен? Нещата, които трябва да съм аз! — озъби му се Сиг.

— Вопли на мъченица ли чувам? — попита Брус и започна да припява под нос: — Казвам се Сиг, мъченица велика, и животът ми е смрад, майка ми ме изтезава, а аз съм като в ад. Все пари аз давам, все пари, пари, пари, а никой не ме обича, ох, колко ме боли!

Сиг го изгледа кръвнишки над гетинаксовата маса и той остави двете солници, които бе взел, за да отмерва ритъма. За пълна изненада на Брус и Шари, очите на сестра им се напълниха със сълзи, които преляха от миглите и потекоха по внимателно напудрените ѝ скули. След миг тя се разрида.

— Какво ще правим сега? — попита тя. — Няма възможност мама да остане дълго в „Пиер“, а не може да отиде и на хотел. — Подсмръкна и опита да се овладее. — Няма да е честно спрямо квартала. Не мога да си позволя да ѝ наема апартамент. Никой от нас не я иска при себе си. Планът се провали! — Пак се разрида.

В миг Брус и Шарън застанаха до нея. Шарън ѝ подаде книжна кърпичка. Брус я потупа по ръката.

— Просто не мога повече — продължи да плаче Сиг. — До шия съм затънала в дългове. Комисионните ми са почти на нула. Не смея да използвам платинената си кредитна карта, защото няма да мога да платя вноската в края на месеца. Трябва да продам апартамента си и да заложа изумрудения си пръстен. — Взе книжната кърпичка от Шарън, сложи я на носа си и хлъцна.

Шарън и Брус се спогледаха в един от редките моменти на съпричастност.

— Разорена си, а? Така ли? — прошепна Брус. Цял живот я слушаха да се жалва за пари.

— Знаем какви усилия полагаш — каза Шарън утешително. — Оценяваме ги. Съжалявам за Бърнард.

— Данните ни бяха от дните, когато обратните не излизаха от тоалетните — добави Брус. — Сега е признал. Вече не се крие.

— Мама би могла да се постарее поне малко. Поне малко! — избухна Сиг гневно и избърса очите и разваления си грим. — Поне би могла да опита с Бърнард, за бога. Не беше нужно да се прави на всеобщ враг!

— Би могла, не би могла... важното е, че не го направи — отбеляза Брус.

— И отгоре на всичко, цяла вечер да си приказва с някакъв си мизерен шеф на благотворителна организация! Някакъв си нещастник с костюм като на Лесли Хауард през трийсет и девета година!

— Как му беше името? — попита Шарън. — Монти какъв?

— Боже, не помня. Напомняше водещ на телевизионна игра или фризьор — каза Брус.

Сиг избърса очите си окончателно и като че ли се овладя.

— Монтеги Дънлийд — каза тя. — Вълшебният принц на мама. Можеха да танцуват до сутринта. Слушайте, при тези резултати, повече не мога да финансирам операция „Търсене на дъртак“. Все пак, Шарън, провери този тип. Също и Пол Кушинг. — Сиг погледна по-малката си сестра и сви рамене. — Брус, ти отърва Бърнард донякъде. Обади му се под някакъв предлог. Както и да е. Мама не иска това, което искаме ние, но ще опитаме още веднъж. След това, кълна се в Бога, ще си измия ръцете от нея.

Филис отвори очи, осъзна, че не знае къде се намира, и се наложи да се опомни. Малкото пъти, когато се бе събуждала, загубила ориентация, се бе страхувала. Тази сутрин обаче — защото беше сутрин — не изпитваше и най-малка тревога.

Къде бе попаднала? Струваше ѝ се странно да мисли за нещо повече, обаче се чувстваше фантастично. Леглото беше огромно, а чаршафите така гладки... Протегна ръце над главата си и направи опит да си припомни какво е сънувала и къде е била. Имаше някакви танци, после един стар рок, който Брус и приятелите му често пееха — нещо, че е под кея, долу до морето... Всичко бе така приятно...

След това се събуди напълно. Това не беше сън. Цяла вечер бе танцувала с Монти — мъжът, с когото се бе запознала на самолета. За разлика от Айра, Монти беше много добър танцьор. Филис затвори очи за миг. Бедрата я боляха — без капка съмнение — но ѝ бе все едно. Стъпалата също. Може би онова на лявата пета беше плюска? Но тя се усмихна. Е? Сложила си бе лепенка и бе изпила два аспирина. Струваше си. Все още не беше под кея.

Погледът ѝ се плъзна по необятната равнина на леглото. Спомни си — апартамента в „Пиер“, благотворителния бал... цялата суматоха. Придърпа завивката, за да покрие рамото си. Какъв размер беше това легло, в края на краищата? Беше по-голямо от всички, които бе виждала. По-голямо от „Калифорнийски крал“? Може би лежеше в „Принц Пиер“. „Принц Пиер“ по-голямо ли е от „Калифорнийски крал“? Кой знае? До нея имаше място още за цяла армия. Претърколи се, без да обръща внимание на болката в дясното бедро. Погледна часовника на нощното шкафче. Още бе рано. Във Флорида сега щеше да е започнала разходката си със Силвия. Усмихна се. Днес обаче щеше да стане, да тръгне по Пето авеню и да разгледа коледните украси на витрините преди всеки друг. Щеше да се облече топло и да си сложи новите кафяви кожени ръкавици, които бе успяла да си купи от „Бергдорф“. Преди това обаче, като че ли беше по-добре да се завие през глава и да поспи още малко...

Когато чу да се звъни, Филис седна. Кой би могъл да е? Камериерката никога не идваше толкова рано. Децата ѝ сто процента още спяха. Вече бе успяла да научи, че Ню Йорк се буди късно през почивните дни. Филис спусна боязливо краката си на пода и тръгна към вратата на апартамента. Преди да стигне, се позвъни още веднъж. После се почука. Без дори да погледне през шпионката, Филис отвори гневно вратата.

— Какво!? Какво!? — попита тя и тогава, когато отвори достатъчно, видя огромен букет цветя, по-висок от всички, които бе виждала, зад който стоеше Силвия Кац — в коридора на „Пиер“, с изпомачкан зелен полиестерен костюм за бягане. Ципът на горницето бе отворен наполовина и отдолу се виждаше половината от надписа „Аз обичам Ню Йорк“ върху фланелката на Силвия.

— Стана ли вече? — попита Силвия.

— Не мисля — каза ѝ Филис. — Мисля, че сънувам кошмар.

— Много мило. Няма „здравей“, няма нищо. Само „кошмар“ — отбеляза Силвия невъзмутимо и мина покрай Филис. Носеше черната си лачена чанта и пазарска торба. Остави цветята в коридора, а пазарската торба — върху масичката, настани се в едно тапицирано с коприна кресло и стисна чантата в скута си. — Ето така — каза тя.

Филис внесе цветята и се обърна към приятелката си:

— Кога пристигна? Как попадна тук толкова рано?

— Взех последния самолет снощи. Кацнах в единайсет и четирийсет и пет, но не исках да те безпокоя.

— А къде отиде?

— Не отидох, а стоях. На летището.

— В хотела на „Ла Гуардия“? — Филис беше ужасена. Силвия не харчеше пари току-така.

— Не. Какъв хотел? На летището. На един стол.

— Прекарала си нощта на стол? На летището?

Силвия Кац сви рамене. Филис си спомни, с известни угризения на съвестта, за огромното си, удобно легло.

— Трябваше да се обадиш.

— Обадих се. Беше излязла, така че останах на летището. Не беше лошо.

— А какво правиш тук?

— Трябваше да се махна — отговори Силвия.

— Да се махнеш? От какво да се махнеш?

— Не можах да понеса напрежението.

— Какво напрежение? Кой те е безпокоил?

— Айра. Мъжът ти. Знаеш го какъв е понякога. Винаги, когато го посещавах, го чувах да казва само: „Силвия, Ню Йорк е самотен и опасен град“.

— Айра не може да говори. Мъртъв е.

Силвия махна с ръка.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не ме заплашва нищо и не съм самотна, в точния смисъл.

Силвия стана от креслото, сякаш беше алуминиевият шезлонг в „Пайнхърст“. Отиде бавно до откритата врата на спалнята. Кимна.

— Не ми казвай, че си... знаеш.

— Разбира се, че не. Поне засега.

— А да не би да мислиш за това? Ха!

— Мисля.

— Ха! — повтори Силвия и се огледа. — Хубаво местенце.

Филис кимна, сякаш бе свикнала с обстановката.

— Децата настояха — каза тя. — Искаш ли да го обиколиш?

— Не бих отказала — отвърна Силвия.

Филис отвори вратата към спалнята, показва на Силвия величественото легло, огромните шкафови, четирите телефона,

разкошната, покрита с огледала и мрамор баня.

— Защо наистина си тук? — попита Филис, докато Силвия тършуваше сред принадлежностите за къпане и шампоаните върху тоалетката.

Силвия погледна в огледалото, после надолу, към фланелката, издутия си корем, сандалите (макар че сега те бяха допълнени, това е точната дума, с чифт дебели червени чорапи).

— Не исках да прекарам почивните дни сама — призна Силвия много тихо. — Не още веднъж.

— Нали децата ти щяха да дойдат от Синсинати?

— Щяха. После нямаше. Снаха ми се разболя.

— Ха! Ако вярваш на това, искам да ти продам стария си зъбен мост.

— Пак ли имаш проблеми със зъбите? — попита угрижено буквалната Силвия.

Горката, помисли си Филис. Снаха ѝ я ненавиждаше, а синът ѝ позволяваше това.

— Да се върна ли? — попита Силвия с изтънял глас. — Не искам да ти се натрапвам.

— Разбира се, че не. Добре дошла си. Децата ще се зарадват. — О-ха-а-а. Това беше сериозна по мащабите си измама, но пък и никой не биваше да прекарва почивните дни сам. — Силвия, излез от банята. Седни на канапето. Или, може би, искаш да легнеш в леглото?

Силвия поклати отрицателно глава и седна на стола с права облегалка, който беше до масичката за чай.

— Тук е добре — каза тя и се намести вдървено.

— Искаш ли да закусиш?

— Не. Хапнах поничка на летището. Не искам да ти създавам проблеми, Филис. Мога да отида някъде другаде.

— Къде? — попита Филис. — В хотел? Знаеш ли колко са скъпи хотелите тук? Така или иначе, хотелите са претъпкани заради Коледа. — Ако бе готова да харчи пари, Силвия наистина бе отчаяна. — Слушай — продължи Филис, — ще се обадя на рум сървис. Ще си поръчам препечени филийки, ще поръчам и за теб. С кафе и прясно изстискан портокалов сок. Тук е по-добър от онзи във Флорида. Не знам как го правят.

Филис вдигна слушалката.

— Мога ли да ви помогна, госпожо Герономос? — попита някакъв глас. Струваше ѝ се чудно, че персоналът на хотела знае името ѝ и всичко останало за нея. Беше тук само от пет дни.

— Закуска за двама — отговори Филис с известно смущение. Като че ли криеше нещо. Като че ли... — Една приятелка дойде да ме види — обясни тя. Служителят не реагира.

— Не е ли скъпо? — попита Силвия. — С рум сървис и така нататък? В „Хауард Джонсън“ за това искат по два долара и половина допълнително.

Филис само поклати глава.

— Тук не вземат допълнително.

Не, не вземаха допълнително, защото цените и без това бяха астрономически. Щеше да плати сама. Сюзън не беше длъжна да плаща всичко. За момент, докато гледаше мрачното изражение на приятелката си, ѝ стана все едно дали ще ѝ поискат цялата месечна пенсия.

— Силвия, понякога животът има нужда от украшения — каза Филис. — В края на краищата това е първото ти посещение в Манхатън от години, нали? — Силвия бе живяла в Куинс, но не беше чак такава космополитка. — Не си идвала тук, нали?

— Идвала съм — отвърна Силвия. — Идвала съм със сестра си, малко след войната.

За Силвия съществуваше само една война — Втората световна. Нямахме Корея, нито Виетнам, нито „Пустинна буря“.

— Е, оттогава нещата малко се промениха — каза Силвия и отново вдигна слушалката.

— Да, госпожо Герономос? — попита гласът. — Нещо друго?

— Да, моля — отговори Филис. — Бутилка шампанско. Ще си устроим парти.

ДВАНАЙСЕТ

Дата: 9/12/1996

от: Sharon@missioncontrol.com

до: sis@sigmonde.com

ОТНОСНО: ОПЕРАЦИЯ „ГЪРСЕНЕ НА ДЪРТАК“

„Сиг, все още не съм свършила всичко, но Монтеги Дънлийд е записан като един от десетимата най-богати хора в Англия във Форбс Интернешънъл за 1981 г. Роден е в Глазгоу през 1921 г. Хитър шотландец. Спечелил е по-голямата част от парите си от авиолинии през седемдесетте. Притежава по-голямата част от Монтана. Бил е женен в продължение на двайсет и шест години за една от наследниците на Гинес, но тя е починала през 89-та. Няма деца...“

Съобщението по електронната поща продължаваше, но за Сиг това не беше нужно. Невероятно. Филис бе успяла, някак си, да се запознае и да се сприятели с богат дъртак сама. Сви рамене. Иди, че разбери.

Тази понеделнишка сутрин Сиг се чувстваше зле, както повечето понеделнишки сутрини през последните няколко месеца. Пазарът беше нервен — тя също. Един от дилърите ѝ бе изял главата и тя забеляза, че ограниченият достъп до позициите му е вдигнат случайно (и незаконно). За да се поправи грешката, тя и някой от служителите трябваше да пропилят цяла сутрин, без никаква печалба. Сега, тук, на екрана на терминала пред очите ѝ се появи първата истинска коледна честитка. Взе телефона и набра номера на Брус.

— Хюстън? — каза му тя, когато той вдигна слушалката. — Готови сме за старт.

— Да не би пак да си гледала Том Ханкс, сестрице моя? Той вече е щастливо женен. Забрави „Аполо 13“. — Изпъшка. — Не трябваше да се доверявам на Шарън. Знаеш ли колко време ми отне, докато оправя мама за тъпия бал в събота вечер? После се оказа, че Бърнард иска да изпробва роклята ѝ. Знаеш ли, че смахнатият стар педал ми се обади точно три пъти от снощи?

— Зарежи Бърнард. Имаме по-страстна птичка.

— Знам, че е страстен, само че страстта му е към мен. Не си падам по възрастни мъже.

— Брус, имам предвид Монтеги Дънлийд. Той е по-богат от Господа и излиза с мама.

— Шегуваш се. Е, така или иначе, ще е безполезно. Тя ще провали всичко.

— Ще опитам да я придружавам.

— Какво!?

— Ще излизам с нея, с някого. Така ще я контролирам... е, поне доколкото е възможно.

— Ха! Желая ти късмет. Защо не опиташ да контролираш някое цунами?

— Какво, по дяволите, е цунами?

— Голяма японска приливна вълна, Сиг. Удивително! Ти не знаеш всичко! — Замълча за миг. — Добре. Ще отида в хотела рано. Можеш да опиташ с контрола, но мисля, че е безполезно. Все едно. Радвам се, че на мен се пада лесната задача. Знаеш... когато трябва да накараш свинята да...

— Брус! Тя ти е майка!

— Казах го с най-добри чувства. — Хрумна му нещо. — Както и да е. С кого смяташ да отидеш? Не си имала среща откакто Боб Доул е бил в пубертета.

Сиг реши да заобиколи забележката и я остави без коментар.

— Ще бъда с Филип — отговори тя. Беше скъсала с него, когато ѝ заяви, че връзката им няма бъдеще. Да поиска среща с него би било удар по гордостта ѝ, но ѝ трябваше придружител, а нямаше никой друг.

— Да влезе убития.

— Брус, млъкни и ела в „Пиер“ в три.

Беше осем без петнайсет и апартаментът в „Пиер“ приличаше на връхлетян от цунами — огромното легло беше осеяно с ненужни неща от гардероба като опустошен от стихията бряг. Банята напомняше картина на импресионист — гримове с различни цветове се преливаха един в друг по цялата тоалетна масичка и по пода. Сиг, облечена в строга тъмносиня тясна рокля, се опитваше едновременно да пооправи всекидневната и да слуша караницата на майка си и брат си в банята.

— Няма да си сложа пак тези проклети перли, ала Барбара Буш! — викаше Филис. — Ще заприличам на Нейтън Лейн от „Клетка за птици“.

— Щом няма да приличаш на Джин Хекман, всичко е наред — уверяваше я Брус.

Сиг се опитваше да изчисти около госпожа Кац, която в това време седеше съвършено безучастно. За какво ли си мислеше старата птица? Колко смяташе да остане тук? „Това трябва да е Сюзън, а това трябва да е Брус — бе казала тя, гледайки Тод, който бе поженственият от двамата. — А това, разбира се, е Шарън.“ „Да, дебелата“, бе отвърнала Шарън.

Сиг плащаше огромна сума, а стаята бе заприличала на бърлога на тийнейджъри. Изрита един плик от „Бергдорф“ под леглото с неподозирана злоба. Следобедът представляваше тричасови непрекъснати спорове. Най-напред Филис искаше да отиде така, както е. След това се бе съгласила да се облече, но не искаше и да чуе за каквото и да било присъствие на Сиг. Най-накрая Сиг бе успяла да ѝ се наложи, но пък тогава Филис реши да не позволява на Брус да оправи лицето и косата ѝ.

— Той ме видя най-обикновена в самолета — настояваше Филис. — Харесва ме такава.

Най-накрая Брус сложи край на спора, като заплаши, че ще скочи през прозореца. Сиг грабна наръч вестници, отвори един шкаф и ги натика вътре ядосано. След това взе торбата, с която ходеше майка ѝ — плетена жилетка — и заедно с няколко други подбрани отпадъци я скри зад спускащата се до пода завеса. С Филис нищо не можеше да мине нормално, лесно или безболезнено.

Дори и този късмет с Монтеги Дънлийд май щеше да отиде по дяволите. Трябваше да накарат майка си да изглежда финансово

осигурена, привлекателна и поне минимално приятна. Невъзможна задача, даде си сметка Сиг. Брус не беше черноглед, беше реалист.

Огледа апартамента. Букетът за сто и шейсет долара беше главозамайващ. Сиг добави още малко вода и вдигна картичката: „Очаровахте ме. Бих искал да ви опозная по-добре. Пол Кушинг“. Майка ѝ да очарова човек като Пол Кушинг? Сиг отвори очите си по-широко, мина покрай букета и оправи възглавниците върху канапетото. След това извади списанията от чантата си. „Форбс“, „Форчън“ и така нататък. Разхвърли ги небрежно върху масичката и едната табуретка. След това извади последния брой на „Уолстрийт Джърнъл“, отвори го на страницата с борсовите индекси и го остави върху подлакътника на креслото.

Най-накрая всичко изглеждаше съвършено, включително и Филис. Тя влезе в стаята, облечена в сребристо бежов костюм с панталон и шал от „Хермес“, мушнат в яката. Сиг едва не потрепери, когато си помисли колко ѝ е струвало това, но не можеше да не признае, че майка ѝ изглежда небрежно-елегантна. Сега Брус приличаше на корабокрушенец от царството на мъртвите.

— Готова ли е, според теб? — попита той. Сиг кимна. — Слава богу — въздъхна Брус, върна се в спалнята и се просна върху леглото. — Елате, и ми прелейте кръв.

— Мамо, трябва да поговоря с теб — каза Сиг рязко. Заведе майка си в банята, която сега бе пълна с новите неща на Филис и някои от *боклуците* на госпожа Кац. — Достатъчно. Стига вече — заговори Сиг. — Тя не би трябвало да стои тук.

— Как така „не би трябвало“? Тя е тук. Няма къде другаде да отиде в Ню Йорк.

— Мамо, в Ню Йорк има предостатъчно хотели.

— На стаята ми тук ѝ няма нищо.

Опита да сдържи желанието си да ритне майка си по кокалчето. Беше изнервена — нямаше съмнение в това. Часовникът отброяваше минутите и макар че нещата с Монти изглеждаха обещаващо, Сиг не можеше да финансира този кадрил още дълго. Присъствието на госпожа Кац — седнала, както винаги, на стола с права облегалка и стиснала чантата в скута си, сякаш се вози в автобус — не предизвикваше романтични представи. Майка ѝ имаше нужда от

бавачка, колкото тя самата имаше нужда от проверка на разплащателната си сметка. Пое дълбоко въздух.

— Стаята тук е за теб — обясни тя, както се обяснява на дете, значително по-малко от Джеси.

— О, леглото е огромно. Дори и да хърка, пак не бих усетила, че е там.

— Спи в едно легло с теб? — попита Сиг с глас, който издаваше ужаса ѝ от всичко това. Цялата тази старческа женска плът, увисналите задници, разширените вени, изкривените от артрит ръце... Потрепери. Някой ден щеше да...

— Мамо, кажи ѝ да си вземе отделна стая. Ако трябва да спиш с някого тук, поне нека да е мъж. Това е любовно гнездо, а не старчески дом.

— О, извинявай, мила моя. Само че фактът, че плащаш сметката, не ти дава право да командваш кой ще остане и кой ще си върви. Силвия може и да не е способна да предизвика пожар в мъжките сърца, но пък е единствената ми приятелка, която не се обижда от шегите ми. Винаги ме е включвала във всичко, дори и никой друг да не ме иска, ако не желая да си отида. Нямах право...

Сигорни пресметна наум. Ако не даваше на майка си много пари за харчене, би могла да я остави в хотела до Нова година. За Силвия Кац щеше да мисли по-нататък.

— Как е Монти? — попита тя с най-безразличния тон, който успя да изимитира. Как човек разпитва майка си за сериозността на намеренията ѝ? Докъде е стигнал той? Сиг отново потрепери. Мисълта за физическия контакт между тези две развалини беше още по-кошмарна от мисълта за Силвия Кац в леглото на майка ѝ. Може би, помисли си, щеше да е по-добре, ако хората издъхваха на петдесет — тихо, кротко, без суматоха и проблеми. Истината обаче бе, че Монти нямаше да стигне много далеч, ако Силвия Кац хърка в спалнята.

— Слушай — каза Сиг, — това не е домът на госпожа Кац. Дори не е и твой дом. За бога, не е и мой дом. Това е място, което използваме, за да...

— О, Сюън, Сюън, Сюън. Какво ще правя с теб? Понякога животът има нужда от украшения. Как бих могла да оставя Силвия в някой мотел на Западна петдесет и пета улица, например? Тя е моя приятелка, Сюън. И не проваля шансовете ми с Монти, повярвай ми.

— Филис отиде до тоалетката и се консултира с огледалото над нея. — Той знаеше как изглеждам, преди да ме промените. Харесва ме каквато съм — с брадавиците, студеното къдрене и всичко останало. След бала се виждах с него два пъти. Първия път хапнахме, а втория — пазарувахме за Коледа. — Филис погледна дъщеря си. — Имаме подарък за теб. — Искаше да ѝ покаже, че Монти ще бъде добър баща.

— Нямам нужда от друг подарък, освен вестта, че Монти ти е направил предложение.

— Слушай, не виждам никакви мъже да са се втурнали да ти предлагат брак — каза Филис рязко. — Правя каквото мога. Аз вечно съм тази, която трябва да прави всичко. — Седна и кръстоса крака. За миг Сигорни почувства, че теорията за гените е вярна — Филис говореше точно като нея самата.

— Излизам с Монти, защото го харесвам, а не заради вас. Но той ще ви повлияе добре. Знае работата и отговорностите си. — Стана. — Трябва да си взема чантата.

Филис отиде в спалнята.

Позвъни се и Сиг затвори вратата на спалнята, за да не се вижда брат ѝ.

— Аз ще отворя — каза тя.

Филис кимна и тръгна към канапето.

— Не сядай! — извика Брус. — Ще изпомачкаш панталона.

— Какъв досадник — промърмори Филис.

— Виж кой говори! — изрева Брус.

— Престанете. И двамата! — нареди Сиг и, както винаги, се почувства като единствения възрастен в стаята. Погледна се в огледалото и приглади косата си. След това отвори.

Пред нея стоеше Монтеги Дънлийд, изправен върху облите си крака. Протегна ръка и стисна нейната сърдечно.

— Здравейте, здравейте — каза той със силен, но очарователен шотландски акцент.

Сиг го покани да влезе. Надяваше се да забележи стаята и усилията, които е положила. Изглеждаше обаче, че Монти забелязва само майка ѝ.

— Филис, изглеждаш достатъчно добре, за да те изяде човек!

— Моля те — отвърна Филис, — да не започваме с такива приказки толкова рано.

Сиг се зачуди дали ще припадне или ще удуши майка си. Стори й се, че чува сподавения стон на Брус от спалнята. Щеше да удуши и него. Монти обаче изглеждаше във възторг от нелепия хумор на Филис. Седна и се изкиска.

— Това ми припомни нещо — каза той. — Старо, сбръчкано и мирише на джинджър, що е то? — Изчака и тъй като никоя от двете жени не отговори, се разсмя. — Физиономията на Фред Астер — обяви той и се заудря по коленете.

Сиг чу още едно стенание откъм спалнята и пак се замисли за братоубийство. Зарадва се, когато на вратата се позвъни отново. Въведе Филип. Беше висок, слаб човек с ръбест костюм и притъпено чувство за хумор.

— Филип Норман — представи го на Монти.

— Но името ми не е Норман! — захили се Монти.

Филип не се усмихна на плоската шега.

— Не — зае се да обяснява, — това е името на рода ми.

— Значи сте благородник? Значи сте сър Норман?

— Не — започна Филип. — Не, само Филип Норман.

— Но името ми не е Норман — повтори Монти и този път Филис се изкиска. Както и Брус, в спалнята.

Филип погледна към вратата.

— Това е госпожа Рочестър — обясни Сиг. — Държим я в другото крило при Джейн Еър. Не й обръщайте внимание. — Погледна часовника си. — Ако не тръгнем веднага, ще закъснеем. Градът е задръстен заради празниците и ако не тръгнем навреме, изобщо няма да стигнем — добави тя и ги поведе навън, в нощта.

— Защо адвокатите трябва да се заровят на триста метра под земята? — попита Монти.

Филис се притисна към него и попита:

— Защо?

— Защото там някъде, дълбоко, са свестни момчета.

Филип Норман, адвокат в Ей Ти енд Ти опита да се усмихне.

— В коя фирма казахте, че работите — попита Монти коварно. — Не беше ли „Дагиизмамим & Бързо“?

Филис избухна в смях.

— Не, мисля, че беше „Кротувай & Бъдимил“.

Монти изрева от възторг.

— Още шампанско? — попита той.

Бяха в кафене „Люксембург“, в Уест Сайд, което беше малко шумно и малко по-развеселено, отколкото Сиг бе свикнала. Това обаче — нямаше как да не признае — имаше своите преимущества. Първото беше, че разговорите на майка ѝ и Монти не я караха да се черви напълно, а второто — че ако Филип решише да каже нещо, никой нямаше да го чуе. И накрая, никой познат нямаше да я види с него, а това спасяваше гордостта ѝ. Бяха почти привършили с вечерята, сервираха кафето. Сиг започваше да чувства, че целият маскарад може би си е струвал в края на краищата.

— Не, благодаря, не искам повече — каза Сиг, когато Монти се опита да ѝ налее последното шампанско. — Някои от нас утре са на работа.

Не ѝ се вярваше, но майка ѝ и Монти се спогаждаха отлично. В известен смисъл това не бе необяснимо — и двамата бяха еднакво мръднали.

— И аз не искам — обади се Филис. — Утре ще имам страхотно главоболие.

— Главата не боли от шампанското — обясни Монти, — а от липсата на сексуално удовлетворение.

— Не мисля, че това е сред проблемите ми — отвърна Филис, но в очите ѝ се появи пламъче, което стресна Сиг и накара Монти да стане още по-дързък.

— Без да обясняваме надълго и нашироко, решението на проблема ти се намира в моите гащи — каза той на Филис.

— Слушай, скъпи, може да имам нужда от любов, но нямам нужда да се смея — отговори Филис сдържано. — Защо мъжете си мислят, че който и да било дава пет пари за пенисите им, освен уролога?

— Увереността ми се основава на общественото мнение — ухили се Монти. — Знаеш ли какво е общото между гърмящата змия и четирисантиметровата пишка?

Филис сви рамене.

— Никой не иска да се чука с тях — отговори Монти и пак се изсмя с цяло гърло.

Филис също не се сдържа и се разсмя, но след това се овладя и присви устни.

— Лично аз нямам никакво желание да виждам ничий мъжки троен комплект.

Но отказът ѝ изглежда настърви Монти още повече.

— Никой не ми е казвал „не“ през последните трийсет години — призна той.

— Време е да свикнеш — увери го Филис, но Сиг бе сигурна, че майка ѝ е доста очарована от този недодялан, див шотландец.

Зачуди се докога ще трае късметът им.

ТРИНАЙСЕТ

Първата вечер от Ханука дойде и си отиде. От малки сестрите и братът не бяха обръщали голямо внимание на този празник, но сега, след като ги имаше Травис и Джеси, отново започнаха да купуват подаръци. Жалко, мислеше си Сиг, че Ханука, който всяка година се празнуваше на различни дати, никога не се падаше след Коледа — когато би могла да се възползва от намалението в цените. Беше решила тази вечер да покаже апартамента си на Корнелия Уорън, брокер, след това да купи няколко скромни подаръка, да се види с майка си и да посети презряната, но неизбежна коледна вечеря на фирмата ѝ. Тя винаги се превръщаше в тест за издръжливост, но тази година гарантирано щеше да е изпитание с огън. Както обикновено, щеше да се състои в едно от централните заведения, в които сервират скоч и пържоли и които Сиг ненавиждаше.

Излезе от работа рано, взе душ, облече се и изсуши косата си. После изтегли триста долара от банковия автомат край ъгъла. И тръгна в декемврийския полумрак, твърдо решена да свърши каквото трябва.

Четирийсет минути по-късно излезе от „Шварц“ с празни ръце и повече от леко замаяна. Беше видяла кошница с котка и три котенца и реши да я купи за Травис, но после погледна етикета с цената — двеста и седемдесет долара! Джеси обичаше куклите Барби, но вече имаше толкова много, че единствено специалният коледен вариант би могъл да попълни колекцията ѝ, а Сиг нямаше намерение да даде сто двайсет и пет долара за някаква си пластмасова кукла. Кой би могъл да си позволи подобно нещо? Кой са тези хора? Магазинът беше пълен и Сиг, огряна от деликатна зеленикава светлина, напусна с триста непокътнати долара и разбита на пух и прах гордост.

Стори ѝ се някак естествено да измине пеша двете пресечки до „Пиер“. Само за да видя какво прави мама, каза си. Даваше си сметка обаче, че се нуждае от подкрепа и утеха не по-малко, отколкото ѝ се искаше да се измъкне от ситуацията. Майка ѝ не беше от сърдечните и топли хора, а по-скоро напомняше гранит — но точно сега Сиг се

нуждаеше от нещо солидно. Когато стигна до апартамента, вече се бе успокоила. И слава богу, защото Филис, както обикновено, бе твърде заета със себе си, за да забележи каквото и да било.

— Какво ще правиш довечера? — попита Сиг, някак тъжно.

— О, ще дойде Монти. Може би ще излезем да хапнем, а може и да поръчаме нещо тук.

Сиг се надяваше да излязат. Вечерята в „Пиер“ можеше да достигне триста долара, при това без вино.

— А ти какво ще правиш? — попита Сиг госпожа Кац натъртено.

— Ами... предполагам, че и аз ще остана тук. Имам да прочета нещо.

Възрастната жена измъкна от джоба си свито на руло списание. За втори път в продължение на по-малко от минута Сиг сериозно се замисли над възможността да удуши тази преминала критическата възраст жена.

Боже, трябваше да покани госпожа Кац на вечерята на фирмата, само и само за да я махне оттук! Как би могъл Монти да се сближи с майка ѝ, след като Силвия Кац непрекъснато му се плете в краката? Не знаеше ли Силвия какво означава такт?

— Ако искаш, по-късно можем да се срещнем долу, за да пийнем по нещо — намекна Сиг на майка си. Ако успееше да заведе Монти и Филис в бара, биха могли да се случат някои неща. А междувременно госпожа Кац би могла да си легне и да се махне от хоризонта.

— Обикновено не пия толкова късно — каза госпожа Кац на Филис. Сниши глас и добави: — Ако реша да го направя, трябва да стана посред нощ. Или... то знаеш.

Сиг дори не искаше да знае. Дори не искаше да мисли за това. Кога самата тя щеше да достигне фазата от живота, когато ще са ѝ необходими памперси? Боже, ставаше зловна. Заради празниците — винаги ѝ се отразяваха така. Погледна си часовника. Закъсняваше за проклетата вечеря.

— Приятна вечер с Монти — пожела на майка си натъртено.

— Благодаря — пропя Силвия Кац.

Сиг бе опитвала — успешно — да избягва шефа си цяла вечер, но това бе само половината предизвикателство. Ако дадеше шанс на

Бил, той отново щеше да ѝ дръпне една реч за лошите ѝ резултати, за това, че от месеци не е привлякла нито един нов клиент и за това, че тази година няма да има премия за Коледа. Сиг не би понесла да изслуша всичко това. Сега обаче ѝ се налагаше да слуша брътвежите на колегите, които бяха на масата ѝ. Брокерите доста приличаха на рибарите — винаги разказваха колко голяма риба са хванали. И общо взето бяха склонни да лъжат. Лъжата служеше за две неща — най-напред им помагаше да се чувстват по-добре в тази лоша година, и после — караше другите да се чувстват по-зле.

Сиг знаеше със сигурност, че повечето лъжат. Операторите регистрираха всички нови сметки и Сиг ги проверяваше всяка седмица. Знаеше и че не само тя е затънала, но за нея — по-възрастна от мнозина други и единствената жена, която винаги се е справяла добре — залогът изглеждаше доста по-голям.

Успя да прекара по-голямата част от вечерята в оживени разговори с някакъв търговски представител от остров Стейтън и като от време на време се усмихваше широко наляво и надясно. Надяваше се да създаде впечатлението, че е твърде щастлива, за да обръща внимание на когото и да било. Въздъхна с облекчение, когато сервираха десерта, и си тръгна веднага след това.

В таксито вече можеше да се отпусне и да зареже театъра. Нямаше как да не се зачуди какво ли прави майка ѝ в този момент. Нейната вечер сигурно е била далеч по-добра.

След като се пребори с трафика на излизащите от театрите, Сиг най-после се добра до „Пиер“. Мина през красивата ротонда и влезе в кафе-бара. Погледна си часовника. След дългото пътуване с такси, вече бе единайсет и половина. Вероятно беше твърде късно, за да позвъни в апартамента, но въпреки това реши да опита. Чувстваше, че е нелепо, но искаше, копнееше за утехата на...

— Здравейте. Какво правите тук? — Сиг се вгледа в много сините очи на един възрастен мъж. Позна го след миг — господин Кушинг от бала.

— А вие какво правите тук? — попита го тя.

— Придружавам Уенди — отговори Пол. — Но вие не отговорихте на въпроса ми.

Сиг се засмя.

— Е, аз, така да се каже, придружавам майка си. Тя ви каза, струва ми се, че ще отседне тук — обясни. Спомни си цветята, които ѝ бе изпратил. — Вие знаехте, че е тук, нали? — Погледна го и някак си ѝ мина през ум, че би могла да сподели с него поне част от истината. — Малко съм обезпокоена заради онзи тип, когото срещна на бала онази вечер.

Пол се усмихна.

— В наши дни никоя предпазливост не е излишна. Майките и бабите трябва да бъдат защитавани. — Сниши глас. — Искате ли да го проверя? Имам цяла служба, която се занимава с това.

— Наистина ли? — попита Сиг. — Това някаква параноя ли е?

Пол сви рамене.

— Може би. Когато синът и снаха ми умряха, ми остана само Уенди. Може би съм прекалено подозрителен, но тя е наследничка, а и без това в наши дни не е лесно да отгледаш тийнейджър.

Сиг кимна.

— Не мисля, че някога е било лесно. Не че това е утеха за вас, разбира се. — Замълча. — Съжалявам за сина ви и снаха ви.

Пол сви рамене.

— Седна зад волана пьян. Винаги ще се чувствам виновен, че не го спрях. — Пак сви рамене. — Благодарен съм, че поне Уенди остана жива. — И двамата замълчаха. — Е, какво ще кажете за едно питие? — попита той след малко.

Приятен мъж, помисли си Сиг. Ако не беше толкова стар, би могла дори да... но всъщност той беше идеалният бащински тип мъж.

— А бихте ли желали да изпием това питие горе? — попита тя, за да се възползва от случая. Филис се заяждаше с него, но това изглежда му доставяше удоволствие... или го забавляваше. Може би беше отегчен — или мазохист. Знае ли някой?

— С удоволствие — отвърна Пол. — Трябва да призная, че се възхищавам на близките отношения в семейството ви. Рядко се срещат роднини, които толкова обичат да са заедно.

Сиг само се усмихна.

— О, да — каза тя и си припомни, че благоразумието е по-важната част на смелостта. После я обзе вдъхновение. — Бихте ли желали да дойдете на рождения ден на майка ми вдругиден?

— Разбира се. Мога ли да доведе и Уенди? Бих желал да види задружното ви семейство.

— Естествено.

Подаде ѝ визитката си. Отидоха до асансьора и Сиг натисна бутона. Вратата се отвори почти веднага и двамата се качиха до апартамента. Тя извади ключа си и отвори вратата колкото е възможно по-тихо. Нямаше смисъл да безпокои майка си, ако Монти вече си бе тръгнал. От вестибюла обаче видя, че лампите светят. Във всекидневната се чуваха гласове. Когато се приближи още повече, чу майка си:

— О, какви хубави карти!

— В началото говореше друго — чу се дрезгав глас.

— Важното е да правиш точки — каза госпожа Кац.

Сиг влезе на пръсти във всекидневната, Пол Кушинг я последва. И замръзна.

— Ти си луда. Нямах право, защото в купа има жокер — укори някой госпожа Кац. Там, на масичката, на която обикновено оставяха поръчките сервитьорите от рум сървиса, седяха майка ѝ, Монти, Бърнард Кринц и госпожа Кац. Ужасът бе, че в средата на масичката имаше купчина дрехи и обувки, а Монти беше гол до кръста. Трябваше да минат няколко мига, докато Сиг осъзнае, че госпожа Кац е повече от гола — беше без обувки и чорапи, които се търкаляха на масата заедно с жилетката, очилата и роклята ѝ. Беше по найлонов комбинезон, доста издут. Виждаше се, че под него е закопчана в някакво страховито долно облекло. Сиг извърна очи от презрамките и циповете и изпищя.

— В тази стая всички сте луди! — извика Сиг.

— Господи! — възкликна госпожа Кац и притисна ръка към провисналите си гърди. — Изплаши ме.

— Какво, по дяволите, правите? — попита Сиг четирите изрода.

— Играем канаста с разсъбличане — обясни Монти мило. — Майка ви спечели ризата ми.

Сиг погледна покрай покритите с бели косми гърди на Монти към майка си, която седеше спокойно, с подредени пред себе си карти. Не бе загубила дори обеща. На масата нямаше нищо нейно — нито дрехи, нито аксесоари. Слава богу! А какво щеше да си помисли Пол Кушинг? Мисълта, че тези древни старци могат да кривнат от правия

път, я влудяваше. Не знаеше дали да плаче или да се смее, но каквото и да направеше, бе сигурна в едно — гледката никак не ѝ харесваше.

— Кой започна това? — попита тя укоризнено.

Госпожа Кац я погледна съвсем спокойно. Всъщност, сега, когато тежкият корсет и обемистият сутиен с цялата им подкрепяща конструкция се виждаха, изглеждаше така, сякаш тя имаше повече дрехи, а не по-малко. Нищо чудно, че мъжът ѝ, Сид, я бе напуснал — подкрепяше я повече метал, отколкото бе нужен за мост.

— Идеята да играем канаста беше моя — обясни госпожа Кац скромно, все едно заслужаваше похвала, а не укор. — Трябваше ни четвърти, така че се обадохме на Бърнард. — Хлъцна. Пред нея имаше четири празни чаши за уиски. Пила ли беше?

— А на кого му хрумна хазартната част?

— Е — каза майка ѝ равнодушно, — Силвия не обича да залага пари, така че Монти предложи да играем като покер с разсъбличане. Тъй като никога досега не беше играл канаста и не носи бижута, взехме ризата му.

— Аз заложих ръкавелите си, „Картие“ — обади се Бърнард Кринц с повече ентусиазъм, отколкото бе показал по време на целия бал. — Не съм играл канаста от смъртта на майка ми.

Сиг се обърна към Монти.

— Убедили сте ги да играят канаста с разсъбличане? — попита го с удивление. — Какво ще последва? Игра на бутилка? „Истината или едно желание?“

— Как се играят тези игри? — попита Монти, видимо заинтригуван. — В Глазгоу не ги знаехме.

Сиг извърна очи от гръдния му кош. Вратът му висеше като обеци на кокошка под брадичката и се сливаше с торса на място, което Сиг не искаше да види. Беше зле избръснат, веждите му бяха поразрошени от тези на Бруки Шийлдс в урагана. Остаряването беше нещо ужасно. Това бе отвратително разложение, унижение за плътта.

Сиг си обеща да удвои аеробиката и да отслабне с два килограма. Никога нямаше да позволи собствената ѝ плът да увисне, кожата ѝ да заприлича на торба, краката ѝ да се тътрят. По-скоро щеше да умре. Погледна майка си.

— А как мина *твоята* вечер? — попита я Филис.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Силвия Кац се бе проснала като купчина върху канапето с чаша аспирин в ръка, опряла пластмасова торбичка с лед на челото си. Филис не можа да не се усмихне, макар и да направи опит да го скрие. Цената на греха беше твърде висока за Силвия, но подобренията в характера ѝ, предизвикани от алкохола, поне според Филис, си го заслужаваха. Предишната вечер приятелката ѝ се бе показала в нова светлина и Филис я бе харесала. Подозираше, че Монти и Бърнард Кринц бяха още по-доволни.

— По-добре започвай да се готвиш за рождения си ден. — Силвия отново сложи торбичката с лед на челото си. — Те ще устроят голямо празненство.

— Е, и? — попита Филис с коварна усмивка. — Искаш ли пържени яйца със сирене за обяд? Или нещо друго? Омлетите са фантастични.

— О, гадост! Сигурно ме хваща грип — отвърна Силвия. — Дори и от филийка препечен хляб ще... — Потрепери.

— Може би имаш сутрешна болест.

— Каква шегаджийка.

— Кой се шегува? Миналата нощ си прекара чудесно, нали? Гаврътна три уискита.

— Не си спомням всичко, но мисля, че аз и Монти губехме.

— Мисля, че сте си лика-прилика — каза Филис.

— Не бъди отвратителна. Така или иначе, той е твой приятел.

Филис сви рамене. Беше странно — Монти бе плешив и непривлекателен. Пиеше прекалено много, а обсипаният му с капиляри нос го доказваше. Беше нисък и имаше шкембенце. Когато обаче свали ризата си, Филис почувства някакво... Е, не беше в състояние да каже точно какво, дори и пред себе си. Гърдите му бяха покрити с къдрави бели косми. Гърдите му бяха големи почти колкото нейните. Въпреки всичко Филис не преставаше да се пита какво ли би почувствала, ако притисне торса си към неговия.

— Извинявай, не е моя работа, но...

Винаги, когато Силвия се канеше нещо, което изобщо не е нейна работа, да стане нейна работа, започваше с тези думи. Филис се усмихна. Безкрайното ѝ търпение към откровеността и тъпотата на Силвия бе изумително, а в същото време не бе в състояние да понесе и най-малката глупост от страна на Сюзън и Шарън. Защо?

Силвия се прокашля със звука, който издаваше съдомиялната ѝ машина, преди да се повреди.

— Ако продължиш да се срещаш с него, с този Монти, особено късно през нощта, знаеш ли какво ще си помисли?

— Че съм вампир? — попита Филис.

— Шегуваш се. Вечно се шегуваш. Добре, ще ти кажа нещо и при това съвсем сериозно. Ще си помисли, че си го търсиш и после ще съжаляваш. Всичко ще свърши със сълзи.

— Че си го търся? — Филис се зачуди дали Силвия не е подслушала плановете на децата ѝ за Монти. — Какво си търся?

— Знаеш — сниши глас Силвия. — С-Е-К-С — произнесе тя буква по буква.

— Е, и какво?

— Какво ли? Може да поиска от теб да го направиш, ето какво. Оскар Бърнстейн е поискал от Натали Шварц да го направят, след като са излизали заедно само един месец. Тя ми го каза. Беше ужасена. Най-напред мушнал език в устата ѝ. След това поискал от нея да... — Силвия отново сниши глас и се наведе напред. Наложил се да отпие малко от аспирина, за да възвърне силите си. — Поискал от нея да целуне птичката му! — прошепна и се отпусна на канапето. — Гр-гр-гр — задави се тя.

— Слушай, Силвия, Монти вече мушна езика си в устата ми.

— Виждаш ли? Знаех си! Нали ти казах? Боже мой! Трябва да сложиш край на това веднага. Той не е като Бърнард. Бърнард е истински джентълмен, а Монти... Мисля, че е сложил нещо в питиетата ни.

— Така ли? — попита Филис.

Силвия обаче гледаше на всичко това съвсем сериозно.

— Все още не е късно. Отрежи го, докато е време. — Силвия се надигна и притисна чантата към гърдите си. — Обеди. През деня.

Нищо на тъмно. В противен случай започват да си мислят разни неща. Мъжете, имам предвид.

Филис поклати глава.

— Аз съм тази, която си мисли разни неща, Силвия. Хареса ми, когато ме целуна.

— С език? Целунал те е с език и ти е харесало!? Хайде, съвземи се. Не полудявай! Да не би да си прояла охлюви и други гадости също така? Филис, предупреждавам те, това е игра с кибрит. Какво ще направиш, когато поиска да си легнеш с него?

— Да си легна? — Филис се засмя. — Трябва да го доживея. Силвия. Аз искам да правя секс с него. — Още докато го казваше, си даде сметка, че е истина.

— Аз харесвах Сид — обади се Силвия. — Това обаче не означава, че се радвах, когато...

Филис замълча. Знаеше, че се различава от повечето жени, но сега, в присъствието на Силвия Кац, пропастта се превърна в бездна.

— Какво точно искаш да ми кажеш? Че не ти е харесвало да правиш секс с мъжа си?

— А на кого би му харесало? Онова нещо... беше пурпурно. Останалата му част беше сбръчкана, висеше и се люлееше като брадичката на президента Никсън. — Силвия потрепери и допи аспирина. — Спомняш ли си как трепереше челюстта му, когато говореше? Трябваше да го свалят само заради това. Всеки път, когато погледнех президента, си мислех за Сид и неговия... — Силвия направи гримаса. — Защо им е на мъжете да показват това нещо на когото и да било? Има си причина да ги наричат срамни части.

Филис си помисли за Монти и за начина, по който държеше раменете и кръста ѝ, докато танцуваха. Биваше го. Винаги бе чувствала, че това е признак за... възможности. Не че някога бе изпробвала предположението си. Не беше спала с никого, освен с Айра. Мисълта обаче се въртеше в ума ѝ. Не често. Всъщност, само веднъж, когато бяха на почивка с Кити и Норман Стайнбърг и тя си бе помислила, че Норман е... заинтригуван.

Айра никога не бе танцувал добре и изобщо бе престанал да танцува дълго преди проблемите със сърцето. Веднъж, след като му съобщиха диагнозата, вече нямаше никакви шегички. Кога му я бяха съобщили? Филис се замисли за миг кога за последен път се бе любила

с Айра. Със сигурност не през това десетилетие. Не беше сигурна дали ѝ се беше случвало и през осемдесетте.

Доколкото бе в състояние да си спомни, беше през лятото на 1979 година, в Лейк Джордж. Ако тогава знаеше, че ще е за последен път, щеше да обърне повече внимание. Филис въздъхна и си спомни слънчевите лъчи, влизащи през прозореца на хотела, Айра върху нея. Някога ѝ харесваше, когато Айра държеше гърдите ѝ. По онова време те вече бяха увиснали, но той сякаш не обръщаше внимание. Винаги я докосваше много леко, нежно. Когато беше млада, носеше косата си дълга. Айра вадеше фибите една по една, бавно, така че косата ѝ да падне до кръста. Макар и да нямаше кой знае какво въображение, поне беше нежен.

Филис поклати глава. Сега гърдите ѝ стигаха до кръста, а косата ѝ беше къса. Зачуди се какво ли би си помислил за тялото ѝ Монти, който също не беше първи красавец. И какво тя би си помислила за неговото. Филис знаеше как изглежда плътта ѝ и гледката никак не ѝ допаднаше. Някак си обаче, когато видя косматите му гърди, когато усещаше как ръката му, сложена на кръста ѝ, властно я движи на дансинга, бе почувствала тръпка на старите места... Изчерви се. Щеше да навърши седемдесет. Каза си, че е нелепо да мисли за такива работи, да се чувства така на тази възраст. Но беше хубаво.

Погледна приятелката си Силвия от другата страна на бездната, широка почти колкото смъртта. Знаеше, че е смешно да храни подобни чувства, но върховете на гърдите ѝ се стоплиха по начин, за който дори не искаше да си спомня. А там долу, там...

Е, отново се чувстваше жива. Може би беше както преди, а тя чисто и просто не си спомняше. Явно човек не би могъл да забрави това — както карането на велосипед. След това ѝ мина през ум, че никога не се бе научила да кара велосипед и се усмихна. Харесваше ѝ усещането, беше жалко, че Силвия не разбира. В крайна сметка, какво беше това, ако не самият живот, съсредоточен в три точки на тялото ѝ?

Силвия заговори отново. Филис се помъчи да се съсредоточи. Приятелката ѝ бе по средата на цяла лекция.

— Не е само това. Знаеш, че вече не е безопасно. Би трябвало да мислиш за последиците.

— Какви последици? Сутрешна болест като твоята? Или че може да забременея?

— Много смешно — тросна се Силвия. — Не. Имах предвид, че може да пипнеш СПИН. Може да умреш.

Филис я погледна право в очите.

— Навършвам седемдесет. И без това ще умра, Силвия — каза тя. — Струва ми се обаче, че преди това трябва да поживея още малко.

Шарън и Сиг отидоха в „Пиер“, за да вземат госпожа Кац и да я отвеждат в апартамента на Сиг, за да помогне в подготовката за следващия ден. По този начин Сиг щеше да е сигурна, че госпожа Кац няма да пречи по-късно и че с малко късмет би могла да задържи възрастната жена при себе си, за да осигури така нужното усамотение на майка си и Монти. Силвия Кац бе предложила да приготви една от специалните си торти за рожден ден и Сиг бе приела. Не че не искаше да харчи пари за професионално направена торта, но ѝ се искаше и да изпробва фурната си, тъй като досега не я бе ползвала никога. Шарън твърдо се държеше както винаги — очакваше само да види дали ще преживее Ханука и Коледа, без да разочарова децата прекалено или без да изхвърли Барни от къщата.

— Готови ли сме? — попита Сиг. Трябваше да дойде Монти, за да изведе Филис за пореден път.

— Пссст — отвърна госпожа Кац, докато обличаше палтото си във вестибюла. — Той не е добър човек. Опитва се да се освежи с майка ти. Добре, че бях тук — прошепна тя.

— Как така да се освежи? — попита Сиг. Сърцето ѝ се разтуптя радостно, но стомахът ѝ се сви.

— Чух шум. Бях почти заспала, но го чух. Излязох от спалнята и ги видях тук, на канапето. Той се опитваше да... — Госпожа Кац млъкна. — Искаше да се освежи — повтори.

В този момент Филис влезе във вестибюла, облечена в плетен костюм, с подходяща шапка. Сиг повдигна вежди.

— Знам — каза Филис и сви рамене. — Шапката. Брус ме накара. — Сиг се зачуди колко струва тази шапка и дали би стояла добре на собствената ѝ глава. — Брус настоя. Монти пък каза, че обича шапки.

Той иска да се освежи с майка ѝ, а майка ѝ иска да му достави удоволствие? Това звучи обещаващо наистина, помисли си Сиг.

— Възхитителна е — каза госпожа Кац по адрес на шапката. — Също и ти.

— Разбра ли сега защо я държа край себе си? — попита Филис.

В този момент на вратата се почука.

— Рано е — отбеляза Сиг. — Това е добър признак.

— Не може да е Монти. Не позвъни. Сигурно е някоя от камериерките.

Сиг отвори и видя брат си, Тод и Бърнард Кринц. В миг загуби ориентация. Брус не беше виждал Кринц от фиаското на бала, нали? Какво правеше сега тук? Тод изглежда също се чудеше, защото се притискаше към Брус, сякаш беше негова собственост. Брус се усмихна и го целуна по бузата.

— Здравсти — каза Брус небрежно и мина покрай Сигорни, помъкнал след себе си Тод и Кринц. — Здравсти, Силвия. Здравсти, мамо. Накриви шапката. — Приблужи се до майка си, целуна я по бузата и накриви шапката ѝ така, че да бъде абсолютно чаровна. Вестибюлт се препълни. Брус влезе във всекидневната. Веднъж седнеше ли, повече нямаше да излязат. Стовари се върху канапетото.

Какво, по дяволите, става? — зачуди се Сиг.

— Брус, може ли да поговорим за минута? — попита тя и тръгна към спалнята.

— О, Боже! Вече не мога да стана. Изтощен съм.

— Ела *веднага* — каза Сиг с гласа, който използваше, за да го буди сутрин, когато беше ученик — гласът, който използваше, преди да донесе каната с ледена вода. Гневният ѝ поглед го вдигна от канапетото. Сиг затвори вратата към всекидневната и започна:

— Какво, по дяволите, става тук? Защо го доведе?

— О, той се обади. Покани ме на премиера на една книга. Аз купих екземпляр и го поканих тук, за да пийнем по чашка.

— Полудя ли? — попита Сиг. — Монти ще дойде след десет минути, а ти водиш Бърнард! Целта ми е да накарам Монти да предложи на мама брак, а не да устроя още една старческа оргия.

— Спокойно. Спокойно, Сиг. — Брус се хвърли върху леглото. — Това тук не е мозъчна хирургия. Става дума за ухажване. Така или иначе, човекът каза, че може би ще се съгласи да влезе в бизнеса с картичките.

— В какво друго твое може да поиска да влезе? — попита Сиг. — Ти си непоправим. Такъв флиртаджия! Няма оправдание за поведението ти. Да изложиш на опасност всичко, за да...

— Ей, Сиг, не говорим за лекарство против рака. Не си закъсала толкова за пари. — Сиг имаше чувството, че ще го удуши веднага, още там, на леглото. — Така или иначе, аз съм закъсал за пари, а Кринц не е чак толкова лош за дъртак.

Твърде бясна, за да каже каквото и да било, Сиг се обърна и връхлетя във всекидневната, където Монти вече помагаше на майка ѝ да си облече палтото.

— *Tempus fugit* — каза той. — Ще заведе майка ви на концерт.

— На опера? — попита Бърнард с копнеж.

— Не.

— Оркестърът на Сан Франциско в Карнеги Хол? — продължи Бърнард.

— Не. Уорън Зевън в Гринидж Вилидж.

— Приятно прекарване — пожела им Силвия.

Монти повдигна вежди и ѝ се усмихна с насмешка.

— Приятно прекарване и на теб — каза той. — Кой спи с котки? — попита той заядливо, като явно повтаряше някаква тяхна шега.

— Госпожа Кац — изкиска се Силвия.

— Понякога и госпожа Нусбоум — припомни ѝ Монти и се засмя.

Влезе Брус.

— Монти, имаш билети за концерта на Уорън Зевън? — попита той с недоверие. — Почти невъзможно е да се купят.

— Това е малък подарък преди рождения ден. — Монти сложи ръце на раменете на Филис. — Както разбрах, утре е денят, в който се е родила майка ти. — Усмихна ѝ се. — Божествена си с тази шапка. Като Бети Бъкол. — Вдигна Филис и я завъртя, докато Бърнард, Сиг, Брус и Силвия гледаха втрещени.

— Струва ми се, че е възбуждащо момче — отбеляза Брус. Проследиха с очи как майка им и Монтеги Дънлийд излязоха, за да слушат рокендрол.

ПЕТНАЙСЕТ

Шарън, Барни, Джеси и Травис се събраха в апартамента на Сиг. Шарън и Сиг усилено довършваха подготовката за голямото събитие. Тод трескаво сгъваше салфетки, готов да реализира най-голямото постижение в областта на оригами за сезона. Беше донякъде нервен. И защо не? Сиг също беше нервна. Майка ѝ имаше рожден ден — седемдесетият, макар и настойчиво да твърдеше, че е само на шейсет и девет. В предишни години Сиг би изпратила на мама картичка и чек, но тъй като сега тя беше в Ню Йорк и откакто бе разцъфтял романът ѝ с Монти, Сиг, Шарън и Брус се надяваха семейното тържество да подтикне Монти да сложи пръстен на ръката на майка им.

Въпреки суматоката Сиг осъзна, че е удивително тихо. Къде бяха децата?

— Кой наглежда децата? — попита тя Барни. Госпожа Кац все още човъркаше тортата, а Барни изглеждаше напълно безучастен. Сиг мина покрай тях.

— О, Боже! Хвърлят разни неща през балкона! — Сиг си представи как горкият Травис предприема светкавично пътешествие към земята от трийсет и втория етаж. Мина покрай сестра си, прекоси празнично украсената трапезария, безупречната всекидневна и излезе на малката тераса. Травис току-що бе изстрелял в пространството ленена салфетка, а Джеси се канеше да хвърли кристална чаша за шампанско.

— Замръзни! — извика Сиг на двете деца с глас, който ги накара да се вцепенят. — Дай ми тази чаша, Джеси — добави на племенницата си.

Безмълвно, Джеси поклати глава и я скри зад гърба си.

— Джеси — заговори Сиг с най-милиия си глас, — пляскали ли са те някога така, че дупето ти да почервенеет?

Джеси отново поклати глава.

— Е, днес може да ти се случи. А сега дай чашата на леля Сиг.

Джеси тикна кристалната чаша „Бакара“ в ръката на Сиг, която се усмихна и я взе.

— Добър избор, Джеси — каза одобрително. — Дупето ти е в безопасност още един ден. А сега ти и братчето ти влезте вътре и се дръжте добре или няма да получите подаръците си за Ханука от леля. — Двете деца влязоха вътре пред нея. — Барни, къде си? — извика Сиг.

Барни излезе от кухнята с чаша мартини с маслинка в едната ръка и чинийка с ордьовър в другата.

— Всичко под контрол ли е? — попита го тя любезно.

Барни кимна. Тази сутрин Шарън ѝ бе казала, че банката ще ги изгони от къщата им следващия месец, ако не намерят малко пари. Барни не изглеждаше обезпокоен. Сиг се наведе към него, въпреки упойващия му аромат.

— Барни, наглеждай децата поне с едно око или ще ти извадя другото и ще го пусна в проклетото ти мартини. До маслинката.

Мина покрай Барни и отиде в кухнята. Госпожа Кац привършваше празничната торта, върху която имаше портрет на Филис и надпис „Честит рожден ден“, обградени от бели сметанени цветя. Монти изглеждаше пленен от Филис и с малко късмет това семейно събиране би могло да го подтикне да предприеме нужния ход. По-проблематична беше самата Филис. Въпреки непрекъснатите разпити, на които я подлагаха децата ѝ, тя все още не им бе казала какво чувства. Но нима това бе нещо ново? Кой би могъл да каже как ще реагира тя на евентуално предложение? Несъмнено Монти ѝ допадаше, но тя все още предпочиташе да не предприема нищо, освен да остроумничи пред него и да отбягва всичките им въпроси.

— Моля ви, госпожо Кац — каза Сиг. — Моля ви приключвайте с тази торта.

— Хубавите работи не стават бързо — отвърна госпожа Кац.

Сиг бе призована в трапезарията, където Шарън наблюдаваше масата, дълбоко объркана.

— Колко души ще имаме за вечеря? — попита тя.

Бе се оказало трудно да се намерят подходящи хора, които да бъдат поканени. Филис бе във вражда със сестра си от трийсет и пет години, така че леля им и чичо им нямаше да дойдат. Тя никога не бе разговаряла с роднините на мъжа си, Айра. Като крайна мярка Сиг бе

решила да покани Филип Норман. Бе поканила и Бърнард Кринц. Имаше ли някакво значение? След това си спомни, че бе поканила Пол Кушинг и внучката му. За нейна радост, той бе приел. С малко късмет той би могъл да прояви повече внимание към Филис и така да накара Монти да вземе решението. Изглеждаше и че присъствието на Бърнард оказваше подобно въздействие върху Тод, който сега обграждаше Брус с повече внимание от когато и да било. Така или иначе, ако Пол Кушинг поради някаква причина не изиграеше очакваната роля, можеха да зарежат Монти — самият Кушинг бе нелош втори кандидат.

Брус помагаше на майка си да се подготви за празника. Тоалетът ѝ не бе по-лесен от друг път.

— Е, как я караш с Тод? — попита тя, докато потръпваше и премигваше от опитите му да се справи с грима ѝ.

Брус въздъхна.

— Не е лесно да си обратен в деветдесетте.

— Все пак е по-лесно от това да си обратен през петдесетте. А да не би да смяташ, че нормалните хора нямат проблеми? Мислиш ли, че Монти е свършен? Трябва ли, според теб, да му кажа, че навършвам седемдесет?

— Не, не е свършен. Категорично не му казвай истинската си възраст. Аз крия моята от всички. Струва ми се, че не го интересува, но все пак не рискувай. Много е богат.

— Богат-могат. Бруси, той е мил с мен. Развеселява ме. Добър е. Да, истина е, че не може да различи сандвич от пирон, но иначе е свестен човек.

— Е? Ще се омъжиш ли за него?

— Не ми е предложил — каза Филис шеговито.

— А ако го направи?

— Е, мисля, че ме обича...

— Мен никой не ме обича — призна Брус. — Дори и ти.

— Брус Герономос! Как можеш да говориш така! Не знаеш ли, че те обичам? Разбира се, че те обичам. Мислиш ли, че навличам ластичен чорапогащник, само за да си намеря богат съпруг? Правя го, за да ти доставя удоволствие.

— Така ли?

— Да. Защото винаги си харесвал слабите хора. Одри Хепбърн. Всичките тези филми. Колко пъти си гледал Одри Хепбърн? Да си говорим честно, харесваш нея повече от мен.

Брус кимна.

— Обичах я. Ако беше мъж, щеше да е идеална за мен.

Филис улови лицето му.

— Скъпи, никой не е идеален за никого. Нито Айра. Нито Монти. Нито твоят Тод. Дори и Одри Хепбърн, лека й пръст.

— Значи няма да се омъжиш за Монти? Не вярваш ли в истинската любов?

— Не, Брус. Вярвам в истинския компромис. Бъди добър с Тод. Не го дразни. Струва ми се, че той е мил с теб.

Празненството бе в пълния си разгар. Е, може би щеше да е по-точно да се каже, че бе в половината си разгар, но Сиг си даде сметка, че няма да се разгори повече от това. Филис изпя любимата си песен, като имитираше Биа Лили. Проблемът беше в това, че буквално никой не помнеше Биа Лили, така че дори и една добра имитация — каквато вероятно беше тази на Филис — би останала неоценена. Обаче песента „Има феи в градината“ бе приета много добре от Тод, Брус, Бърнард и децата. Монти, както винаги, се пукна от смях, като удряше коленете си с ръце.

Монти бе успял да убеди госпожа Кац да изпие още едно смъртоносно уиски и тя бе станала игрива като разгонен кит.

— А кой сте вие? — попита госпожа Кац Пол Кушинг. — Ходите ли до Флорида често?

Пол призна, че не го прави.

— Къде е жена ви? — попита Силвия дяволито.

— Силвия, остави това — каза ѝ Филис, улови я за ръката и я върна при Монти.

Силвия вдигна длан.

— Знаете ли? Момичето, което има рожден ден, е търсена партия. Мъжете във Флорида бяха луди по нея — обясни тя. — Състезаваха се с инвалидните си столове кой ще стигне по-бързо до нея.

Монти се разсмя, макар че Силвия говореше сериозно.

— Ще видите, че нямам нужда от инвалиден стол. Но имам нужда от Филис. — Улови ръката ѝ, стисна я в своята и погледна братата и сестрите. — Искам да изрецитирам едно стихотворение — продължи той. Брус видимо задържа Тод, за да не стане от белия диван на Сиг и да направи поредната снимка. Монти се изправи и отпусна ръце край тялото си, готов да декламира като ученик. Започна с „Неговата игрива любима“ на Андрю Марвъл:

*„Ако имахме достатъчно време и свят,
игривостта, мила, не е грях.“*

— О, Боже, Сиг — прошепна Брус. — Нарече мама „мила“! Смяташ ли, че ще изригне?

— Млъкни — срязва го Сиг. — Смятам, че сега е големият момент.

Монти продължи:

*„Бих те обичал десет години отпреди Потопа,
а ти, ако желаеш, ще ми отказваш
до преселението на евреите.
Моята зеленчукова любов ще расте
по-просторна от империите, но по-бавно.“*

— Какви ги дрънка? — прошепна Шарън. — Да не би да иска тя да се преселва?

— Какво е „зеленчукова любов“? — попита Барни. — Този човек пиян ли е или перверзен?

— Шшшт — изшътка Сиг.

*„Но зад гърба си винаги ще чувам
на времето колесницата крилата,
а там, пред нас, ще се простират
пустините на вечността.“*

— Хубаво и весело — отбеляза Брус, но Сиг погледна майка си и забеляза, че тя слуша като омагьосана.

*„Тогава червеите ще опитат
тъй дълго пазената девственост
и твоята старинна чест те ще превърнат в прах,
а в пепел ще угасне мойта бурна страст.
Гробът е хубаво, усамотено място,
но, мисля, там никой с никого не се прегръща.“*

Монти завърши с плам.

— Наистина е весело — отбеляза Тод. — Той ли го е писал?

— Не си ли го учил в училище? — попита го Брус.

Тод сви рамене.

— Сигурно този ден съм отсъствал.

Силвия бършеше очите си с книжна салфетка. Монти се обърна към Филис, взе ръката ѝ и пак се обърна към децата ѝ.

— Бих желал да поискам разрешението ви да се ожения за вашата майка — заговори той. — Няма да го направя, ако имате каквито и да било възражения... от уважение към баща ви и всичко останало. Бих ви разбрал, но така или иначе обичам Филис, и на нашата възраст нямаме никакво време за губене. Аз нямам семейство. Нямах щастието да имам деца, но винаги съм чувствал, че най-важното нещо е семейството. — Очите му се навлажниха. — Харесвам всички вас и ще бъда благодарен, ако ме смятате за част от семейството си.

— Какво иска той? — попита Брус. — Да стане инвалид?

Сиг не му обърна внимание. Погледна майка си, стаила дъх.

— Ние много бихме желали това да стане, Монти — каза тя. — Разбира се, трябва да реши мама.

Монти се обърна към Филис и извади синя кутия от кадифе. Отвори капачето и дори от другия край на стаята се видя блясъка на огромния диамант, поставен в средата. Филис погледна пръстена, после пак Монти. За миг стомахът на Сиг се сви — помисли си, че Филис ще изтърси нещо остроумно и ще откаже. Тогава — чудо на чудесата — Филис стана и сама започна да декламира.

— Както би казал моят син, майсторът на компромиса:

*„Розите са червени,
децата — играчки,
аз казвам «да» —
омъжвам се за друговеца,
нямам спирачки.“*

Сиг изохка. Брус, Тод и Шарън нададоха весели възгласи. Барни вдигна чаша, а Пол Кушинг изръкопляска. Силвия започна — отново — да плаче.

„Красиво — помисли си Сиг, — до утре ще мога да кажа в хотела, че майка ми напуска.“

Филис си сложи пръстена. Беше огромен. Тя протегна ръка и се усмихна.

— По-голям е от кокалчетата ми. А те стават по-големи с всяка изминала година.

Монти я целуна — истинска мокра целувка.

— Всяка година ще го заменям с още по-голям, тогава — каза той. Чувствата му бяха очевидни. Поради някаква причина очите на Сиг се напълниха със сълзи.

В този момент тя зърна Пол Кушинг, който я гледаше от другия край на стаята. Той кимна и ѝ се усмихна. Вдигна чаша.

— Може ли да вдигна тост? — Всички се обърнаха към него. — За Филис и Монти. Когато обичаш някого, всичко е възможно. — Намигна на Сиг, но в мига преди това тя успя да съзре нещо в сините му очи — съчувствие, привързаност, може би жалост. Сиг потрепери и вдигна чаша заедно с останалите.

ШЕСТНАЙСЕТ

— Мислиш ли, че ще иска пробен брак? — попита Сиг брат си. Говореше по служебния телефон, от работата, но беше малко след четири следобед — когато всички на Уолстрийт се превръщаха в динозаври. Самата тя се чувстваше като накълцан дроб — оставаше ѝ обаче точно толкова енергия, колкото ѝ бе необходима, за да дискутира евентуалния брак на майка си за богат мъж.

— Знаеш ли, планът ни се осъществи — каза Брус, сякаш четеше мислите ѝ. — Обзалагам се, че ако действаме заедно, можем да направим всичко.

— Да, но това няма да стане утре, а преди това сме длъжни да оцелеем.

Ръцете ѝ бяха свободни, защото телефонът бе прикрепен към главата ѝ. Протегна едната напред и се вгледа в изумрудения пръстен. Спомни си огромния диамант на майка си, онзи, който ѝ бе подарил Монти. Въздъхна. Би се почувствала разголена и уязвима без него, но пръстенът бе единствената ценна вещ, която притежаваше. С парите от него можеше да уреди сметката на майка си в „Пиер“, да плати тоалетите и дори част от ипотеката.

— Е, смяташ ли, че ще иска пробен брак? — попита тя повторно.

— Не мисля, че Монти е такъв — отговори Брус. — Той е старомоден. Искам да кажа, че макар и да не се славят като много щедри, шотландците не обичат да ходят по адвокати като нас.

— Трябва да предупредим мама да не подписва каквото и да било.

— О, да. И тя веднага ще те послуша! — засмя се Брус.

Сиг също се засмя или поне приблизително. Погледна надолу, към приятните зелени дълбини на пръстена.

— Слушай, каквото и да стане отсега нататък, вече сме свидетели на истинско чудо.

— Да — съгласи се Брус. — Освен това започвам да получавам спешни поръчки. Картичките се продават. Прав бях. Чувствам се

толкова олекнал, че сякаш ходя *en pointe*. Чувствам се като проклета фея от захарен памук.

— Е, ти наистина си моята проклета фея от захарен памук и те обичам — каза му Сиг и се изпълни с обич към смахнатия си брат.

— Обзалагам се, че казваш същото на всичките си обратни братя — отвърна Брус, но бе ясно, че му е станало приятно. — Както и да е. Трябва да затварям. Имам среща с Бърнард Кринц. Смятам, че наистина ще вложи малко пари в бизнеса ми. Трябва да доставя новите поръчки бързо. Да не говорим, че заради Бърнард Тод най-послед започна да ме забелязва. Красота. Мисля, че отново ще съм на печалба до Свети Валентин на обратните.

— Страхотно — рече Сиг. — Късмет с Бърнард и Тод.

Прекъсна линията, но телефонът иззвня почти веднага. Сиг натисна свързващия бутон, без да сваля слушалката от главата си. Вероятно се обаждаха, за да потвърдят последните ѝ сделки. Този ден имаше доста работа.

— Няма да повярваш — изрева като магаре Шарън в ухото ѝ. — Току-що ми се обади господин Торба с пари и заяви, че ще дойдат с мама, за да прекарат деня при нас.

— Много мило.

— Моля? Много повече от мило е! — продължи Шарън трескаво. — Монти предложи да отидем до училището на Джеси. Бил чул, че малко помощ за училищните ѝ такси биха ни дошли добре. Каза, че искал да направи дарение на училището.

— Безумие — каза Сиг. Този тип, помисли си, трябва наистина да харесва майка ми. Почувства болка. Никой, никакъв мъж не се бе опитвал така усилено да ѝ достави удоволствие от много, много време. — Значи, когато го помоли, той чисто и просто се съгласи, така ли?

— Не съм го молила. Той сам предложи. — Шарън бе замаяна от възторг. — И това не е всичко. Каза, че искал да предложи на Барни работа в компанията му.

— Ето това се казва коледно чудо! — отбеляза Сиг.

— Като говорим за Коледа, ще дойдеш ли довечера за празненството на Травис и Джеси? Ханука е. Знаеш, че искат да видят леля си Сиг. Освен това ще направя картофени палачинки.

Сиг едва не изпъшка. Пържените картофени палачинки бяха точно това, от което се нуждаеше сестра ѝ в още по-големи количества.

— Брус ще дойде ли? — попита Сиг, за да печели време.

— Да. Да. Обеща на Джеси нова кукла Барби.

— Остана ли някаква Барби, която Джеси няма? Може би бисексуална? — попита Сиг. — Сигурно се продава с двама партньори.

— Не бъди отвратителна — скастри я Шарън. — Не знам, но Джеси е толкова превъзбудена, че тази сутрин повърна.

Това, каза си Сиг, винаги предвещава добро прекарване. Поне празненството нямаше да се състои на килима.

— Добре — съгласи се тя уморено. — Ще дойда в пет.

Сиг едва бе свалила слушалката от главата си, когато телефонът иззвъня пак. Ако беше поръчка, независимо колко голяма е, щеше да им каже да позвънят отново в понеделник. Сложи слушалката на главата си и натисна бутона. Гласът прозвуча дълбоко.

— Сигорни? Ти ли си?

— Да.

— Обажда се Пол Кушинг. Искам да поговоря с теб.

— Няма проблем. Слушам.

— Не. Искам да се видим.

Сиг се замисли за празненството с картофени палачинки и пазаруването.

— Какво ще кажеш за понеделник? — попита тя.

— Може ли да се отбия при теб у дома в понеделник вечерта? — попита той. — Важно е.

За какво ли става дума? — зачуди се Сиг, но имаше да свърши твърде много неща.

През останалата част от времето Сиг се обади на брокера за ипотеката, на кредитния служител в Сити банк, на собственика на сградата, в която бе апартаментът ѝ. Всичко това ѝ отне повече от три часа, но в края на краищата успя да убеди всички, че до две седмици ще има раздвижване по сметките ѝ. Бе взела решението си — щеше да продаде пръстена и апартамента, но щеше да направи каквото трябва и... весела Коледа на всички.

Трябваше да проведе още един телефонен разговор, макар че трудно щеше да го понесе. Набра номера на „Сотби“ и поиска да говори с господин Гренвил.

Казаха ѝ да почака. Докато чакаше, от централата ѝ пуснаха „Весела Коледа“, почти към края. Тогава, за нейно отчаяние, започна

„Малкият барабанчик“ и тя веднага закри слушалката с ръка, за да не я изтезават повече. Когато най-накрая ѝ се обади господин Гренвил, Сиг пусна ръката си и се представи отново.

— Мисля — каза тя колебливо, — че вече мога да продам изумруда.

— Ах, да. Хубав камък. И най-подходящото време за продажба ще е предколедния ни търг. Но ще трябва да побързате. Твърде късно е, за да влезе в каталога.

Сиг погледна пръстена. Опита се да си каже, че това е само парченце цветно стъкло. Въздъхна. Никой мъж не ѝ бе подарявал пръстен, а сега трябваше да се откаже и от този, който си бе подарила сама.

— Бих искала да го дам за търга — заяви тя.

Взе парите, които имаше, и отиде до Такашимая — шикозния японски универсален магазин на Пето авеню. Чайната на втория подземен етаж беше единственото място по това време на годината, където гарантирано нямаше да атакуват ушите ѝ с никаква версия на „Малкия барабанчик“.

Хапна нещо и реши да се съсредоточи върху подаръците. Щеше да купи всичко от този магазин. Беше взела всичките пари, които бе изтеглила, но ако се наложеше, щеше да използва и кредитната си карта. Бе решила да купи красиво опакована кутия зелени чайове за Барни, който, доколкото ѝ бе известно, не пиеше чай; италиански копринен шал за Шарън, тъй като шаловете се продаваха само в един размер; ръчно плетен шал за Брус в страхотен сивкав цвят и най-накрая, неохотно, чифт хитроумно измислени галоши за госпожа Кац. Надяваше се да ѝ станат върху чорапите и сандалите.

Оставаше само майка ѝ. Изтощена, Сиг си запробива път през празничната тълпа по Пето авеню, покрай „Бендел“, „Дабълдей“ и Тръмп Тауър. Мина покрай „Тифани“, без угризения. В края на краищата, с пръстена, който Монти бе подарил на майка ѝ, тя едва ли имаше нужда от още бижута. Сиг въздъхна, погледна собствения си пръстен и стигна до „Бергдорф Гудман“. Реши да влезе. Там непременно трябваше да има нещо чудесно за майка ѝ — жената, която скоро щеше да има всичко.

Сиг влезе през въртящата се врата откъм Петдесет и седма улица и се оказа сред порой от целенасочени купувачи. Мина покрай отдела

за аксесоари, кожените изделия, задържа се само за миг край парфюмите и се качи на горния етаж с ескалатора. Обиколи третия етаж, където тълпата бе изтъняла поради цените и натрапващите се продавачки, и стигна до дъното — там подканящо бяха изложени луксозни килими и два старинни фотьойла. На табелата пишеше „Сватбен салон“ и Сиг влезе в лъскавото светилище на светилищата. Видя кукла манекен, облечена в сатен и тюл, като фея. Сиг спря и се вторачи с притаен дъх, докато очите ѝ поглъщаха красивата рокля. Никога не беше носила такава, но си мечтаеше, ако ѝ се случи, да е като тази.

— Мога ли да ви помогна? — попита едрата продавачка на средна възраст.

Сиг се стресна и се обърна към нея.

— Може би търсите подходяща рокля за майката на младоженката?

Изведнъж Сиг се почувства на хиляда години и уязвима като дете.

— Не — отговори тя. — Аз съм дъщеря на младоженката.

След това изненада себе си и продавачката, защото избухна в шумни ридания.

Филис и Силвия, сгушени една до друга заради декемврийския студ, крачеха по Медисън авеню.

— Тук — каза Филис — пазаруват истински богатите хора.

— Не е ли на Пето авеню? — попита Силвия.

— Не — отвърна Филис и дръпна приятелката си, за да не се сблъска с едра дама, която държеше кученце под мишница. — Тук. Днес е последният ден на Ханука и смятам да си направя подарък. Ще си купя чеиз.

Филис имаше малко спестени пари. Пестенето ѝ бе навик още от първите дни на брака ѝ с Айра. Макар и през всичките тези години да работеха заедно, той никога не ѝ бе плащал заплата. Чисто и просто бе искала от него пари за домакинството и от тях бе успяла да задели настрана. Беше ги събирала повече от четирийсет и седем години. Разбира се, от време на време се бе налагало да харчи от тях, но съвсем малко и само за подаръци за децата или пътувания изненади с Айра.

Беше пестелива. Дори сега, когато получаваше съвсем скромна пенсия, пак успяваше да задели по малко пари в края на всеки месец. Боеше се, че би могло да се наложи да плаща за частна гледачка или пък, че властите могат да ѝ ги отнемат, ако се разболеет от някоя ужасна болест. Сега, вместо да чака черни дни, Филис щеше да ги похарчи — е, може би не всичките, но доста и при това за чеиз. С Айра се бяха оженили веднага след войната, когато все още се чувстваше недостиг на много неща — особено на пари. Никога не бе имала чеиз, но бе решена да отиде при Монти, нейния годеник, бъдещ любовник, с всички добавки, които трябва да има една младоженка.

Силвия огледа облечените в кожи хора наоколо.

— Мисля, че ще е по-добре да отидем на по-евтино място — отбеляза тя.

Филис се засмя. Беше научила някои неща, докато синът ѝ я оборудваше.

— Естествени тъкани, Силвия — каза тя. — И ще започнем от долните гащи. Монти видя бельото ти, но не е виждал моето.

— И Бърнард го видя — подхвърли Силвия със замечтана усмивка.

Когато минаха покрай отрупаната с дамско бельо витрина, Филис спря като закована. Пред очите ѝ имаше коприни с блясъка на крила на пеперуда и дантели, наподобяващи морска пяна. Силвия проследи погледа на приятелката си.

— Мислиш ли, че това може да се пере в пералня? — попита тя. Без да отговори, Силвия тръгна към вратата като сомнамбул.

Купи всичко. Всичко, плюс копринена роба за баня в зеленикавожълт цвят, който отново я правеше шейсетгодишна. Не се интересуваше от възмутителните цени, не погледна към намалените стоки. Не направи нищо обичайно за нея. Само посочваше избраното, изчакваше да го опаковат и плащаше. Гъделът във всичко това бе фактът, че единствено Монти щеше да я види с тези неща.

— Харченето на пари е изтощително — каза Силвия Кац, когато седнаха в едно кафене на „Медисън“.

— А ти откъде знаеш? — попита Филис и се намести на стола срещу нея.

Бе купила три комплекта долно бельо с удивителна дантела и най-красивата нощница, която някога бе виждала. Покупките ѝ

струваха близо хиляда долара, но ѝ бе все едно. Вместо да се безпокои, тя си представяше физиономията на Монти, когато я види, облечена с всичко това. Съжаляваше единствено, че дотогава не се бе чувствала по този начин и че тялото под коприните вече не бе и наполовина копринено. Въздъхна.

— Филис, съжаляваш ли за нещо? — попита Силвия и тогава, преди Филис да успее да обясни, си поръча сандвич с яйце от изтерзаната келнерка.

Филис си поръча сандвич с маруля и бекон, без майонеза.

— Смятам да си купя ново палто и подходяща шапка — заяви тя на приятелката си. — Може би и чанта. — Хвърли поглед през масата към огромната, охлузена и грозна чанта, която Силвия мъknеше със себе си както обикновено. — Ще купя една и на теб — добави Филис. Беше похарчила толкова пари, че вече бе все едно дали ще похарчи малко повече.

— О, не — възрази Силвия. — Когато Сид си тръгна, останах само с тази чанта. — Замълча за миг. — Мислиш ли, че този Монти ще бъде мил с теб? Искам да кажа, наистина мил.

— Да, струва ми се — отговори Филис. — Странно. Мисля си, че Айра ме обичаше и ме изтърпяваше такава, каквато съм, заради това. Монти обаче ме обича, *защото* съм такава, каквато съм. Разбираш ли?

— Не — призна Силвия и протегна ръка, за да вземе чинията със сандвича от келнерката.

За момент Филис се изпълни с жалост към приятелката си. Любовта към Монти ѝ бе дала повече състрадание и повече щедрост.

— Ей, искаш ли някакъв десерт? — попита. — Аз ще платя обяда. Искам да се подуеш.

— Много е вкусно — отбеляза Монти и потупа с пръсти мустаците си, по които все още висяха парченца картофена палачинка. Празничната вечеря бе кошмарна, картофените палачинки не ставаха за ядене, а салатата бе като пясък. Цялото неудобство бе подсилено от невероятно скъпите подаръци, които Монти връчи на цялата компания и които засенчиха подаръците на Сиг. Последва водопад от извинения от страна на Шарън, която непрекъснато искаше да получава неискрени, но окуражаващи отговори.

— Мисля, че ще си прережа гърлото — каза Сиг на Брус.

— Преди да си си сложила шала от „Хермес“? — попита той, докато разсеяно поглаждаше велуреното сако, което бе получил.

— Добре. Ще си го сложа тази вечер, докато се прибирам. Ще си прережа гърлото след това.

Брус кимна.

— Когато аз се прибера у дома, ще изслушам седемнайсет истерични съобщения от Тод, който е убеден, че имам роман с Бърнард.

— А нямаш ли?

— Не бъди смешна. Не съм такова момче. Винаги предпочитам красотата пред парите. Това е моето проклятие.

— Като говорим за красота и пари, струва ми се, че нещата между Монти и мама вървят добре.

— Да се надяваме. Ако нямаше шанс да наследя един милион долара, не бих изял нито една от картофените палачинки на Шарън.

В този момент Монти се прокашля.

— Е — каза той, — вечерята беше чудесна. — Стана от масата. — Благодаря на домакините. — Усмихна се на Барни. — А сега, моля те, ела в другата стая, защото искам да обсъдим едно предложение, което ще ти направя, синко. Мисля, че имаш нужда от някаква дейност.

Брус и Сиг се спогледаха.

— Синко? — учуди се Брус.

— О, Боже! — въздъхна Сиг. — Ще му предложи работа.

— Рам-там-там, рам-там-там — отвърна Брус.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Когато Монти пристигна в „Пиер“ след празненството с картофените палачинки, беше облечен в обичайния си вечерен костюм, ако не се броят новите обувки „Мъри“.

— Изглеждаш дистинге — отбеляза Филис и си даде сметка колко старомодна е думата. За първи път от близо петдесет години се смущаваше като момиче. — Имаш ли някакви специални планове? — попита го тя.

— Имам — каза Монти и я изгледа по най-привлекателен начин. Макар и да бе плешив и по-дебел, отколкото бе полезно за здравето му, Монти излъчваше някаква самоувереност, която го правеше привлекателен, дори секси.

На вратата на апартамента се почука. Филис не очакваше никого.

— Може ли да отворя? — попита Монти, мина през вестибюла и отвори на Бърнард Кринц.

Архитектът влезе в стаята усмихнат и се огледа. За първи път ръкостискането му не беше като на търговец на стари коли, който иска на всяка цена да сключи сделка. Вместо това изглеждаше изпълнен с ентусиазъм — дори нетърпение. В първия момент Филис се изплаши, че Бърни търси нея, но след това от спалнята се появи госпожа Кац, без жилетката си, облечена в рокля с мъниста. Монти сложи ръка на рамото на Бърнард и го стисна сърдечно.

— Е — каза той, — премиера в „Метрополитън“, най-добрата ложа в залата и чудесна жена за компания. Вагнер не е сред любимците ми, но съм сигурен, че поне ти ще останеш доволен.

Филис изгледа Силвия озадачено, но Силвия беше облечена и готова, сякаш бе абсолютно наясно с тези неща. Бърнард ѝ помогна да облече голямото си палто и да вземе незаменимата си чанта. Едва когато излязоха, Монти се обърна към Филис и ѝ се усмихна.

— По-скъпо е, отколкото да купиш на малкото си братче шоколад, за да те остави на мира, но пък си осигуряваме поне пет часа тишина и усамотение.

След това се наклони към Филис и опря ръка в стената над рамото ѝ, така че тя се оказа заклещена между тялото му и прозореца вляво. Знаеше, че се кани да я целуне — истинска целувка, целувка, която имаше значение и която би могла да доведе до други неща. В гърдите си почувства трепет, който не беше ангина. Бе минало доста време от последната ѝ истинска целувка и не беше сигурна как ще реагира.

В този момент на вратата се позвъни отново. Монти повдигна вежди, усмихна се и отиде да отвори. В стаята влязоха трима келнери — единият буташе масичка на колелца, вторият носеше две бутилки шампанско в кофички с лед, а третият — поднос с вкусни неща.

— Реших, че можем да хапнем тук — отбеляза Монти.

Единият келнер подреди масата със замах и понечи да сложи розова ленена салфетка в скута на Филис, но Монти го спря.

— Не, благодаря. Аз ще се погрижа за това — каза той и ги освободи с жест. — Ако имаме нужда от нещо, ще се обадим.

Монти бе поръчал всичко — като начало миди за себе си, любимият ѝ пъпеш за нея. С шампанското, плодът бе превъзходен. Никой, никога не бе глезил Филис по този начин. Когато ѝ се бе налагало да се погрижи за нещо, погрижваше се и толкова. Бе се грижила за децата, когато бяха малки, бе се грижила за фирмата и Айра, когато той беше болен, и се грижеше за всички роднини, когато тъгуваха. Сега се бе появил човек, който да ѝ поръча вечеря, включително и любимата ѝ салата — дори бе забелязал с какви подправки я предпочита. Монти бе внимателен мъж.

— Не съм свикнала с такива неща — призна тя.

— Е, време е да свикнеш — каза той и мушна последната мида в устата си. — Забавно е човек да се отнася с теб наистина добре. — Усмихна се хитро и продължи: — Хрумна ми една идея. — Стана и остави вечерята, неизползваните чаши, сребърния кафеник. — Не мисля, че сега ни е необходима повече храна. Трябва ни само време.

Улови я за ръката и Филис почувства някакво бодване, електрическо жужене, което почти я накара да се изкиска с глас. Този човек беше на седемдесет и четири години и напълно откачен, но въпреки това тя реагираше. И в същото време, когато усети как желанието му възпламенява нейното собствено, я обзе някаква неохота. Беше свян, а може би и малко страх.

Сякаш почувствал боязливостта ѝ, Монти я прегърна.

— Стари сме вече, татко Умлям — цитира той погрешно старото стихотворение, което Филис почти не помнеше. — Не искам да те карам да бързаш, но наистина те желая.

— Така ли? — попита Филис шеговито и свенливо. Харесваше ѝ да го чуе. Всичко у този старец ѝ харесваше.

— Искам да спиш с мен — добави Монти и целуна ухото ѝ. — Може да не съм така добър, както някога, но от време на време... — Гласът му бе пресипнал. — Не съм привърженик на дългите годежи, а ти?

Филис поклати глава и го остави да я заведе в спалнята.

На прага я целуна, заведе я до леглото, сложи я да легне и внимателно свали обувките ѝ.

— Милко съм нервна — призна Филис.

— Само малко ли? — попита Монти и се засмя. — На нашата възраст картите са на масата. Ти не можеш да загубиш девствеността си, но аз лесно мога да загубя своята гордост.

Наведе се и целуна Филис кратко, съвсем кратко, но все още имаше вкус на миди, шампанско и още нещо. След това седна на леглото и улови ръката ѝ.

— Знаеш ли какво научих през последните пет десетилетия за секса? — попита той.

Филис, все още смутена, поклати глава.

— Научих, че в любовта към една жена има твърде много неща, с които повечето мъже нямат търпение да се занимават. Възрастта отне много от мен, Филис, скъпа, но ме дари с търпение. — Наведе се и я целуна отново, този път по-продължително. — Мога да ти гарантирам две неща... че никога няма да има нищо, от което да се срамуваш, и че в края на краищата, с мен ще преживееш много, много хубави неща.

Беше прав.

Два дни по-късно Сиг се събуди от бясно звънене и чукане по вратата. Никой в Ню Йорк не ставаше толкова рано в неделя.

— Какво има? Какво има? — промърмори тя навъсено, успя да се увие в един мохерен шал и отиде до вратата. До Коледа оставаха само девет дни за пазаруване, защо трябваше да я безпокоят така?

Шарън, задъхана и със зачервено лице, стоеше до Брус, който пък беше пребледнял като задник на ирландец.

— Какво има? — попита Сиг. — Мама добре ли е?

— Не — отговори Шарън.

— О, Боже, да не би...

— Не е това — прекъсна я Брус. — Не е получила инфаркт. Аз ще получа. Чековете на Монти се оказаха невалидни... и за моя бизнес и за дарението за училището.

— Какво? — изграчи Сиг. — Това е невъзможно! Ами Монтана? Ами авиолинията? Наследничката на Гинес?

— Фалшификат. Всичко е фалшификат — отвърна Брус. — Освен за наследничката. Оженил се е за нея и е изсмукал всичко. Той е търсач на съкровища. Запознал се е с мама в първа класа на самолета от Флорида. Сигурно е искал да се запознае с богатата вдовица.

— Мама е летяла с първа класа? — учуди се Сиг и докосна главата си с ръка. Тримата все още стояха на прага. Сиг се наведе, за да вдигне вестника, „Сънди Таймс“. Трябваше да провери дали е излязла обявата ѝ за апартамента.

— Влезте — каза тя. — Влезте.

Брус и Шарън минаха покрай нея. Раменете на Шарън бяха увиснали. Седнаха във всекидневната.

— Добре — заговори Сиг и се почувства по-уморена от всякога. — Започнете от началото.

— Гениалната статистичка Шарън е объркала всичко. Данните ѝ, както казват специалистите по маркетинг, са силно компрометирани. — Брус направи гримаса. — Монти няма пукнат цент. Вложил е парите на жена си в авиолинията, но тя е фалирала преди повече от десет години. Оттогава живее на кредит и непрекъснато взема заеми. Нашият Коперник, тук, е объркал всичко.

— Не съм виновна аз! — извика Шарън. — Мама го избра, не аз.

— Къде е мама? — попита Сиг и усети как стомахът и гърлото ѝ се свиват.

— Мисля, че все още е в „Пиер“ — отвърна Брус.

Сиг изпъшка и потрепери. Каква ли щеше да е сметката от там? Беше обявила пръстена си за продажба на търг, но дори и с парите от него шансовете да запази апартамента си и да оправи живота си бяха по-малко от когато и да било. Не можеше да потисне отчаянието си.

— Добре — каза тя съсредоточено и със спокойствие, което не чувстваше, — имам план. Най-напред ще убием Монти. След това ти, Брус, ще убиеш Шарън, а аз ще убия себе си.

— Никой ли няма да убие мама? Що за план е това? — пробля Шарън. — Тя е виновна за всичко.

Брус не обърна внимание на живеещата в предградието своя сестра.

— Може пък и да се получи нещо — каза той и потупа Сиг по голата ръка. — Шарън, ако искаш, можеш да убиеш мама, преди аз да убия теб.

Шарън се разплака.

— Не съм виновна аз! — повтори тя.

— О, млъкни — срязва я Брус. — Винаги, за всичко си виновна само ти.

— Не съм! Не е моя вината, че Барни отказа работата, която му предлагаше Монти.

— Отказал е? — попита Сиг. — Побъркал ли се е? — Брус я погледна. — Въпросът е риторичен — увери го тя. — Наистина ли е отказал работата?

— Каза, че била под достойнството му. Предлагаше му да стане мениджър на средно ниво, нещо в маркетинговия отдел. Барни заяви, че няма да приеме нищо по-долу от вицепрезидент.

— Боже мой! Стои без работа и без пари близо две години и отказва предложение? — попита Сигорни.

Брус сви рамене.

— Все едно. И то е било фалшиво, сигурен съм.

Преди това бърборене да се е превърнало във фронтална атака, Сиг се окопоти.

— Достатъчно — каза тя. — Ще съм облечена след четири минути и половина.

— Какво ще правим? — попита Шарън.

— Отиваме в „Пиер“, за да проведем сърдечен разговор с мама.

Тъмната, лъскава врата на апартамента в „Пиер“ приличаше на портал на крепост. Позвъниха три пъти и зачакаха.

— Чувствам се като приказен принц, който трябва да спаси принцесата — отбеляза Брус.

Сиг го изгледа мрачно и заяви троснато:

— Единствената принцеса тук си ти. Сега няма време за глупости, а и приказният принц досега щеше да е разбил вратата.

— Ще трябва да извикаме охраната — каза Брус и сви рамене.

— Великолепно хрумване — промърмори Сиг.

Чуха шумолене и шпионката се затъмни. Вратата се отвори и се появи госпожа Кац, облечена в пухкава хавлия от хотела.

— Толкова рано? — учуди сетя и се прокашля. — Може би трябва да дойдете по-късно.

Сиг бутна вратата, за да се отвори докрай и мина покрай госпожа Кац, ненужният пътник без билет. Колко ли ѝ струваше присъствието ѝ? Шарън и Брус я последваха. Сиг стигна до всекидневната — там бяха разхвърляни вестници, на канапето имаше одеяло, а на масичката стояха останки от вечеря. Госпожа Кац я настигна и попита:

— Къде отиваш?

Сиг я изгледа както си знаеше и отиде до вратата на спалнята. Улови дръжката.

— Не зачиташ ли правото на личен живот? — попита госпожа Кац навъсено.

— А ти? — сръза я Сиг. — Дойде тук и се натресе на майка ми. Лепна се за нея като лепенка. Каква възможност ѝ оставяш да има личен живот?

Госпожа Кац повдигна вежди с изненада, обидено.

— Всякаква — отговори тя, сви рамене и ѝ обърна гръб. — Ще видиш.

Сиг отвори вратата. Брус и Шари бяха непосредствено зад нея. Видяха главата на майка си — с разрошена коса, но спокойно лице — положена върху косматата стара ръка на Монти Дънлийд.

— О, Боже! — възкликна Шари и закри очите си с длани.

Монти, чиято плешива глава блестеше над разрошената коса отстрани, отвори очи и седна. Гърдите му бяха космати като ръката. Гърдите му висяха над корема. Сиг беше готова да затвори очи. Някак си не си бе представяла това.

— О, Боже! — успя да каже само тя, като ехо на сестра си.

— Какво правите с майка ми? — попита Брус настоятелно.

— Мисля, че се нарича „традиционен“. Или тук, в Щатите, го наричат „мисионерски“?

Филис също отвори очи.

— Е, с това започна наистина... — включи се тя.

Шарън вдигна двете си ръце, сякаш за да се предпази от удар.

— Получихме повече информация, отколкото ни е нужна! — извика тя и потрепери.

— А кой ви е карал да се интересувате? — попита Филис. Надигна се и стана ясно, че тя също е гола. Сиг забеляза дантелената коприна, захвърлена край леглото.

Брус извърна лице и издаде гърлен звук:

— Боже! Кой би си помислил, че мама е като... като... Луиз Брукс в „Кутията на Пандора“!

Сиг грабна един халат от стола край леглото и го хвърли на Монти, докато майка ѝ се опитваше да закрепи завивката под мишниците си. Всъщност на Сиг ѝ се гадеше, но трябваше да издържи. Мина по килима и застана край нощното шкафче. Вдигна годежния пръстен, който бе оставен там и го задържа на светлината. Блестеше, несъмнено, но сега, когато се вгледа по-внимателно, без усилие видя, че цветът не е какъвто трябва — вместо белите отблясъци на съвършения камък, повърхностите отразяваха цветовете на стаята.

— Пълен фалшификат! — извика тя и го запрати гневно към стъклото. — Ти, мошеник такъв! Пълен мошеник!

— Сюън, овладей се — намеси се Филис. — Какво, според теб, правиш?

— А ти какво правиш? — попита Сигорни. — Срећна този човек преди няколко дни. Дори не го познаваш, а вече спиш с него!

— Аз съм сгодена за него, Сюън. Освен това ти искаше да се сгодя за него. — Сви рамене. — Според мен е все едно дали съм омъжена, но Монти е старомоден. — Погледна го по начин, непознат за Сиг. Това я обърка и смути. Накара я да се почувства изолирана, дори... омерзена. Погледна Монти.

Той не беше само старомоден, а стар. Сиг не можеше да не се втренчи в купчината стара плът пред очите ѝ, кожата му, покрита с жълти петна, космите, които стърчаха от ушите му и кошмарните бръчки по ръцете на майка ѝ. Беше достатъчно лошо, че самата тя трябваше да прибира корема си, когато спеше с Филип Норман. Но

поне не беше сбръчкана, а тялото на Филип беше гъвкаво и жилаво. Той знаеше какво удоволствие ѝ доставя то в леглото. Защо тогава Сиг имаше чувството, че Монти дава на майка ѝ нещо друго, нещо повече? Прогони мисълта от главата си.

— Вън! — каза му. — Остави майка ми на мира.

Монти вдигна рунтавите си вежди и поклати глава.

— Забравяш, че сме сгодени.

Сиг едва сдържаше гнева си. Ръцете ѝ трепереха и усещаше как треперенето се изкачва нагоре и пронизва тялото ѝ. Всичко се бе объркало. Нямаше да има никакво спасение, поне не за майка ѝ. Пръстенът ѝ — истинският — сега си бе отишъл завинаги, също и този на майка ѝ. Този мошеник, този шарлатанин, бе провалил всичко. Тя щеше да загуби апартамента си, да се откаже от работата си и да завърши в някой мръсен апартамент под наем в бедняшки квартал с майка си в гостната... ако изобщо имаше гостна. Щяха да си делят наема и да свързват двата края с осигуровката на Филис. Тъкмо тя, Сиг, неомъжената дъщеря, щеше да се грижи за майка им, докато собствените ѝ гърди увиснеха до пъпа.

— Вън! — извика тя отново, но този път беше почти през сълзи.

— Извинявай — каза Филис, — но за коя се мислиш? — Погледна Брус и Шарън. — И какво правите вие тримата тук? Това е моят живот и вие нямате никакво право да се намесвате в него.

Сиг погледна тавана. Ако имаше пистолет...

— Мамо — зае се да обяснява Брус, — този човек е лъжец. Той е мошеник. Няма пукната пара.

— Ей! — изкрещя Филис. — Не смятах да се омъжвам за него заради парите му! Монти е на седемдесет и четири и все още му става. Освен това знае какво да прави с него!

— И това го казва жена, която се бе отказала от гениталиите си — добави Монти гордо. С едната си ръка прегърна Филис, а с другата се протегна към нощното шкафче, за да си вземе пура.

— Мамо, стани от това легло! — изръмжа Сиг. Филис сви рамене и се подчини, въпреки че беше гола. Трите ѝ деца изпищяха едновременно и ужасени се обърнаха с гръб. Сиг успя да грабне копирената дреха от пода и да я хвърли към майка си. Филис спокойно започна да се облича.

— Какъв е проблемът тук? — попита тя и приглади тъканта около надебелялата си талия. — Имал е пари. Сега няма пари. Може би пак ще има пари. Така или иначе, обещавам ви, че междувременно няма да откъдне наследството ви. — Замълча и се усмихна иронично. — Освен това не откъдна и добродетелта ми. — Погледна Сиг и добави: — Ако трябва да си говорим истината, ти, Сюзън, няма с какво толкова да се гордееш. Ако си мислиш, че се е опитвал да те измами, много се лъжеш! Самата ти се опита да го измамиш с всичко това.

Посочи стаята, новите дрехи, свежите цветя.

Сигорни се вторачи в Монти.

— Тя няма никакви пари. Разбираш ли? Няма пукнат цент, ако не се брои пенсията ѝ. Няма акции. Бижутата бяха стандартни. Няма никакъв шанс да получи повече пари, освен ако не се примириш със социалната ѝ осигуровка. Няма къща в Палм Бийч. Аз плащам този апартамент, но аз също съм фалирала.

Ето, каза го най-накрая. Сега трябваше да разберат — да научат за ипотеката, за неуспеха ѝ, всичко останало. Но въпреки това, щеше да защити майка си.

— Избрал си погрешен кон — каза тя на Монти. — Стани, отиди си и остави майка ми на мира. Тръгна след нея заради пари, но тя няма никакви.

— Време е да се чупиш — отбеляза Брус ядосано.

— Това — отвърна Монти — е повече от ясно.

Стана от леглото, обу си панталоните преспокойно и го направи.

ОСЕМНАЙСЕТ

— Няма да се срещаш с него. Забрави.

— Какво означава това „забрави“? — попита Филис.

— Означава това, което означава — каза Сиг. — Той не те харесва. Искаше да пипне парите ти, а ти, длъжна съм да ти напомня, нямаш никакви. Майко, преди това се е оженил за богата наследничка и е отмъкнал цялото ѝ богатство. Сега искаше да направи нещо подобно.

Беше черен понеделник и след провала с Монти, малко преди да отиде на работа, се чувстваше кошмарно.

— Не ставай смешна — сръза я Филис. — Как бих могла аз да наследя каквото и да било?

Дъщеря ѝ дърпаше нервно дрехите си.

— Полетът в първа класа. Тоалетите — обясни Брус. Сиг го бе повикала, за да държи майка им под око, докато тя е на работа.

— Този човек е мошеник — повтори Сиг. — Може би е и крадец. Не знаеш ли, че стават и такива неща? Няма начин да го видиш пак.

Предишния ден бяха останали в „Пиер“ само колкото да приберат нещата на майка си и Сиг с учестено дишане да плати сметката с кредитната си карта. Сега се бяха оттеглили, заедно с прилепчивата госпожа Кац, в апартамента на Сиг.

— Не мога да повярвам, че се е опитал да плати училището на Джеси с чек без покритие — изскимтя Шарън. Сиг бе извикала и нея, за да пази майка им. — Толкова съм объркана! Как бих могла да покажа физиономията си в училището на дъщеря си?

— Досега нищо не те спираше — изтърси Брус. — Чековете на Барни бяха кухи като хралупи. Ами аз, Шарън? Току-що получих поръчка за нов тираж картички, а нямам пари да ги отпечатам. Можех да се споразумея с Бърнард, но Монти ми предложи заем без лихва. Непростимо е, че проявих такава глупост. В моя бизнес това е най-важният сезон. Истина е, че действах само на хартия, но поне беше *истинска*. А сега изпратих на доставчиците си *фалшиви* чекове. Как

ще им го обясня? Видях на косъм, но Монти развали и това. Ще ми се да удуша този шотландски кучи син.

— Така ли трябва да говориш пред майка си? — попита Филис и скръсти ръце. Замълча и се замисли. — Той ме харесваше. Сигурна съм. И не ме интересува дали има пари.

В другия край на стаята нещо прошумоля. Госпожа Кац, седнала прилично изправена на ръба на стола, стискаше чантата си с две ръце. Какво ѝ става? — зачуди се Сиг. Госпожа Кац заклати глава, сякаш имаше нервни тикове или искаше да ѝ се обърне внимание. Сиг реши, че вероятно и двете. Пое дъх. Или от раздразнение, или за да се успокои.

— Въпросът не е в това, мамо. Той явно е социопат. Знам го. Ходила съм с десетина такива. Никой нормален мъж не хвърля чекове по този начин. Освен когато е наясно, че нямат никакво покритие. Забрави за Монти — помоли я Сиг отчаяно. — Край на глупостите с Монтеги.

— Коя си ти? Някоя скапана Капулети? — попита Филис.

Сиг отново пое въздух.

— Мамо, искаме да се омъжиш за богат човек. Ако не го направиш, двамата ще живеете в Бронкс на помощи за храна — предупреди я Сиг. — Така или иначе, Монти смяташе, че си богата. Той стана от леглото ти и си отиде. Напусна те, защото разбра, че си бедна. Няма да имаш пари дори за билет за метрото, за да ни идваш на гости.

Филис поклати глава.

— Знаеш ли какво не ти е наред, Сюзън? Твърде отговорна си. Какво те засяга всичко това? Хубаво, ще живея в Бронкс. Аз съм оттам. Ти не си ми майка.

— Мамо, не искам да наранявам чувствата ти, но Монти искаше да те използва.

— Да ме използва? Мен? Та той не може даже да ме бие на канаста.

— Или не е искал. Точно така действат използвачите — поясни Сиг.

— Добре, аз пък нямам намерение да се занимавам с никакви други дъртаци — заяви Филис. — Във Флорида беше пълно с такива. Затова се магнах оттам.

За момент Филис замълча. Сиг се зачуди дали устните на майка ѝ треперят наистина или само така ѝ се е сторило. Сложи ръка на рамото на Филис и сниши глас:

— Съжалявам, мамо. Заслужаваш нещо по-добро. Наистина.

Филис я погледна.

— Ти също, Сюзън. — Поклати глава и седна на един стол. — Е, а сега какво?

Сиг седна на канапето до Шарън и отново вниманието ѝ бе привлечено от госпожа Кац, която държеше чантата си за дръжките и я въртеше на 180 градуса. Сиг излезе от транса си.

— Сега следва фалит. За мен. Предполагам, че ще се наложи да се махна от Уолстрийт. Ще трябва да си намеря друга работа, което е ужасно лесно за жена на моята възраст и на моето ниво. — Изсумтя. — Оставам на улицата, това е.

— Стига, Сиг — сви рамене Брус. — Винаги си била черногледа. Това последното го скрой, за да издоиш Монти, нали? Аз съм този, който ще си загуби бизнеса, а нямам нищо друго, дори колкото мама.

Сиг се вторачи в него. Много е лесно, помисли си тя с горчивина, близките ти да си мислят, че можеш да направиш всичко, че можеш да платиш за всичко и че владееш положението напълно.

— Съжалявам, че те разочаровам, Брус, но не се преструвам на бедна. Това не са празни приказки. Аз съм фалирала. Вече нямам никакви акции. През последните две години непрекъснато продавам. И губя. Някога чувал ли си какво значи падане на цените, господин предприемач? Господин икономическо чудо? — Стрелна Шарън с очи и добави: — Дори Барни знае какво е това.

— Ще трябва да махнем децата от частното училище — каза Шарън скръбно. — Обясниха ни, че не могат да ходят там, ако не платим след Коледната ваканция.

— Страхотно. Значи всички потъваме — отбеляза Сиг. — Аз съм старши брокер, който не носи печалба. Всичките ми клиенти, адвокати, търговци и собственици на недвижими имоти ме изоставиха. Те също губят. Не получавам комисионни. Още колко време, смятате, че ще ме оставят в онзи голям кабинет? Предупредиха ме два пъти, така че времето приближава. Но няма да се върна на стоковата борса. — Сиг поклати глава. — Предпочитам да стана келнерка.

— Сериозно ли, Сиг? — попита Шарън с недоверие. — Ще те уволнят ли? Като Барни? Сериозно ли говориш?

Сиг, с напирани в гърлото ѝ сълзи на унижение, само махна с ръка и кимна. Сестра ѝ я докосна със съчувствие.

— О, Боже! — възкликна Шарън и се разплака. — Ще загубиш апартамента? Джеси и Травис ще го понесат толкова тежко!

— Да. На самата Сиг също може да ѝ се стори неприятно — добави Брус. — Същата стара Шарън. — Отиде при Сиг и улови ръката ѝ. — Защо не ми каза?

Тя сви рамене.

— Каква полза щеше да има? Не би могъл да ми помогнеш.

Брус стисна ръката ѝ, вгледа се в нея и кимна.

— Значи сега и дума не може да става за малък безлихвен заем? — попита я.

— Вечно с шегите — намеси се Филис. Стана. — Сиг, имам малко пари. Ако смяташ, че ще стигнат...

Сиг поклати глава.

— Мамо, за ипотеката дължа по три хиляди и осемстотин долара на месец. Издръжката ми е две хиляди и двеста и не съм плащала нито едното, нито другото от близо девет месеца. — Замълча, за да осъзнаят цифрите. — Сега този апартамент е собственост на банката. Вероятно ще ме изхвърлят още следващия месец.

— Наистина ли ще загубиш апартамента? — попита Брус.

— Да. Ако някой не го купи веднага, така че да получа вноските си досега обратно. — Въздъхна. — Чаках твърде дълго. Пуснах обява във вестника. Обадох се и на няколко брокери на недвижими имоти. Обадиха ми се двама-трима души, но нищо сериозно. — В очите ѝ се появиха сълзи. — Днес следобед очаквам един от брокерите с потенциален клиент. Може и да стане нещо. Иначе съм загубена.

Седна, изтощена.

— Ако успея да го продам бързо, когато платя първата и втората ипотека, когато платя каквото дължа за издръжката и приспадна комисионната на брокера, може и да ми останат достатъчно пари, за да наема едностаен апартамент в някое гето. — Сиг бе отчаяна, че трябва да се раздели с дома си. За какво бе блъскала толкова цял живот? Какво друго притежаваше? Какво щеше да ѝ остане сега срещу

усилията? — Нещо стана с тази страна — въздъхна тя. — Вече никой няма пари.

— Аз имам — отговори Силвия Кац. — Имам много. Искаш ли малко?

Двете сестри и Брус я изгледаха нетърпеливо, а Филис си направи труда да отиде до приятелката си и да я потупа по рамото.

— Благодаря ти, Силвия, но тук не става дума за дребни суми. Сиг има нужда от близо сто хиляди долара.

— Имам толкова — отговори госпожа Кац спокойно. — Имам повече.

Филис погледна към тавана и пак я потупа по рамото, макар че всъщност ѝ се искаше да я удуши. Животът на дъщеря ѝ бе рухнал — без съпруг, без деца, без пари, без работа, без дом. В добавка най-добрата ѝ приятелка се бе побъркала.

— Стига, стига, Силвия — каза Филис пренебрежително.

— Тук са. В чантата — настоя госпожа Кац и най-накрая отвори огромното чудовище.

Филис, застанала до нея, нямаше как да не види, че огромната чанта наистина бе натъпкана с пачки съвсем нови банкноти, обвити в кафяви ленти, на които пишеше „10 000 долара“. Стори ѝ се, че има десетки.

— О, Боже! — успя само да възкликне.

Брус също надникна в чантата и издаде звука, който издават евреите, преди да започнат да се молят в синагогата — нещо като въздишка, сподавен стон.

— Откъде ги взе? — попита той почти шепнешком.

— Истински ли са? — попита Шарън, след като надзърна през рамото на брат си.

— Получих ги, когато ме напусна мъжът ми — отговори госпожа Кац. — Трябваше да ми плати много. Много. Моята адвокатка, Даяна Ла Гравенезе, беше много добра. Накара го да плати. Не знаех какво да правя с тях и ги задържах при себе си. Не исках да ги харча.

Брус подсвирна.

— Кое има четири крака и гони котки? — попита той. Никой не отговори. — Госпожа Кац и адвокатката ѝ — обясни той, но никой не се засмя.

— И през цялото време разнасяш тези пари със себе си? — попита Филис, абсолютно изумена. Даде си сметка, че ако ще да живее още седемдесет години, пак няма да опознае всички човешки странности, нито пък човешкото сърце.

— Наистина не знаех какво друго да правя с тях — призна Силвия. — Сид се грижеше за банките и другите неща. Преди да ме напусне само той плащаше сметките за ток и телефон. През живота си не съм имала чекова книжка. Все едно... какво да направя с тези пари? Досега не съм писала чек. Непрекъснато чета как банките и брокерите мамят възрастни жени. — Погледна Сиг. — Не искам да те обидя, скъпа. Не се отнася за присъстващите. — Сви рамене. — Така че ги задържах. Стори ми се най-безопасно.

— Най-безопасно!? — повиши глас Филис. — Разхождала си се из града със сто хиляди долара в чантата?

— Не. Два милиона и двеста хиляди са.

— Два милиона и двеста хиляди!? — повториха Брус и Шарън в един глас.

— Е, плюс портмонето с дребните. Парите от осигуровките и джобните държа в това. — Силвия извади сребристо мрежесто портмоне.

Филис се разсмя. След това не успя да се спре, докато от очите ѝ не потекоха сълзи.

— А не искаше да платиш за хотел, когато дойде тук! Имала си повече от два милиона долара в чантата си и си седяла цяла нощ на летището! Шест години във Флорида ставаше в четири сутринта, за да закусиш преди пет, да обядваш преди единайсет и да вечеряш в три и половина, за да спестиш четири долара от намалението на цените! Носеше си вкъщи хлебчетата! Отмъкваше пакетчета със захар от всяко кафене, в което сме влизали! Тук, в Ню Йорк, спа на канапето в апартамента ми. И през цялото това време в чантата ти е имало повече от два милиона долара! В чантата ти!? Твоята чанта!? Луда ли си? Не си ли чувала, че има улични крадци, които отмъкват дамски чанти?

— Държа я много здраво — каза Силвия.

Филис отново се разсмя, докато не я заболя, после поклати глава.

— Обзалагам се — кимна и се почувства толкова уморена, че трябваше да седне. А сега какво? За първи път през живота си не беше в състояние да каже каквото и да било.

Сиг, която досега наблюдаваше майка си и приятелката ѝ, се приближи до Брус и Шарън, за да надникне в чантата.

— Е, колко ти трябва, Сюзън? — попита госпожа Кац и извади пачка банкноти. Продължи да вади още и да ги реди като тухлички на масата.

— О, не бих могла да... — смотолеви Сиг. — Не знам кога ще мога да ги върна...

— Вземи ги — прекъсна я майка ѝ и се обърна към Силвия. — Благодаря ти, Силвия. Не съм ти била приятелка заради парите, но и те няма да навредят. — Погледна Сиг. — Не си давах сметка какво е положението ти. Дойдох тук, за да бъда добра майка, а не да се държа като егоистка. Искам да помогна. Повикайте някой от другите си кандидати. Ще се срещна, с когото кажете.

Седна с достойнство, сама, в другия край на стаята.

Междувременно, като змия, която се опитва да се освободи от дресъора си, Шарън успя да откъсне очи от съдържанието на чантата.

— Ще се заема с документацията отново — обяви тя. — Първия път допуснахме грешка, но този път това няма да се случи. Ще намеря, когото трябва.

Брус я изглежда.

— Добра идея — каза той и се обърна към госпожа Кац. — Може би ще ни помогнеш да изпълним плана си. Ще ти върнем парите след това.

Сиг отиде при майка си. Спомни си колко доволна изглеждаше тя в прегръдките на Монти, въпреки че беше измамник и лъжец.

— Сериозно ли го каза, мамо? — попита я тихо.

Филис седеше с наведена глава.

— Ако смятате, че трябва да го направя, ще го направя — отговори тя.

Сиг се върна от работа изсмукана и каталясала. Майка ѝ, госпожа Кац и всичките им вещи бяха пренесени от хотел „Пиер“ в библиотеката на апартамента ѝ и сега помещението приличаше на нещо средно между студентско общежитие и старчески дом. Сиг хвърли един поглед на шишенцата с лекарства и чашата с изкуствените зъби на госпожа Кац, на бурканчето сушени сливи върху бюрото, както

и на останалите принадлежности на двете възрастни жени и просто затвори двойната врата.

Позвъни се. Нямаше намерение да показва на никого какво става в библиотеката. Шарън бе отишла у дома, при своя все още безработен съпруг, за да продължи да издирва подходящ кандидат, а Брус я бе оставил на гарата на път за Челси. Сиг беше дежурна. Майка ѝ и госпожа Кац лежаха в стаята за гости, а самата тя все още се занимаваше с малките подробности, които, както ѝ бяха обяснили, биха ѝ помогнали да продаде апартамента бързо. Бе оправила възглавничките, бе сложила цветя и бе ароматизирала въздуха. Ако знаеше как, щеше да направи кейк, така че ароматът да заплени купувача още повече. Все още беше в шок заради невероятната чанта на госпожа Кац. Тя не би могла да я спаси, но би могла да ѝ осигури достатъчно време, за да се спаси сама. За първи път от седмици Сиг установи, че си тананика. Когато установи, че си тананика мелодийката от „Котарака Феликс“, трябваше да се усмихне.

— Когато изпадне в затруднение, той бърка в торбата с фокусите.

Отиде, за да отвори на Корнелия, брокерката от „Стърлинг и Рос“, най-голямата фирма за търговия с недвижими имоти в Ню Йорк. Знаеше, че не е хубаво да е в апартамента, когато идват да го гледат хора, но тъй като нямаше къде да складира майка си и госпожа Кац, наистина нямаше друга алтернатива. Би могла да седи в библиотеката с безразличен вид, докато някоя вещица, омъжена за торба с пари, критикува плочките в банята ѝ. Сиг пое дълбоко дъх и отвори. Беше Корнелия — поредната дама на определена възраст, която носеше неизменните скъпи обеци и колан с жълта тока. Корнелия влезе с присвити устни.

— Е, здравей — каза тя, като едновременно с това повдигна вежди, огледа се и запали лампата в антрето. — Поддържала си го добре. Ще се продаде бързо.

По дяволите, изруга мислено Сиг. Забравила бе да запали лампите, което беше първият трик на брокерите. Другите стаи обаче наистина бяха светли — само в антрето нямаше прозорци.

Погледна над рамото на Корнелия и се стресна.

— Пол Кушинг! — възкликна Сиг и му протегна ръка. За момент се почувства объркана, както винаги, когато срещнеше познат в необичайна обстановка, например медицинската сестра на гинеколога

си в магазин за облекла. Напълно бе забравила за обещанието му да я посети и за нещата, които не можеше да ѝ каже по телефона.

— Моментът неподходящ ли е? — попита той.

— Не. Всичко е наред. Мисля да взема друг апартамент, а това е брокерката, която дойде да го види.

Сиг се опита да не се изчерви. Колко неловко... Пол Кушинг да се появи заедно с Корнелия и да разбере, че продава апартамента си. Сиг познаваше Корнелия достатъчно добре, за да е наясно, че за да продаде имота, тя непременно би казала на потенциалния купувач, дори и да е непознат, ако собственикът има финансови затруднения.

Кушинг топло ѝ се усмихна.

— Толкова се радвам, че те виждам, Сигорни. Нямах представа, че продаваш апартамента си. — Огледа се. — Повечето от тези нюйоркски апартаменти изглеждат студени. Ти обаче си успяла да превърнеш своя в истински дом. — Погледна я в очите. Неговите бяха много сини. — Защо не ни го покажеш? Когато бях тук на рождения ден на майка ти, не успях да го разгледам добре.

Корнелия се усмихна лъчезарно. За Сиг бе ясно, че тази жена няма намерение да пропусне възможността, която е съзряла тук.

— Ами... да започнем с двата шкафа в антрето...

— О, не се безпокойте — прекъсна я Пол Кушинг учтиво, но твърдо, а Корнелия се сепна. — Сиг знае какво харесвам. Тя ще ми покаже апартамента. — После, за да извади жилото, се усмихна на Корнелия. Усмивката му, помисли си Сиг, бе опустошителна за човек на неговата възраст. Корнелия се окопити и дори клепачите ѝ запърхаха. Значи ето какво било, помисли си Сиг, когато Пол Кушинг я улови за лакътя и се остави да го въведе във всекидневната.

— Знам, че си идвала тук, Корнелия, но не мисля, че си обърнала внимание на гледката. — Сиг ги заведе до прозореца и дръпна скъпите завеси, за да открие изгледа, който обичаше. — Оттук се виждат три моста. Нощем се виждат най-добре, а паркът е най-красив през деня.

Вдигна очи — Кушинг беше висок — и установи, че той не се интересува от гледката.

— Как е майка ти, Сиг? — попита Пол. — Искам да ѝ кажа нещо.

— О, много е добре — отговори Сиг весело. Може би, помисли си, в края на краищата ще се ожени за мама. — Всъщност, тя е тук. Омръзна ѝ в хотела. Сега си почива.

Опита се да си представи как изглежда майка ѝ, без трите часа подготовка с Брус и реши, че е по-добре да не ги среща с Пол. Поне не веднага. Щеше да му покаже стаята за гости по-късно — при друго посещение. Трябваше да направи така, че да има друго посещение. Не беше ли това нещо повече от съвпадение? Някакъв подарък за празника? Погледна към Пол. Той бе доста по-хубав от Монти и Сиг знаеше, че не е мошеник... Колко милиона бе казала Шарън, че притежава? Може би, в края на краищата, нямаше да се наложи сестра ѝ да продължава търсенето. Може би човекът, който им трябваше, вече бе тук?

— А какво искаш да кажеш на майка ми? — попита Сиг.

— Поинтересувах се за Монти Дънлийд. Нали ти казах, че мога да го проуча? Не обичам да говоря лоши неща за хората, но е възможно той да не е това, за което се представя. — Направи пауза. — Казвам го, за да предпазя теб и майка ти. Както предпазвам Уенди.

— Много мило от твоя страна. Оценявам го — отвърна Сиг. Едва ли би могъл да избере по-подходящ момент. Не знаеше и половината история.

— Не искам майка ти да пострада.

Сиг му се усмихна.

— Ела в гостната — каза му тя.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— „Залата на дъгата“? По Коледа? Тълпата ще е ужасна. Никой не ходи там — каза Сигорни на майка си.

— Как може да има тълпа, след като никой не ходи? — попита Филис.

— Никой, който е някой — обясни Сиг.

— Е, ние ще отидем. Ще вечеряме. Четиримата — обърна се Филис към дъщеря си. Сиг сви рамене. — Слушай, не си длъжна да ходиш, ако не искаш — продължи майка ѝ. — Аз самата не искам да ходя.

Сиг присви очи.

— Не. Ти ще отидеш. Ще отидеш и ще ти хареса. След като можа да харесаш Монти, ще заобичаш Пол Кушинг.

— Няма. Не е моя тип. Той е по-...

— По- какво? По-изискан? По-богат? По-искрен? Със сигурност е по-привлекателен. Той е много, много привлекателен.

— Така ли мислиш? — попита Филис и присви очи. — А ти какво ще кажеш, Силвия?

Силвия, седнала както винаги на креслото, сви рамене.

— Предпочитам Монти — каза тя замечтано. — Но може би е така, защото той игра канаста с мен.

Сиг поклати глава. Беше заобиколена от сенилна деменция. Е, предполагаше, че нещата биха могли да са още по-лоши. Силвия Кац би могла да ѝ е майка.

Сега-засега Сиг — големият брокер от Уолстрийт — не бе успяла да убеди Силвия Кац да вложи парите си в банка, да не говорим за купуване и на най-сигурните акции и облигации. Госпожа Кац — просто и ясно — не желаше и да чуе подобно нещо. Сиг се бе отказала да ѝ обяснява какво е лихва и какво е интерес. Госпожа Кац не се интересуваше от такива неща.

— Знам какво е интерес — бе казала тя. — Когато имаш пари, всички се интересуват от теб.

Единственото, което искаше Силвия Кац, бе да държи парите си в ръце и никога нямаше да ги похарчи, дори и за да запази честта си на канаста с разсъбличане.

— Не се ядосвай, Сюзън — каза госпожа Кац сега. — Господин Кушинг е много мил, но аз съм като майка ти. Освен за секса. Предпочитам Монти.

— Монти Дънлийд е мошеник — напомни Сиг напълно изтощена.

— Играеше канаста добре — отвърна госпожа Кац с носталгия, после се окопоти и погледна Сиг в очите. — Не се опита да направи каквото и да било. Поне не с мен — увери я. — Беше приятелска игра.

Сиг погледна отчаяно тавана. Боклуците от стаята им бяха изпъзели във всекидневната и сега заплашваха да залеят даже антрето. Безформената жилетка на госпожа Кац висеше на дръжката на вратата. Нечии очила, чиято дръжка бе закрепена на мястото си с изкривена карфица, се търкаляха на табуретката, ментовите бонбони, които госпожа Кац смучеше непрекъснато, бяха на масичката пред канапето. На другата масичка имаше не по-малка колекция — бонбоните на Филис, рекламирани като „Любопитно силен ментов вкус“, бяха разпилени по плота около кутийката. Имаше и купчина монети по четвърт долар, които госпожа Кац събираше, макар че уличните телефони вече не работеха с тях; някакви рекламни купони, изрязани от вестник или списание, остатък от молив, полурешена кръстословица, още два чифта очила — с ластик за закрепване на врата и без.

Сиг си помисли, че би могла да полудее, но с малко късмет Пол Кушинг щеше да измъкне мама от ръцете ѝ, а госпожа Кац щеше да бъде отбита и да се настани в свой собствен дом или поне да отиде при Филис.

Струваше ѝ се — Бог знае защо — че Пол Кушинг прави всичко възможно, за да ухажва майка ѝ. Предишния ден бе поканил Филис и госпожа Кац на вечеря, след това бе завел Сиг, Уенди и Филис на коледно кино в Радио Сити. Сиг се бе обадила в службата, че е болна — и без това в дните преди празника нямаше да се случи нищо.

Разбира се, Филис за малко щеше да провали всичко, защото не престана да говори по време на цялата прожекция, но забележките ѝ се оказаха по-забавни от филма. Изглежда и самият Пол Кушинг не се

безпокоеше от подобни неща, защото ги бе поканил в „Залата на дъгата“. Поне така твърдеше госпожа Кац, която бе вдигнала телефона. Сиг не смяташе, че Пол Кушинг е от хората, които биха отишли на такова място. Беше доста по-изискан и изтънчен. Така или иначе, тя се бе обадила на брат си, за да подготви майка им и сега бяха готови да тръгват.

— Пол е много мил — каза Сиг на майка си, за да проучи почвата.

— Много — съгласи се Филис. — Но не ме харесва.

— Разбира се, че те харесва. Много, при това.

— Не по този начин — отбеляза Филис и огледа дъщеря си от главата до петите. — Много добре — кимна одобрително, — но трябва да носиш по-къса пола.

Брус стоеше над главата на Филис и прикрепваше последните кичури от прическата ѝ с някакъв спрей, който би могъл да залепи жаба за стоманен стълб.

— Готово — обяви той и подръпна един кичур. — Това беше последно.

— Филип трябва да дойде всеки момент — каза Сиг и се погледна в огледалото. Беше се унизила още веднъж, но нямаше как. — След днес вече няма да го виждам — добави гласно.

— Слава богу. Имаме напредък — отбеляза Филис. — Време е да прогледнеш и да започнеш да излизаш с някой истински мъж, а не с този корпоративен клоун, който се страхува да се обвърже или да има деца.

— Майко, повечето мъже не ме искат. Смятат, че е твърде трудно да се справят с мен.

Филис се усмихна с носталгия.

— И баща ти ми казваше същото. — Сведе поглед и сниши глас. — Каза го и Монти.

„Залата на дъгата“ бе претърпана, но когато слязоха от частния асансьор, ги посрещна внушителният оберкелнер и ги заведе на съвсем приемлива маса до самия дансинг. Пол Кушинг явно имаше влияние. Бяха пристигнали точно навреме, защото едва заели местата си, светлините угаснаха, малкият оркестър изсвири туш и тогава, една по

една, в горния край на извитата стълба се появиха танцорките. Затанцуваха изящно и симетрично надолу по стъпалата, докато стигнаха до дансинга — удивително красиви, почти съвършени — и заиграха на бързи обороти. Залата бе захласната не само от стъпките на танца им, но и от механичното съвършенство, с което го изпълняваха.

Сиг обаче бе отегчена. Погледна пред себе си. Филип гледаше — също блажено и несъмнено добронамерено — но очите на Пол блестяха и той водеше аплодисментите. Той, макар и толкова стар, сякаш винаги откриваше нови удоволствия в живота. Когато се наведе към майка ѝ, за да ѝ каже нещо, което Сиг не можеше да чуе, ѝ се прииска да разбере какво е то.

След изпълнението и след като аплодисментите утихнаха, оркестърът засвири „Нощ и ден“. Филип я покани на танц и на Сиг ѝ стана приятно, поне докато стигнаха до дансинга. Сиг умееше да танцува, но не и с Филип. Той я караше да се чувства тремава. Не можеше да води и тя го настъпваше. Всеки път, когато това станеше, той ѝ се извиняваше. Несъмнено Филип беше най-слабият танцор в Северните щати. А може би и в Южните. Сиг се почувства благодарна, когато най-накрая Пол потупа Филип по рамото и го смени.

— Слава богу — въздъхна тя. Филип я отстъпи с едва доловима обида в очите.

— Стори ми се, че имаш нужда от спасение — каза Пол, — но не бях сигурен. — И взе положението в свои ръце. Отстъпи леко назад и я огледа. — Хубава рокля. Много празнична. Червеното ти отива. — Сиг се изчерви. — Харесаха ли ти цветята? — попита я.

— Бяха прекрасни — отвърна тя топло. Тогава Пол я притегли към себе си. Ръката му бе на кръста ѝ и леко я насочваше. Усещането бе чудесно. — Майка ми беше трогната — добави Сиг.

Беше удивително лесно да следва стъпките му, да предугажда движенията му, да се отпусне. При първия им танц, на бала, не го бе направила. По-младите мъже не умееха да танцуват, а за Пол това беше нещо като задължителен спорт. Мелодията завърши, продължиха да танцуват и на следващата. Сигорни се отпусна окончателно. След това си спомни майка си и истинската цел на упражнението.

Странно е, каза си. Чувствам се по-добре с Пол, отколкото с този, с когото съм излязла. Все пак тя бе с Филип само формално, ако

изобщо беше с него.

— Трябва да се връщаме на масата — каза тя неохотно, когато оркестърът засвири следващата мелодия. — Беше чудесно.

Пол й се усмихна, улови я за лакътя и я поведе към масата. Беше й приятно да я направлява между танцуващите двойки, докато стигнат до масата. Хубавото обаче се изпари в този момент. Сиг вдигна очи и видя, че майка й танцува с Монти в другия край на дансинга.

— О, Боже! — възкликна тя, пусна ръката на Пол и се отдръпна.

— Какво има?

Сиг не можеше да обясни. Само посочи. Той проследи погледа й и повдигна вежди.

— Майка ти? Добре ли е?

Сиг поклати глава. После се почувства много, много ядосана. Какво ставаше? Бяха я излъгали. Разбира се, това не бе никакво съвпадение!

— Откъде е разбрал, че ще идваме тук? — попита тя Пол.

— Нямам представа — призна той.

Сиг не знаеше дали да му вярва или не. Беше изпълнена с бясна енергия. Бяха я излъгали и го знаеше. Пол Кушинг, най-вероятно, бе танцувал с нея, само за да отвлече вниманието й. Сигурно заговорничеше с майка й, заедно с другите й приятели.

— Ти избра това място — погледна го тя с укор.

— Аз? Не го избрах аз. Мислех, че е заради теб. Защо ми е да идвам тук?

— За да стане това — каза тя и посочи с ръка. — В противен случай излиза, че обичаш танцьорки и да се движиш сред хора със зле направени прически. Не знам. Знам само, че според госпожа Кац, ти си запазил масата. Монти ли те накара?

— Госпожа Кац ми каза, че майка ти е искала да дойде. — Замълча за миг. — Чакай малко. — Когато се съсредоточеше, лицето на Пол ставаше старческо. — Всъщност, каза ми, че ти си искала да дойдем тук. — Усмихна се. — Честно казано, това ме изненада. След това започнах да се надявам, че е заради танците. Танцуваш отлично, Сиг.

Тя нямаше време за повече приказки. Трябваше да разбере какво, по дяволите, ставаше с майка й. Прекоси дансинга и стигна до нея й

Монти. Току-що бяха изпълнили някаква сложна на вид фигура. Монти вдигна очи.

— О, здрасти — усмихна се той, сякаш старото му вечерно сако и майка ѝ в обятията му бяха най-естественото нещо под слънцето.

— Какво мислите, че правите? — попита Сиг, вбесена. Последния път, когато ги бе видяла заедно, бяха в леглото, голи. Поради някаква причина сега, на публично място и напълно облечени, сцената изглеждаше не по-малко интимна. Монти Дънлийд, без да пуска майка ѝ, спря и погледна Сиг.

— Тази вечер изглеждаш много елегантна — отбеляза той.

— Престани с лъжите, Монти. Няма да се хвана. И пусни майка ми. — Сиг погледна Филис и добави вдървено: — Време е да тръгваме.

— Но ние едва дойдохме! — проскимтя тя.

Аха, каза си Сиг, ето откъде Шарън е взела скимтенето.

Мелодията скоро щеше да свърши. Монти придърпа Филис към себе си и двамата се вгледаха в очите си. Стояха прекалено близо един до друг.

— Извинете ме — обади се Сиг, — отнемам ви дамата. — Потупа Монти по рамото.

— Няма да си тръгна — заяви Филис.

Сиг се вгледа в майка си.

— Обеща да не правиш това — припомни ѝ.

Филис сви рамене.

— Не съм направила нищо.

— Струва ми се, подходящият израз в случая е „живеем в свободна страна“ — каза Монти на Сиг.

— Само за хората, които не си плащат данъците — сръза го Сиг.

Тя протегна ръка и улови майка си за лакътя.

— Кой ти помогна? Трябва да се засрамиш от себе си! Какво, да не би да си водила тайни телефонни разговори?

— Не. Силвия се обаждаше — обясни Филис.

— Страхотно. Превърнала си госпожа Кац в дойката от „Ромео и Жулиета“. Сега тя ли ви е посредник? — Сиг застана между двамата и погледна Монти храбро. — Стой настрана от майка ми. Не искам да те виждам и да чувам за теб повече. Не искам да разговарям с мен, майка ми или госпожа Кац. Ти си използвач, търсач на чужди богатства, отровен скорпион и нещо по-лошо от трите, взети заедно. Ако имаш

някакви въпроси във връзка с личността си, можеш да ми ги зададеш на служебния телефон.

Около тях се събра тълпа. Пол Кушинг стоеше встрани, както и безполезният Филип, но на Сиг й бе все едно. Тя улови майка си за ръката и я поведе към асансьора.

Вътре, докато се спуснат от шейсет и шестия етаж, високоговорителят свиреше „Малкият барабанчик“.

Госпожа Кац си призна. Не беше трудно да се изтръгне истината от нея. Монти се бе обаждал тайно дни наред и госпожа Кац, която смяташе всичко това за много романтично, бе предавала посланията му на Филис.

— Какво си мислеше, че правиш, мамо? — попита Сиг, вън от кожата си.

— Как можа!? — изфуча Шарън на майка си.

Брус само я гледаше гневно. Нямахте нужда от думи.

Филис се надигна.

— Добре, виждам накъде биете с тези въпроси и ще постъпя както искате.

— Браво — изгугукаха децата й едновременно.

Сиг се обади на Пол Кушинг и му се извини надълго и нашироко за провала на вечерта. Стори й се напълно доволен от всичко, което му каза. В сряда заведе нея, майка й и Уенди на разходка с файтон в парка. Вечеря със Сиг, Филис и госпожа Кац в четвъртък. В петък четиримата отидоха на театър, а Пол успя да намери билет и за госпожа Кац. Нещата вървяха толкова добре, че прекараха събота вечерта с Шарън, Барни, Джеси и Травис. Наеха лимузина и се повозиха по Пето авеню, така че децата да могат да видят коледната украса на магазините. Уенди хареса Джеси и чувството изглежда бе взаимно. Нещата се развиваха бързо и Сиг имаше чувството, че планът й започва да се осъществява. Защо тогава се чувстваше толкова нещастна? Усещането беше странно, почти като насън, сякаш всичко, което я вълнуваше, се изплъзваше между пръстите й.

ДВАЙСЕТ

Сиг се измъкна от червените панталони и реши да си сложи черна пола и черен чорапогащник. Едва когато се облече, си спомни, че Пол бе харесал червената рокля, с която бе в началото на седмицата в „Залата на дъгата“. Е, добре. Не тя трябваше да му се хареса. Не искаше да изглежда прекалено нагласена, така че си сложи ботуши, вместо обувки. Отвори вратите на красивия, правен по поръчка шкаф и не избра високите до коленете ботуши, а ниските, които стигаха само до глезените ѝ — черни, с обърнат горен край. Всъщност, имаше четири чифта черни ботуши, три чифта кафяви, шест чифта кафяви обувки, единайсет чифта черни и, разбира се, още доста, които не бяха в основните цветове. Боже, помисли си Сиг, докато гледаше всичко това. Нямаше нито един чифт, който да струва под 200 долара. Колко пари съм пропиляла през годините!

Въздъхна. Дори и със заема на госпожа Кац вече нямаше да има купуване на обувки, нямаше да има специални шкафове по поръчка. Затръшна вратите и се огледа в тройното огледало, макар и въобще да не проумяваше защо. Просто тази вечер майка ѝ щеше да отиде на поредната среща, а тя трябваше да сервира коледни сладки, преди да я изпрати до вратата.

Погледна още веднъж полата си през рамо. Не беше ли малко изпъната отзад? След празниците трябваше да удвои тренировките във фитнес салона — поне докато изтечеше членството ѝ. Нямаше да има повече занимания в „Дейвид Бартън“, най-добрият салон, с най-добрите индивидуални треньори в града. Сиг въздъхна отново и отиде във всекидневната.

Госпожа Кац бе залепнала за малкото канапенце за двама. Сиг се дразнеше, защото напоследък Силвия винаги избираше това място, което би било много подходящо и удобно за Филис и Пол. Вместо това двамата трябваше да седат на голямото канапе и дори един срещу друг. Госпожа Кац бе толкова извън нещата. Сиг веднага почувства вина, че мисли по този начин, особено след щедростта на госпожа Кац. Тази

жена обаче наистина беше супер лепенка в човешки образ и Сиг буквално трябваше да ѝ каже да освободи стаята, така че когато се върнат, Пол и Филис да могат да останат насаме, когато той доведе мама у дома. Макар че той не се задържаше дълго.

Струваше ѝ се странно и Сиг се безпокоеше, но Пол Кушинг сякаш избягваше всякакъв физически контакт с Филис. Някак си, макар и да не ѝ се искаше да го признае, това я изпълваше и с облекчение — може би заради случката с Монти. Или я безпокоеше сексуалността на майка ѝ? Или сексуалността на възрастните по принцип? А иначе Пол ѝ се струваше толкова мил! Сиг се тревожеше, че това би могло да означава, че в края на краищата той няма сериозни намерения към Филис — както се надяваха с Шарън и Брус. Е, би трябвало да е благодарна. Поне с Пол нямаше да се безпокои, че може да влезе в спалнята и да го завари гол в леглото с майка ѝ. Потрепери при мисълта.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита госпожа Кац. — Може би трябва да си сложиш жилетка.

— Добре съм — отвърна Сиг и хвърли поглед към Силвия Кац, която седеше, стиснала голямата чанта в скута си. Донякъде ѝ завиждаше. Тя не четеше нищо. Не плетеше и не решаваше кръстословици. Дори не гледаше телевизия. Просто седеше. Просто съществуваше и това я задоволяваше напълно, макар и да не я правеше свършена гостенка в чужд дом.

— Ще излизаш ли тази вечер? — попита Сиг с надежда.

— Възможно е. Бърнард ще намине.

— Бърнард? Бърнард Кринц? — попита Сиг.

— Да. Ще поговорим за инвестициите ми.

— Инвестиции? — учуди се Сиг. — Какво имаш предвид? Нали влагаш пари единствено в чантата си?

— О, не. Бърнард ми се обаждат почти всеки ден. Разказва ми пазарните си позиции. Харесват ми неговите офции и дивиденти.

— Опции и дивиденти — поправи я Сиг.

Сега пък какво се готвеше? Нима и Кринц замисляше някаква измама? Не. Той беше почтен, световноизвестен архитект. Така или иначе, ако някой трябваше да инвестира парите на госпожа Кац, Сиг щеше да се удави в кисело мляко, но да не допусне някой друг да се заеме със задачата. Тъкмо се канеше да проучи въпроса по-добре,

когато на вратата се позвъни. Провери грима си в огледалото в антрето и се забави само за миг, колкото да освежи устните си с червилото, което държеше в едно чекмедже там.

Отвори. Беше Пол Кушинг. По раменете на синьото му кашмирено палто, като допълнение към побелялата коса по слепоочията, имаше снежинки. Въпреки възрастта си, той все още беше много хубав мъж. Погледна я и отбеляза:

— О, черното също ти отива много. — Сякаш си спомняше комплимента от онази вечер в „Залата на дъгата“. Помогна му да си съблече палтото и в този момент я обзе почти непреодолимо желание да махне снега от косата му. Вдигна ръка, за да го направи, но я отдръпна навреме. *Какво правя!?*

— Лепкав ли е снегът? — успя да попита.

Той се обърна към нея и ѝ се усмихна, кимна и погледна надолу, към краката ѝ.

— Може би ти трябва по-практични ботуши от тези. — Усмихна ѝ се малко на една страна, както правеше, когато искаше да подразни някого. — Макар че ти стоят много добре и би било жалко да ги махнеш.

Сиг погледна надолу и усети, че наистина се изчервява. Може би майка ѝ пък беше права — може би наистина имаше нужда от баща, дори и на тази възраст, който да я забелязва и да я одобрява. Комплиментът на Пол я накара да се почувства като засрамено момиче, което кърши пръсти зад гърба си. Застави се спокойно да закачи палтото му на закачалката. След това забеляза, че носи неголям, светлосин плик — любимият ѝ цвят, цветът на тавана в кухнята ѝ, цветът на „Тифани“. Сърцето ѝ затуптя по-бързо. Нима беше донесъл пръстен за мама? Готов ли бе да ѝ направи предложение? Странно, но облекчението ѝ бе примесено с още нещо. Какво беше то? Съжаление? Разочарование? Завист?

Боже, май наистина полудяваше. Сигурно заради празниците. Блудкавата музика, филмите на Капра по телевизията... Радваше се, че няма да се вижда с Филип, но трябваше да започне да се среща с някого, преди комплексът ѝ на Електра да я овладее изцяло. Ако имаше как, би започнала отново сеансите с доктор Лефер — стария ѝ психоаналитик.

— Майка ми не е съвсем готова — каза тя. — Ела във всекидневната.

Пол се усмихна.

— Тук ли е дуенята?

— Госпожа Кац ли? — Сиг също се усмихна. — Боя се, че да.

Влязоха във всекидневната и Пол, за нейно разочарование, не седна на канапето, а на едно от креслата. Сиг се канеше да седне на канапето, когато на вратата се позвъни.

Този път бяха Брус и Тод, придружени от Бърнард Кринц.

— Весели празници — поздрави Брус. Тримата бяха покрити със сняг — времето се вкисваше. Както и Тод. Изглеждаше съвършено съсипан. Какво ставаше с Брус? Нима щеше да тръгне с дъртака само заради парите му? По гърба ѝ пробягаха тръпки. Как би го понесъл Тод?

Така или иначе, настроението им беше празнично. На консервативния ревер на Бърнард бе закачена клонка от бръшлян, Тод беше с червено-зелен пуловер, а Брус носеше шала, който Сиг му бе подарила за Ханука и държеше в ръце няколко опаковани кутии.

— Весела Коледа — каза той и целуна Сиг по бузата, а тя усети студа от улицата, който все още го обвиваше.

— Брус, не трябваше.

— Трябваше и го направих — отвърна той. — Поръчките заваляха като порой. Това е най-хубавата ми Коледа на всички времена. В края на краищата, обратният Дядо Коледа дойде и при мен. След като ми платят, ще се оправя с всичките си дългове. А Бърнард ми отпусна заем, докато се закрепя.

Бърнард Кринц се усмихна. Погледна Сиг и брат ѝ и каза:

— Черното отива и на двама ви.

Сиг опита да се усмихне на старата мазна жаба, не успя и въведе тримата във всекидневната. Бърнард отиде направо при госпожа Кац и седна до нея на канапенцето за двама, а Брус и Тод се ръкуваха с Пол Кушинг.

— Весела Коледа на всички и на всички приятна вечер! — пропя Брус и подаде единия от пакетите на Пол. След това връчи друг на госпожа Кац — най-големия, после на Тод и последния на Сиг. — В джоба си имам нещо за мама — добави той гордо и се стовари върху

канапетото, като разбърка внимателно подредените възглавнички на сестра си. Ухили се, видимо много доволен от себе си.

— Може ли да ги отворим сега? — попита госпожа Кац.

— Защо не? — отвърна Брус. — Евреите винаги отварят подаръците си за Коледа по-рано.

Госпожа Кац весело махна хартията, отвори лъскавия капак и надникна в кутията.

— О, мили Боже! — възкликна тя и извади красива кожена чанта.

— Стори ми се, че може да ти хареса — усмихна ѝ се Брус. — По размери поне е каквато трябва. И най-вече, закопчалката ѝ работи.

— О, мили Боже! — повтори госпожа Кац. — Онемях!

— Много хубаво — промърмори Брус. Междувременно пакета си отвори и Бърнард Кринц, като внимателно запази опаковката и панделката. Извади огромен албум.

— О, Брус, не трябваше — каза той.

— Трябваше и го направих — отвърна Брус и се обърна към Сиг и Пол: — Това са сградите, спечелили наградите на Международната асоциация на архитектите. Снимал ги е Тод. Три от сградите са на Бърнард.

Брус се усмихна на Пол.

— А ти? — попита го.

Пол погледна Сиг.

— Първо дамите.

Сиг взе малкото си пакетче и скъса хартията. Освен апартамента и работата, която ѝ носеше някакви пари, не беше в състояние да измисли от какво друго има нужда, освен, може би...

Вдигна очи.

— Нямам представа какво е — каза на брат си. Отвори кутийката и видя изумрудения си пръстен, поставен върху подложка от бял памук. — О, Брус! — възкликна тя. — О, Брус! — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Как го взе? Не трябваше да го правиш!

— Трябваше и го направих — заяви Брус за трети път, но сега не толкова весело. — Не ме разбирай погрешно. Не го купих на търга. Просто не позволих на „Сотби“ да го обяви. Наложих се да фалшифицирам подписа ти, но... все едно, за теб имам и чек, за сумата, която би ти донесла продажбата. Без комисионни. Поне така си мисля. Считай го за заем.

— О, Брус! — въздъхна Сиг и изтича да целуне брат си.

— Достатъчно — каза той и стана. — Ще видя къде се бави мама. Вероятно трябва да ѝ помогна с грима.

— Е, почакай малко — спря го Пол Кушинг и отвори синия плик, който бе донесъл. — И аз имам нещо за вас. — Даде на Брус и госпожа Кац по един пакет. — Не знаех, че ще си тук — каза на Бърнард със съжаление. — Все пак, успях да накарам борда на „Уедъръл“ да приеме предложението ти за новата главна квартира.

— Това е чудесен подарък, наистина — възкликна Бърнард.

Пол се обърна към Сиг, извади малка кутийка и ѝ я подаде. Сиг му се усмихна. Беше толкова мил, толкова щедър!

— Това е за майка ти — обясни той и Сиг почувства как в гърдите ѝ се надига разочарование. Сигурно беше годежен пръстен. Добре, а защо се чувстваше зле? Нали тъкмо това искаше?

Сиг подаде пакета на Брус.

— Защо не отидеш при нея? — попита Сиг и добави съвсем тихо: — И можеш да я накараш да побърза.

— Разбира се — кимна Брус. — Пол, отвори подаръка си, а аз ще доведа мама, за да получи своя.

Пол отвори пакета, който му бе дал Брус и извади отвътре шал със сребрист кант. Беше красив. Когато го сложи на врата си, хубавото му лице и бялата коса се откроиха още по-добре.

Докато му се възхищаваше, Сиг видя, че брат ѝ излиза от спалнята и отива в кухнята. С периферното си зрение го зърна как излиза от кухнята и влиза в банята. После, миг по-късно, го видя да влиза в библиотеката. Сиг стана и отиде да види какво става. Срещна Брус в антрето.

— Какво има? — попита тя. — Какво правиш?

— Търся мама.

— Как така я търсиш? Тя е в стаята ми.

— Не, не е. Изобщо не е в апартамента.

— Това е невъзможно, Брус. Бях тук цял ден. Тя не е излизала.

— Е, тогава, многознайке, намери си я сама.

Сиг се обърна и тръгна към спалнята. Когато мина през всекидневната, госпожа Кац я попита:

— Да не си загубила нещо, скъпа?

Сиг не ѝ отговори и продължи. Влезе в спалнята. Нищо. Провери в стаята с дрехите и влезе в банята. Нищо. Когато се обърна, за да излезе, видя лист, залепен на огледалото на тоалетката. Взе го — беше изписан с почерка на майка ѝ.

„Мила Сигорни,

Шарън винаги ще живее в хаос, но Брус най-накрая се спря на нещо. Тод ще го цени. Двамата са подходящи един за друг. Безпокоя се за теб, обаче. Сиг, ти не знаеш кое е важно, нито пък къде да го откриеш. Не знам защо, но си мислеше, че носиш отговорност за мен, за баща ти, за брат ти и сестра ти. Може би смяташ, че си отговорна и за дупката в озоновия слой. Осъзнай се. Време е да престанеш да спасяваш семейството си, включително и мен, и да се погрижиш за себе си. Виж кои са истинските ти приятели. Всички ние ще се оправим. А ти?

Съветът ми е да бъдеш по-търпелива и да носиш по-къси поли.

Междувременно, заминавам с Монти. Не се ядосвай и не ме търси. Ще се оправим някак, обещавам. Обичам го, той също ме обича. Аз съм щастлива, Сиг. Желая ти същия късмет.“

Сиг се върна във всекидневната, отвори уста, за да каже нещо, после смачка бележката и се разплака.

— Какво се е случило? — попита Пол, който стана и тръгна към нея. — Сиг, какво има?

Тя го погледна.

— Майка ми е избягала с Монти, търсача на богатства. А тя няма нищо. — Сиг заподсмърча. Звучите бяха силни, смущаващи, но тя продължаваше да плаче, сякаш сърцето ѝ се късаше. Пол я прегърна.

— Как така избягала? — попита Брус. Сиг му подаде смачканата бележка. Брус я прочете бързо. — Хайде, Силвия, сигурно е долу във фоайето и бърби с портiera. Да я доведем.

Госпожа Кац стана неохотно, с чантата в ръка и тръгна с Брус.

Пол пусна Сиг и тя отиде в кухнята, за да избърше очите си и да се оправи. Може би майка ѝ блъфираше?

Облегна се на плота и се опита да се овладее. В този момент дойде Пол и застана пред нея.

— Добре ли си? — попита я той. Беше много близо. Сиг долови аромата на мек сапун и нещо друго, също толкова приятно.

— Ще се оправя — отвърна тя, но отново се обля в сълзи и почти машинално направи крачка напред и зарови глава в рамото му. Този път Пол я прегърна по-силно и я притисна към себе си.

— Аз съм виновен за всичко — каза той. — Казах ти, че чух някои лоши приказки за Дънлийд. Трябваше да го проуча по-добре. Бих могъл да...

— Знаел си какво е наумил?

— Не. Разбира се, че не. Знам обаче, че тя се чувстваше зле, след като той си отиде. Тъкмо затова исках да я разсея.

Сиг вдигна глава от рамото му и го погледна. Пол се наведе и започна да я целува и, за момент, електричеството, което преля от неговите устни в нейните, замъгли сетивата ѝ, заличи мислите ѝ. Отдавна не я бяха целували така — или може би никога. Устните на Пол бяха изненадващо меки, но въпреки това я целуваше твърдо, като с лявата си ръка държеше брадичката ѝ. Без да мисли, Сиг вдигна ръка и улови дланта му в своята.

След това си даде сметка какво прави. Целуваше отхвърления кандидат на майка си и ѝ харесваше! Отдръпна се и отблъсна Пол — рязко.

— Какво правиш!?! — попита го тя.

— Очевидно е, струва ми се — сви рамене той. Улови ръката ѝ. — И искам да го направя пак. Мисля, че мога да подобря първата версия.

— Но...

Пол извади носна кърпа и започна внимателно и нежно да бърше сълзите ѝ.

— Сиг, ти си много красива. И много умна. Освен това обаче си глупаво момиче.

— Не съм момиче.

— За мен си. Не забравяй, че съм по-възрастен. Много по-възрастен. — Усмихна ѝ се, но около очите му имаше някаква тъга. —

Надявам се да не е прекалено. Трябва да прецениш ти. — Избърса очите ѝ и поклати глава. — Това не влизаше в плановете ми. Никак. Все едно, за мен ти си едно много добро момиче и жена. — Замълча. — За щастие аз обичам глупавите момичета. И истинските жени.

Протегна ръка към рамото ѝ, но въпреки топлината, която я обля при докосването му, тя се отдръпна.

— Майка ми — изграчи Сиг. — Ти ухажваш майка ми.

— Сега разбра ли какво имам предвид? — попита Пол и се усмихна пак. — Майка ти никога не е проявявала интерес към мен. Разказа ми всичко за Монти, както и колко го харесва. Аз, на свой ред, се интересувах единствено от теб.

— Какво? — Сиг чу едновременно изявлението и миналото време. Едното я изпълни със странен копнеж, а другото — с болка. — Интересуваше се? Преди?

Пол протегна ръце и леко я притегли към гърдите си. Този път Сиг не се възпротиви.

— Виждаш ли какво глупаво момиче си? — попита я утешително. — Помниш ли цветята, които изпратих в „Пиер“? Бяха за теб. Когато не им обърна внимание, реших, че съм прекалено стар, за да се надявам.

— Интересувал си се от мен? — попита Сиг още веднъж, защото не смееше да повярва. — Имам предвид... и сега?

— Да, интересувах се от теб. Интересувам се и сега. Винаги ще се интересувам от теб. Всички, освен теб, го разбраха. И така, сега основният въпрос е, можеш ли ти да проявиш интерес към дъртак като мен?

Сиг пак се изчерви. Знаеше ли Пол за операция „Търсене на дъртак“? Погледна я. Очите му бяха много сериозни и много сини, косата му бе бяла като сняг. Мекият велур на сакото му — беше много мек — докосваше скулата ѝ приятно. Тя се сгуши в рамото му и остана така, докато той не вдигна лицето ѝ. Целуна я пак, този път дълго, бавно.

Напълно стъписана, Сиг откри, че не само ѝ харесва, а и че самата тя го целува. Дълбоко. Най-накрая, за нейно съжаление, Пол се отдръпна.

— Сигорни, идвах тук заради теб. Откакто се запознахме. Онази вечер бях в „Пиер“ с Уенди, но се надявах да те срещна. Не че не

харесвам майка ги. Честно. Харесвам я. Тя много прилича на теб. Умна, пряма, никакви глупости, истинско предизвикателство... но това тук е по-силно от мен, Сиг.

— Кое? — Имаше чувството, че се разтапя, че сънува.

— Това, че искам да те обичам. Първия път, когато те видях на онази маса, на благотворителния бал, се възхитих от откритостта на лицето ти. Стори ми се умна, весела, смела. Изражението ти казваше: „Ей, ако успееш да ме грабнеш, значи си истински мъж“. Рядко виждам подобни неща. Умението ти да се забавляваш, да се радваш. — Стана сериозен. — Понесох големи загуби, Сиг. Животът не е почтен, нито пък продължава достатъчно дълго. Аз съм тук заради радостта, Сиг. Не всеки е способен да се радва. Майка ти е способна. Ти също.

— Радост? — попита Сиг, но лицето ѝ бе станало спокойно. Похвалата му сякаш я бе променила. Нещо се бе случило, нещо повече от целувката.

— Луд съм по майка ти, Сиг, ще ти помогна да я откриеш. Но обичам теб, независимо колко е дълга полата ти. — Сиг установи, че не може да диша. — Аз съм старомоден. Стар и старомоден. Всичките ми части обаче все още функционират. Не ми остава много време, така че съм нетърпелив. И не спя с жени безразборно. Е, не си длъжна да вземеш решение веднага, но все пак... мислиш ли, че би могла да се омъжиш за мен, Сиг?

Наистина я обзе радост.

— Не знам... — отговори тя. — Искам да кажа... — Замълча. — Да, струва ми се... Но най-напред трябва да направиш нещо за мен.

— Каквото кажеш. Да убия дракон? Да убия Монти Дънлийд? Да организирам преврат?

— Не, нищо такова. Най-напред искам да ме целунеш пак, няколко пъти.

Пол пусна опустошителната си усмивка.

— С удоволствие. Ако го направя както трябва, ще е удоволствие и за теб. Нещо друго?

Сиг престана да се усмихва.

— Помогни ми да намеря майка ми. Това ще е подаръкът ми за Коледа.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Филис се протегна и отвори очи. Едно от неудобствата на напредналата възраст бе, че човек спи леко. Сега обаче и в това бе открила някакво преимущество — всеки път, когато тя или Монти се събудеха посред нощ, другият също се събуждаше и двамата можеха да се прегръщат и да променят положението си едновременно. Филис се усмихна. Нощта беше чудесна. Не беше първа младост, но все пак се гордееше със себе си.

Монти не беше красива гледка и коремът му висеше почти колкото гърдите ѝ, но пък беше много романтичен. Още откакто се срещнаха на летището бе уловил ръката ѝ и оттогава не я бе пускал. През целия полет до Кайманските острови и после в таксито до хотела я държеше.

— Няма да рискувам да те загубя пак — бе ѝ казал. — Не мога да намеря втора като теб.

Филис не бе възразила.

Кайманските острови, макар и тропически и разположени на Гълфстрийм, в никакъв случай не бяха Флорида. Нямаше нищо общо помежду им. Филис веднага си помисли, че това е място, което би могла да хареса. Плажовете представляваха огромни, загладени от вятъра бели пясъчни площи и десетки покращащи се палми. Тук нямаше крайбрежни алеи за разходка и макар че имаше немалко възрастни хора, имаше и множество млади — всички те изглеждаха някак си по-живи и активни от парада, който се точеше по крайбрежната алея във Флорида сутрин. Младите и старите играеха заедно тенис на осветените с електричество кортове, караха велосипеди, играеха голф. Децата биха харесали това място.

Когато стигнаха до хотела — великолепно бяла сграда, чиито балкони бяха украсени с цветя — Филис се впечатли. Това тук не беше Дания, Флорида. И нямаше френски канадци.

— Харесва ли ти? — бе я попитал Монти.

— Много е хубаво — отвърна тя. — Стая ли имаме или апартамент?

Искаше да го подразни. Сега, след като бе живяла известно време в „Пиер“, знаеше каква е разликата между двете. Макар че Монти ѝ бе разказал доста неща за финансовото си положение по време на полета — за непочтените средства, с които конкурентите му са го извадили от бизнеса и са го дискредитирали, за това, че не е толкова богат, колкото е бил някога, но и не е толкова беден, колкото си е помислила в началото — беше ѝ все едно. Искаше да види не колко има, а как харчи.

— Можеш да вземеш, която стая си пожелаеш — вдигна рамене Монти. — Хотелът е мой.

Филис се засмя. След това разбра, че този път той не се шегува.

— Винаги съм смятала, че в живота има нужда от малко украшения — каза тя. — Струва ми се, че започвам да променям мнението си.

Това не беше единствената изненада. Видя ритуалния еврейски свещник за Ханука, както и коледно дръвче, а в самия хотел я очакваха истинският годежен пръстен с огромен сапфир и огърлица. Вечеряха на свещи, на терасата над басейна и океана, после си легнаха.

Филис се изненада, че може да изпитва такава силна страст. Сутринта се усмихна отново, когато дръпна завивката към раменете си. Бе минало толкова много, време, че бе забравила. Не беше като карането на колело. Освен това, трябваше да признае, че Айра никога не се бе проявявал като... артист. Когато нещата опираха до леглото, Айра беше като месо с картофи. А Монти! Монти бе като черен хайвер и праскови! Филис беше горда от себе си. И старото куче можеше да се научи на нови трикове — Монти вече бе успял да научи нея на няколко неща.

След това беше нежността. Айра заспиваше веднага, а Монти... сякаш прегръдките му доставяха удоволствие. Обърна се към него, за да го погледне. Е, нямаше нищо за гледане. Айра беше хубав мъж. Монти не беше, а това, че спеше с леко отворена уста, изобщо не подобряваше положението. А как хъркаше! Да, но той твърдеше, че и тя хъркала.

Монти спеше, но Филис имаше нужда от компанията му. Срѣга го в хълбока. В края на краищата, колко време им оставаше? Връзката им не можеше да продължи четирийсет години и мисълта я изпълваше със сладко-горчиви чувства. Всеки миг трябваше да бъде изживян, използван, запомнен.

— Монти — прошепна. — Събуди се.

Той не отвори очи, но се усмихна.

— Значи не е било сън. Ти си тук, любов моя.

Без да отваря очи, Монти протегна ръце и я притегли към себе си.

Сиг се протегна и отвори очи. За миг се изплаши. Ами ако не беше истина? Ако обърнеше глава и откриеше, че Пол не е там? Бе преживяла много — злополучни връзки, трудната борба към върха на фирмата, почти пълния фалит на брат ѝ, смъртта на баща им, проблемите на сестра ѝ... всичко — но бе оцеляла. Сега обаче, след миналата нощ, след нежностите и страстта, не смяташе, че би оживяла, ако откриеше, че Пол не е до нея. Ако се окажеше, че всичко е било сън или пък че Пол не смята да остане с нея, сърцето ѝ наистина щеше да се скъса. Защото, независимо от възрастта му, независимо от недостатъците и на двамата, никога досега не бе преживявала нощ като тази.

Сиг откри, че възрастните мъже имат някои преимущества. Не бързаха, знаеха какво да правят, бяха наясно какво иска една жена. Поне с Пол беше така. Беше уверен в себе си и не се боеше да покаже какво чувства. И най-големият атлет не би могъл да бъде толкова еротичен. Филип беше като хирург. Сиг не знаеше, че мъжете могат да са толкова емоционални. Очите на Пол се бяха насълзили и това ѝ харесваше. Докато я прегръщаше и любеше, я гледаше с такава разтапяща страст, че когато си спомняше Филип Норман и атлетичните им, но празни нощи, се чувстваше неловко, почти засрамена. Даде си сметка как трябва да бъде и никога нямаше да забрави.

След като бе изпитала всичко това, вече никога нямаше да се примири с по-малко. Никакви подобия на Филип Норман. Тя искаше Пол Кушинг и искаше да е с него до края на живота си. Беше готова на

всичко, за да си го осигури. Когато обаче отвори очи и се обърна, видя, че Пол го няма. Леглото беше празно.

— Не знам как си пиеш кафето, но се надявам да е без нищо. Нямах капка мляко — каза Пол от прага.

Тя се обърна рязко и краката ѝ се заплетоха в завивката. Беше облякъл халата ѝ, който му придаваше странно приятен вид, но Сиг бе толкова радостна, че го вижда, че просто нямаше време да пилее чувствата си за подробности. Пол носеше поднос с две чаши кафе, две чаши сок и чиния, покрита със салфетка. Отиде до нейната половина на леглото, остави подноса в скута ѝ и заобиколи от другата страна.

— Харесва ли ти моя пенъор? — попита Пол и го свали. Въпреки старческите петна по ръцете, въпреки белите косми по гърдите и останалите следи от живота, за Сиг той бе слаб, строен и красив. — Госпожа Кац се впечатли от него. Натъкнах се на нея в кухнята. Беше без очила и ме мислеше за теб, докато не проговорих.

Сиг се разсмя и бутна кафето.

— Ей! Внимавай! — извика Пол. — Не правя закуска много често. — Лицето му за миг стана сериозно. Сиг винаги познаваше, защото бръчките около устата му ставаха по-дълбоки. — Това, че не готвя, е един от недостатъците ми. Макар че бих опитал заради теб. — Целуна я. — Мисля си и за други неща обаче. Вече се обадох в офиса. Установили са, че майка ти е отишла на летището и там се е срещнала с Монти. Не е взела самолет за вътрешността на страната. Напуснала е Щатите с него, но ще ми трябва малко време, за да науча къде са отишли. Понякога не е много лесно да получиш информация от администрацията на авиацията. — Взе ръката ѝ. Сиг кимна. — Ще я намерим, Сиг.

Тя не се съмняваше, че Пол ще я намери. С това щеше да се занимава по-късно. Единственото, което ѝ се искаше сега, бе да го целува до края на живота си. Беше прав, че е глупаво момиче. Вместо да го целуне, му подаде кафето и каза:

— Съжалявам, че нямам мляко. Ти така ли пиеш кафето си?

Пол поклати глава.

— Пия го със сметана, Сиг. Без захар. — Усмихна се. — Защо това ми напомня за теб? — Протегна ръка и я погали по тила. Прииска ѝ се да замърка. — Вероятно, защото всичко ми напомня за теб. —

Остави чашата на нощното шкафче и каза: — Махни подноса. Искам да споделя нещо с теб.

Сиг се изкиска и остави подноса на пода.

— Ще се омъжиш ли за мен днес? — попита Пол и я обви с ръце. — Аз съм старомоден, Сиг. Не искам да имам някаква си евтина връзка, искам да сме семейство. Искам да си моя жена. Искам да носиш моя пръстен и моето име в края на твоето. Знам, че може би избързвам, но желанието ми е страшно силно. Едно от двете силни желания, които изпитвам в момента.

Притегли я към себе си и Сиг установи, че не може да си поеме дъх.

— Искам да запазя своето име — каза тя. — Искам и още нещо.

— Добре — прошепна Пол в ухото ѝ. — Каквото кажеш. Аз обаче искам теб.

Почувства как пръстите на краката ѝ се свиват. Не беше подозирала, че има такава пряка връзка между ухото и другия ѝ канал. Стана ѝ още по-трудно да диша, започна да пъшка.

— О, Пол — простена Сиг и почувства как устните му докосват ухото ѝ, как зъбите леко се впиват в мидата. В ума ѝ се появи роклята... сватбената рокля от „Бергдорф“. Отдръпна се. Трябваше да му каже. — Видях една рокля. Глупаво е, но искам да бъда със сватбена рокля.

— Не е глупаво — отвърна Пол. — Чудесно е. Така трябва да бъде. Разбира се, че ще я имаш. И воал, ако желаеш. Омъжи се за мен — прошепна. — Или отново ще ухапя ухото ти. Е?

— Да — отвърна Сиг. — Да, да, да.

— На Кайманските острови сме — изкрещя Филис по телефона, сякаш гласът ѝ трябваше да достигне сам до Ню Йорк. — На островите. Оженихме се преди два дни. Всъщност Монти е ужасно богат, но не искаше да се омъжат за него заради парите му. През 1984-а, когато загубил всичко, разбрал кои са истинските му приятели. И кои не са... почти всички! След това натрупал ново богатство, като започнал от нула — извика Филис гордо. — С онези чекове само ни е проверявал. Казах му, че не е учтиво да изпробваш хората по този

начин и той се извини. Вече няма да го прави. За компенсация има малък подарък за теб, Брус и Шарън.

— Мамо, ще се омъжа.

— Не, Сюзън. Аз вече се омъжих — извика Филис. — Ние с Монти се оженихме!

— Поздравявам ви. Не говорех за теб, а за мен. На Коледа ще се омъжа за Пол Кушинг.

За миг линията замлъкна. След това Филис заговори отново, този път с нормална сила.

— Слава богу. Значи най-накрая се събуди и почувства аромата на цветята. — Каза го одобрително.

— Не си ли изненадана?

— Не ставай смешна. Нали видях как те гледаше от самото начало.

— Знаела си?

— Дали съм знаела? Опитах се да ти кажа, само че ти не искаше да го видиш. Все едно. Сега и двете ще имаме смесени бракове. Е, това е по-добре от никакъв брак.

— Мамо, наистина го обичам. Искам да кажа... наистина го обичам.

— И това знаех. Само чаках умът ти да влезе в крак със сърцето. Е, подари ли ти пръстен? Със сапфир ли е, като моя?

— Не — призна Сиг.

— Е, не се притеснявай. Ще го направи.

След това или Филис се разсмя или нещо по линията изпраця, но когато отново утихна, връзката бе прекъснала.

— Чух се с мама — каза Сиг на Шарън и Брус след това, когато установи едновременно връзка с тях по телефона от офиса. Нямаше причина да не поговори — и без това не беше в състояние да свърши никаква работа. Главата ѝ бе пълна с планове, а сърцето — с надежди. Сантименталната Сигорни, помисли си.

— Къде е тя? — попита Шарън.

— Къде е Монти? — поинтересува се Брус. — Ще го открия и ще го удуша.

— Остави това — каза Сиг. — Сега той ти е пастрок и е фрашкан с пари. Има офшорни сметки на Кайманските острови. Тук може и да няма кой знае каква репутация, но всъщност е много богат човек. — Сиг се изкиска. — Така или иначе, не това е важната новина.

— Това не е важната новина? — възкликна Брус.

— Коя е тогава? — попита Шарън.

— Е, утре ви каня на малко тържество.

— О, не! С третокласните клиенти ли? Поредното проклето коледно парти! — изпъшка Брус.

— Не. Става дума за сватбата ми.

Шарън се изсмя.

— Стори ми се, че каза „сватбата ми“.

— Каза го — обади се Брус спокойно. — Значи Пол Кушинг събра кураж, предложи ти и ти се съгласи?

— Откъде знаеш? — попитаха Сиг и Шарън едновременно.

— Знам, защото имам сетива за нюансите — отговори Брус. — Браковете се носят във въздуха като таванския грипен вирус. Е, с Тод също мислим за нещо такова.

— Шегуваш се! — възкликнаха Шарън и Сиг едновременно.

— Не се шегувам. Изглежда сезонът е подходящ за това.

— Не и за мен — обади се Шарън мрачно.

— Е, щастлива съм заради мама и заради Монти — каза Сиг. — Щастлива съм заради теб и Тод. Значи ще дойдете утре, нали? Церемонията ще бъде в кметството.

— Идвам — отговори Брус.

— И аз — каза Шарън. — С децата. Шаферка и приносител на пръстена. Подари ли ти голям пръстен?

— По дяволите, говориш като мама! — сопна се Сиг на сестра си.

— Не. Това не може да се случи изобщо — възрази Брус. — А... Сиг, имаш ли нужда да ти помогна с косата?

Сиг се засмя и затвори. Чакаха я толкова неща — документи, телефонни разговори, подготовка за сватбата. Докато всичко това се случваше, сякаш за едно денонощие бизнесът ѝ се бе раздвижил. Монти ѝ бе възложил да управлява някои негови инвестиции, а едновременно с това, странно, както Бърнард Кринц, така и Силвия Кац също бяха решили да ѝ поверят парите си. И сякаш всичко това не

бе достатъчно, ами Пол Кушинг бе оставил в нейни ръце значителния попечителски фонд на Уенди. Всичко това обаче щеше да почака до следващата година. Сиг стана и изключи компютъра. Трябваше да си тръгне рано, за да се подготви за сватбата. След това с Пол щяха да прекарат една седмица заедно, като меден месец.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Сега Брус не се въртеше около Филис, а около Сигорни. Най-накрая направи крачка назад и въздъхна удовлетворено.

— Така. Напомня ми един стар филм, в който Жан Маре трябваше да намери по-красива жена от покойната си съпруга. И единствената се оказа негова дъщеря! — Брус обичаше да преувеличава, но Сиг знаеше, че се радва за нея и го обичаше. Вместо да го укори, стана и го целуна. — Нима се намираме във френски филм? — продължи той. — Сиг, Катрин Денъов ли си ти? — Не спря, за да си поеме въздух. — Ти си абсолютно невероятна. — Сиг се усмихна и му повярва. — Само чакай да ти оправя червилото. И не целувай никого.

Сиг беше със сватбената рокля от „Бергдорф“ и, странно, не се чувстваше никак нелепо с нея. Защото я носеше за Пол, а, както ѝ бе казал той, когато обичаш някого, всичко е възможно.

Дори бе решила да вземе и воала. Сега не се чувстваше като майка на младоженката. Пол — по-възрастен, влюбен, по-опитен — я караше да се чувства млада. Не се чувстваше прекалено възрастна, прекалено натруфена, прекалено неестествено, прекалено каквото и да било. Чувстваше се прекрасно — усещаше най-красивото в себе си.

Не се изненада, когато погледна в огледалото и видя, че Брус е прав. Очите ѝ блестяха, косата ѝ изглеждаше великолепно, роклята ѝ стоеше съвършено. Не я интересуваше, че сватбата ще е само в кметството и че нямаше да има други гости, освен Брус, Тод, Шарън, Барни, децата, Уенди и госпожа Кац. Това бяха хората, които искаше да види край себе си в този момент — тях и Пол.

Разбира се и майка ѝ. Щеше да се радва, ако Филис и Монти бяха дошли. Сега обаче бе разбрала — ако майка ѝ бе изпитвала същото към Монти, просто бяха допуснали много сериозна грешка, като се опитваха да ѝ попречат. Сиг твърдо вярваше, че ако Пол нямаше пукнат цент, пак не би се поколебала да отиде с него в кметството. Очакваше с нетърпение всички малки неща в бъдещия им съвместен

живот — готвенето на вечерята, помощта за Уенди, филмите, които щяха да гледат заедно, нещата, които щяха да си кажат. Сантиментална или не, надяваше се майка ѝ да се чувства поне наполовина толкова погълната от Монти, колкото тя от Пол. Надяваше се меденият месец на майка ѝ на Кайманските острови да е поне наполовина толкова хубав, колко седмицата, която щяха да прекарат с Пол тук, в апартамента ѝ — той го бе купил и го бе записал на името на двамата. Сега и тя щеше да получи своята торта и да я изяде. Искаше ѝ се майка ѝ да не получи само трохите.

Ставаше късно. Естествено, Пол не трябваше да я вижда облечена така, преди да му дойде времето, затова щеше да ги чака в центъра. Щеше да изпрати лимузина. Сиг имаше чувството, че ако я бе видял така, нямаше да им върви. Вече бе получила всичко, от което някога би имала нужда. Сега нямаше за какво да се безпокои. Ако някой имаше нужния опит, желание и знания, нужни, за да бъде осигурен успехът на един брак, това беше Пол. Бе обичал покойната си съпруга, бе обичал сина си, обичаше внучката си. Знаеше какво е да си семеен, а ако тя не беше съвсем наясно, щеше да ѝ покаже.

Позвъни се и портиерът съобщи, че лимузината е дошла. Брус и Сиг слязоха с асансьора до партера, където ги очакваха Травис и Джесика, облечени в бяло кадифе. Когато видяха Сиг, започнаха да хвърлят във въздуха шепи пайети, ориз и конфети.

— Рано е още — извика им Шарън. — Не сега. Ще ги хвърляте, след като леля Сиг се омъжи.

— Така е — каза им Брус. — Недейте да разваляте роклята ѝ. — Махна няколко конфети от рамото ѝ и се обърна към Шарън, която беше с безформен костюм от кадифе.

— Къде е Барни? — попита я.

— Зарях го — отговори Шарън.

Брус и Сиг застанаха неподвижно, като окаменели.

— Шегуваш се! — възкликна Сиг накрая.

— Един на всеки три брака в Америка приключва с развод — каза Шарън, винаги готова да цитира статистическите данни. — Предпочитам да не ви казвам, за да не развалям празника.

— Хайде, Шари, сериозно, какво е станало?

— Качете се в колата, деца — извика Шарън и те се качиха. Тя избухна: — О, Сиг, Барни не беше само неудачник... Това бих могла да

понеса. Той обаче се чувстваше отлично при всеки неуспех. Представяш ли си!? Да откаже предложение за работа, когато децата му нямат пари за обяд в училище! Когато ти плащаш таксата им в училището. Дойде ми много.

— Още едно коледно чудо — възкликна Брус и вдигна очи към всемогъщото небе. То изглеждаше така, сякаш Дядо Коледа вече бе на път. Брус сложи ръка на рамото на Шарън и каза тържествено: — Ще ти помагам с всичко, с което мога. Освен, разбира се, финансово.

Разсмяха се.

— Поздравявам те — каза Сиг сериозно. — Заслужаваш нещо по-хубаво, Шари.

— Да си сама е по-добре, отколкото да си с Барни — отбеляза Шарън.

— Време е — подвижна госпожа Кац от колата. — Не карайте жениха да чака. Ентусиазмът му може да изстине.

Наистина се притесняваше.

— Тук всичко може да изстине — увери я Брус.

Шарън, Брус и най-накрая Сигорни, се качиха в дългата черна кола. Кимнаха на шофьора и той подкара към кметството.

Сиг не съжали, че е похарчила толкова пари за роклята, въпреки безвкусната обстановка в кметството. Мина по дългия сводест коридор толкова съвършена, колкото едва ли щеше да бъде друг път. Госпожа Кац задържа вратата отворена и Сиг, в роклята си за четири хиляди и осемстотин долара, влезе в залата. С влизането ѝ сякаш всичко избледня — много бременната бъдеща съпруга, седнала до нервния младоженец, двойката, дошла да сключи брак с двете си деца, отегченият чиновник зад бюрото. Сиг забеляза единствено Пол Кушинг, застанал до Уенди. Неговата внучка. Сякаш преобразяваше залата — дори бременното момиче с евтината полиестерна рокля изглеждаше красиво. Когато Пол се обърна и погледна Сиг, когато тя видя радостта и любовта в очите му, залата също стана красива, като нея самата. И останалите присъстващи изглежда го почувстваха и сякаш се разнесе обща въздишка, сякаш всички поеха дъх. Днес Сиг беше принцеса, а не брокер — достатъчно красива принцеса, за да промени всички. Пол Кушинг ѝ се усмихна и тръгна към нея.

— Съдията ще е готов след минута — каза ѝ той и я улови за лакътя.

— Ей, чакай малко — спря го Брус. — Това е моя работа. — Експроприира сестра си и добави: — Все още не е съвсем твоя.

— Усмихнете се хубаво — помоли Тод и фокусира обектива.

Госпожа Кац вдигна нагоре кутията, която носеше.

— Не забравяйте това.

Сиг я отвори. Вътре имаше два красиви букета. Бе забравила за цветята!

— О, благодаря ти. Но защо са два? — После погледна да види какво още има в кутията. Имаше синя кърпичка и малък медальон.

— Нещо старо, нещо ново... знаеш — поясни госпожа Кац.

Сиг се усмихна и бръкна в кутията.

— После ще ми ги дадеш на мен, нали? — попита госпожа Кац. — Медальонът е стар, цветята са нови, а кърпата...

— Защо два букета? — повтори Сиг.

— Единият е за мен — призна госпожа Кац. — Аз ще съм като майка ти — добави тя по-тихо. — Но без *секса*.

— Само не ми казвай, че и ти ще избягаш с Монти — пошегува се Брус.

— Не, не. Не бъди глупав. — Шегата мина високо над зле фризираната ѝ коса. — Ще се омъжа веднага след теб, Сиг. Надявам се, че нямаш нищо против.

Сиг не можеше да си представи що за лудост е това или за кого госпожа Кац си мислеше, че може да се омъжи. Тя никога не напускаше жилището, вечно стоеше край Филис... Единственият мъж, освен Монти, Тод и Брус, с когото я бе виждала да разговаря, беше...

— Бърнард? — Сиг се озърна бързо. Видя го, седнал на един стол в ъгъла. — Не знаеш ли, че той е...

— За мен е идеален — отвърна госпожа Кац. Сниши глас и добави: — Няма да се налага да сменям монограма на кърпите си. Освен това обеща да се грижи за парите ми. И без...

— Знам. Секс — Сиг се засмя, после се наведе и прегърна госпожа Кац. Защо не? Кринц не беше мошеник. Зад гърба си имаше един брак. Много по-странни бракове се бяха оказвали успешни.

— Останете така — възкликна Тод и се приближи. — Красиво е.

— Махни се с това нещо, а? — каза му Брус. — Трябва да започваме с представлението. Не, не е представление. Това е филм на Франк Капра. Това е „Прекрасен живот“. Боже, как се случи така? Празниците са дошли, а аз съм във филм на Франк Капра.

Сиг най-накрая нямаше как да не се съгласи с нескончаемите кино сравнения на брат си. Животът наистина беше прекрасен или поне това очакваше тя. Церемонията ѝ се стори едновременно страшно бавна и страшно бърза. Чувстваше как ръцете ѝ треперят под цветята, които бе стиснала. Всичко стана толкова светкавично, а бе чакала толкова дълго... Да не би да бе сгрешила? През цялото време, докато съдията говореше нещо над главите им, тя не отделяше очи от Пол. Той не беше млад, а тя го познаваше едва от месец, но вече ѝ беше много, много скъп. Как би изглеждал животът ѝ без него, сега, след като го бе открила? Колко години им оставаше да са заедно?

В този момент съдията поиска пръстена. Бърнард, който беше свидетелят на Пол, го взе от Травис и го подаде. Колко съм черногледа, помисли си Сиг. Всеки момент може да се случи нещо неочаквано, резултатът от някое изследване да се окаже положителен, да те блъсне кола на улицата.

Сякаш в отговор на мисълта ѝ, вратата се отвори и се появи Монти Дънлийд.

— Не сме закъснели! Не сме! — извика той и отстъпи встрани, за да влезе и Филис. Изглеждаше точно така, както винаги, само че сега имаше слънчев загар и беше добре облечена. Поради някаква причина Сиг фокусира погледа си върху пръстите на лявата ѝ ръка. Там наистина имаше голям самотен сапфир и обсипана с диаманти брачна халка. Значи всичко бе истина...

— Не можех да оставя най-голямата си дъщеря да се омъжи без мен — заяви Филис и се усмихна на присъстващите. — Така че... — замълча, явно доволна от драматичната си поява. — Не ме оставяйте да прекъсна каквото и да било.

Сиг хвърли поглед към Брус. И двамата вдигнаха очи към тавана. Майка им беше акт на Бога, изчадие на природата, трън в задника. Но я обичаха.

Започнаха брачната церемония отначало.

Не се наложи да чакат края дълго, а след това госпожа Кац, вече госпожа Кринц, се омъжи за Бърнард.

— Роклята ми не беше хубава като твоята — прошепна Филис на Сиг, докато траеше втората церемония, — но Монти ми направи чудесен сватбен подарък. — Приблѝжи се към Сиг и добави: — Един милион долара. На мое име в една банка на Кайманските острови. — Погледна сапфирения си пръстен — не така хубав като този, който Пол бе дал на Сиг, но все пак достатъчно голям. — Вашият сватбен подарък е апартамент там.

— Нямаме нужда от никакви подаръци — каза Сиг.

— Говори само за себе си — намеси се Брус. — Ние с Тод можем да го използваме.

— Да — кимна Шарън. — Вече имам работа, но ще имам нужда от много помощ.

— Намерила си си работа? — учуди се Сиг. Тод щракна с фотоапарата. Сиг си представи как ще изглежда физиономията ѝ на снимката.

— Сама? — попита Брус. Тод снима и него.

— Млъкни, Брус — укори го Филис. — Бъди мил. — Погледна Шарън и попита: — Намерила си си работа? — Тод завърши триптиха и с нейната снимка.

— За сватбения албум — каза той и тръгна към следващите си жертви, новобрачното семейство Кринц.

— Библиотекарка в корпорацията „Стърлинг“ — призна Шарън свенливо.

Брус, Сиг и Филис изръкопляскаха.

— Браво — обади се Монти. — Чувала ли си за...

— Е — каза Пол и прекъсна семейното съвещание, — имаме да празнуваме много неща. Да вървим.

Качиха се в чакащите коли, минаха покрай забързаните хора, оставили покупките за последната минута, и най-накрая стигнаха „Карлайл“, където Пол от години имаше маса. Там ги очакваше лека вечеря. Пол стана и се зае да отваря шампанското.

— За всички новобрачни, и шестимата.

— Всъщност сме осем — обади се Брус и се обърна към Тод. — И ние сключихме брак. Или неговият еквивалент в този щат. — Показа срамежливо ръката си, на която имаше пръстен.

— О, Брус! — извика Филис. — Толкова се гордея с теб! Тод, не бих могла да те харесвам повече, дори и ако беше лекар.

Целуна го по бузата, а Тод се изчерви, после взе фотоапарата и направи обща снимка.

— Поздравления, най-добри пожелания и всичко останало — каза Сиг на Тод и го прегърна, после се обърна към Брус: — Желая ти всичко най-хубаво. — Прегърна го.

— Любовта е хубаво нещо — отбеляза госпожа Кац, седнала до Бърнард Кринц.

Предполагам, че вече не е госпожа Кац, помисли си Сиг с болка. Край на шегите по неин адрес. Сякаш доловил мислите ѝ, Брус се наведе към Сиг и попита:

— Вече не се ли казва Скръц?

— Не. Казва се Кринц — обади се Пол. — Аз обаче не направих от сестра ти Кушинг. — Сигорни бе запазила името си.

— Така е — съгласи се Брус. — Ти можеш само да я направиш много щастлива. — Огледа се и добави: — Какво странно, дълго пътешествие беше това...

— Да — съгласи се госпожа Кринц. — Кметството е доста далече оттук.

Сиг се разсмя, Филис също. Пол напълни чашите. Сиг го погледна така, както се гледат съпрузите. Междувременно Филис намигна на Монти, а Тод и Брус щяха да се пукнат по шеговете.

— Весели празници на всички — пожела Филис и вдигна чаша.

— И мързелива Нова година — добави Брус.

— Това е сигурно — отвърна Сиг и се усмихна на семейството си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.